GUILLAUME

MUSSO

UN APARTAMENT LA PARIS

ALL

Copyright © Emanuele Scorcelletti

Guillaume Musso (născut în 1974) este unul dintre cei mai populari scriitori francezi contemporani. Încă de la zece ani, a știut că va scrie romane. Mama lui, bibliotecară, i-a trezit gustul pentru literatură. La nouăsprezece ani, a plecat în Statele Unite ale Americii, unde s-a îndrăgostit de New York. S-a întors în Franța plin de idei pentru romanele sale. A debutat în 2001, cu romanul *Skidamarink*. Ideea romanului care i-a adus celebritatea (*Et Après*, 2004) i-a venit după ce a trecut printr-o experiență terifiantă: la douăzeci și patru de ani, a suferit un grav accident de mașină, care l-a făcut să reflecteze la sensul vieții și la posibilitatea ca ea să se sfârșească pe neașteptate. Următoarele sale romane, printre care *Sauve-moi* (2005), *Seras-tu là?* (2006), *La fille de papier* (2010), *7 ans après* (2012), *Demain* (2013), *Central Park* (2014), *La Fille de Brooklyn* (2016), au fost la fel de bine primite de public, unele fiind în curs de adaptare cinematografică. *Un appartement à Paris* (2017) este ultima carte a romancierului francez.

GUILLAUME MUSSO

UN APARTAMENT LA PARIS

Traducere din limba franceză şi note de Liliana Urian
Titlul original: *UN APPARTEMENT À PARIS*, 2017

Editura ALLFA, 2018

Versiune ebook: v1.0, decembrie 2018

Pentru Ingrid,
pentru Nathan

În mijlocul iernii, descopeream în sfârşit
că am în mine o vară invincibilă.
Albert Camus

Băieţelul

Londra, într-o sâmbătă, înainte de prânz.

Tu nu ştii încă, dar, în mai puțin de trei minute, vei fi supusă la una dintre încercările cele mai grele din viața ta. O încercare pe care n-ai prevăzut-o, dar care ți se va părea la fel de dureroasă ca o arsură cu fierul roşu pe o piele delicată.

Deocamdată, te plimbi nonşalantă prin galeria comercială care seamănă cu un atrium antic. După zece zile de ploaie, cerul a recăpătat o frumoasă nuanță de albastru-închis. Razele soarelui, care fac să strălucească acoperişul de sticlă al imensului magazin, te-au binedispus. Pentru a celebra venirea primăverii, ți-ai cumpărat chiar şi o rochiță roşie cu buline albe pe care puseseşi ochii de vreo două săptămâni. Te simți uşoară, eşti binedispusă. Ziua se anunță plăcută: mai întâi, masa de prânz cu Jul, prietena ta cea mai bună, apoi o şedință de manichiură între fete, fără îndoială o expoziție la Chelsea şi diseară concertul lui PJ Harvey la Brixton.

O navigare liniştită pe valurile plăcute ale vieții tale.

Numai că, deodată, îl zăreşti.

*

Este un băiețel blond, îmbrăcat cu o salopetă de blugi şi un paltonaş cu glugă bleumarin. Are cam doi ani, poate puțin mai mult. Nişte ochi mari, verzi şi zâmbitori, strălucesc în spatele unor ochelari cu rame colorate. Trăsăturile fine se ivesc dintr-un căpşor rotund de păpuşă, încadrat de bucle scurte şi luminoase ca o căpiță de fân sub razele soarelui de vară. Îl priveşti deja de câteva clipe, de departe, dar, cu cât te apropii mai mult, cu atât eşti mai fascinată de fața lui. Un

teritoriu virgin, radios, pe care nici răul, nici frica n-au avut încă timp să-l infecteze. Pe mutrişoara asta nu vezi decât un evantai de posibilități. Bucuria de a trăi, fericirea în stare pură.

Acum te priveşte şi el. Un zâmbet complice şi candid îi luminează chipul. Îți arată cu mândrie micuțul avion metalic pe care-l face să zboare pe deasupra capului, ținându-l între degetele lui dolofane.

— Vruuuummmm…

În timp ce îi întorci zâmbetul, o emoție ciudată începe să te sugrume. Otrava lentă a unui sentiment indescifrabil îți contaminează întreaga ființă. Te simți cuprinsă de o tristețe care nu ştii de unde a apărut.

Copilaşul şi-a deschis brațele şi a început să meargă cu paşi mici şi repezi în jurul fântânii din piatră care-şi aruncă trombele de apă sub cupola galeriei. Pentru o clipă, crezi că aleargă spre tine şi că îți va sări în brațe, dar…

— Tați, tati! Ai văzut, sunt avion!

Ridici ochii şi privirea ta o întâlneşte pe cea a bărbatului care îl prinde pe copil din zbor. Simți cum te străpunge un fior rece şi inima ți se opreşte brusc.

Îl cunoşti pe bărbatul acesta. În urmă cu cinci ani, ați trăit o poveste de dragoste care a durat mai bine de un an. Pentru el ai părăsit Parisul, te-ai mutat în Manhattan şi ți-ai schimbat serviciul. Timp de şase luni, ați încercat chiar să aveți un bebeluş, care n-a venit însă niciodată. Apoi bărbatul s-a reîntors la fosta lui soție cu care avea deja un copil. Ai făcut tot ce-ai putut pentru a-l păstra, dar n-a fost de ajuns. Ai trecut printr-o perioadă dureroasă şi, tocmai când credeai că ai reuşit să mergi mai departe, îl întâlneşti astăzi şi asta îți sfâşie inima.

Acum îți înțelegi mai bine tulburarea. Îți spui că acest copil ar fi putut fi al vostru. Că acest copil ar fi *trebuit* să fie al vostru.

Bărbatul te-a recunoscut imediat şi nu îți evită privirea. După expresia lui dezolată, îți dai seama că este la fel de

surprins ca şi tine, stânjenit şi oarecum ruşinat. Crezi că va veni să-ți vorbească, dar, asemenea unui cerb încolțit, face un gest protector pentru progenitura lui şi se grăbeşte să dispară din peisaj.

— Hai vino, Joseph, plecăm.

În timp ce tatăl şi fiul se îndepărtează, ție nu-ți vine să crezi ce ai auzit. „Joseph” este unul dintre numele alese împreună pentru viitorul vostru copil. Ochii ți se umplu de lacrimi. Te simți jefuită. O oboseală grea te cuprinde brusc şi te țintuieşte pe loc timp de câteva minute, lăsându-te uluită, încremenită, cu un nod în gât.

*

Cu chiu, cu vai, ajungi la ieşirea din magazin. Urechile îți țiuie, gesturile îți sunt mecanice, mâinile şi picioarele tale cântăresc tone. În Saint James Park, reuşeşti să ridici brațul pentru a opri un taxi, dar tremuri tot drumul, luptându-te cu gândurile care te asaltează, întrebându-te ce ți se întâmplă.

Odată ajunsă acasă, imediat ce ai închis uşa apartamentului, te repezi să-ți pregăteşti o baie. Nu aprinzi luminile din camera ta. Încă îmbrăcată, te trânteşti pe pat. Inertă. Imaginile băiețelului cu avion ți se derulează prin minte şi, în curând, toată disperarea pe care ai resimțit-o în fața fostului tău amant se transformă într-o cumplită senzație de vid. Un gol care îți strânge pieptul. Plângi, bineînțeles, dar îți spui că lacrimile sunt purificatoare şi că această criză va trece de la sine. Doar că durerea creşte, se umflă şi se revarsă asupra ta asemenea unui val puternic care te ia cu el şi îți distruge toate zăgazurile, eliberând anii de nemulțumire, de ură, de dezamăgire. Redeschizând nişte răni pe care le credeai vindecate.

Nu peste mult, simți o hidră rece şerpuind printre picioarele tale şi te cuprinde panica. Te ridici dintr-un salt. Inima îți bate cu putere. Ai trăit deja un episod identic acum câțiva ani şi lucrurile nu s-au sfârşit cu bine. Dar degeaba îți

vine în minte acest gând, nu reuşeşti să opreşti inexorabilul. Cuprinsă de frisoane incontrolabile, te duci clătinându-te până în baie.

Trusa medicală. Tuburile de medicamente. Te întinzi în cada pe cale să se reverse, deşi nu eşti decât pe jumătate dezbrăcată. Apa este prea caldă sau prea rece, nici măcar nu mai ştii şi puțin îți pasă. Pe pieptul tău, o menghină. În măruntaiele tale, un hău. În fața ochilor tăi, un orizont negru precum cărbunele, învăluit pentru totdeauna de tristețe.

Nici măcar nu erai conştientă că ai ajuns în starea asta. Ce-i drept, în ultimii ani te-ai simțit cam pierdută şi ştii de mult timp că viața este fragilă. Dar nu te aşteptai să-ți fugă pământul de sub picioare astăzi şi să te prăbuşeşti atât de repede. Şi, mai cu seamă, nu ştiai că acest torent de noroi curge în tine. Această negreală, această otravă, această mizerie. Acest sentiment de singurătate nesfârşită care s-a trezit brusc şi care te terorizează.

*

Tuburile de medicamente plutesc la suprafață ca nişte corăbii lipsite de vânt. Le deschizi şi înghiți capsulele cu pumnul. Dar nu e de ajuns. Trebuie să mergi până la capăt. Aşa că scoți lama de la aparatul de ras pus pe marginea căzii şi-ți tai venele de la încheieturi.

Te-ai luptat întotdeauna aprig, dar astăzi nu te mai simți în stare, căci duşmanul tău nu-ți dă drumul şi te cunoaşte mai bine decât tine. Apropiind tăişul lamei de vene, te gândeşti cu ironie la bucuria exagerată pe care ai simțit-o în acea dimineață văzând soarele pe fereastra camerei tale.

Apoi urmează acel moment straniu şi liniştitor în care ştii că zarurile sunt aruncate şi că ai luat-o deja pe drumul fără întoarcere. Îți contempli hipnotizată sângele care, diluându-se, desenează în apă arabescuri de o frumusețe nespusă. Simțind că te stingi, îți spui că cel puțin durerea va înceta, iar în această clipă asta e tot ce contează.

În timp ce diavolul te poartă cu el în vaporii săi fierbinți, imaginea băiețelului îți apare din nou în minte. Îl vezi pe o plajă, în fața mării. Un loc care ar putea fi Grecia sau sudul Italiei. Eşti foarte aproape de el. Atât de aproape, încât poți chiar să-i simți mirosul de nisip, de grâu, liniştitor precum adierea vântului în serile de vară.

Când ridică ochii spre tine, îi revezi cu emoție chipul frumos, năsucul cârn şi strungăreață care-i face zâmbetul irezistibil. Iată-l cum îşi deschide brațele şi începe să alerge în jurul tău.

— Uite, mami, sunt avion!

În mijlocul iernii
Marți, 20 decembrie

1
Sindromul Paris

Paris is always a good idea.
Audrey HEPBURN

1.

Roissy-Charles-de-Gaulle, zona sosiri.

O definiție a infernului pe pământ.

În sala în care avea loc controlul paşapoartelor, sute de călători se înghesuiau într-o coadă de aşteptare care încurca circulația şi se întindea sinuoasă ca un şarpe boa obez. Gaspard Coutances îşi ridică privirea spre cabinele din plexiglas aliniate la douăzeci de metri în fața lui. La şirul de ghişee nu erau decât doi amărâți de polițişti care controlau fluxul mare de pasageri. Gaspard scoase un oftat de exasperare. De câte ori punea piciorul în acest aeroport, se întreba cum de puteau autoritățile să ignore efectele devastatoare ale unei asemenea aglomerații care strica imaginea Franței.

Înghiți în sec. În plus, mai era şi o căldură sufocantă. Aerul era jilav, apăsător, încărcat cu un miros îngrozitor de transpirație. Gaspard se aşează între un adolescent cu look de motociclist şi un grup de asiatici. Tensiunea era palpabilă: în plin decalaj orar după un zbor de zece-cincisprezece ore, nişte pasageri cu fețe de zombi descopereau cu furie că asta nu era tot ce trebuiau să îndure.

Calvarul începuse chiar imediat după aterizare. Avionul lui, care venea de la Seattle, ajunsese totuşi la timp – aterizase cu puțin înainte de ora nouă dimineața –, dar trebuise să aştepte mai bine de douăzeci de minute ca să fie adusă pasarela pentru a putea părăsi aeronava. Urmase o mărşăluire nesfârşită pe culoarele învechite. Apoi un stres înfiorător, pentru că trebuiau să găsească panourile indicatoare

complicate, să nu-şi rupă picioarele pe scările rulante care nu funcționau, să se lupte ca să nu fie zdrobiți într-un lift plin ochi, pentru ca la sfârşit să ajungă toți în această sală sinistră, strânşi ca nişte vite într-un țarc. Bun venit în Franța!

Cu geanta de voiaj pe umăr, Gaspard era lac de sudoare. Avea senzația că mersese deja trei kilometri de când părăsise avionul. Abătut, se întrebă ce naiba căuta acolo. De ce îşi impunea în fiecare an o lună de izolare la Paris pentru a-şi scrie noua piesă de teatru? Râse nervos. Răspunsul era simplu şi suna ca un slogan: *tehnica scriiturii într-un mediu ostil.* În fiecare an, la aceeaşi dată, Karen, agentul său literar, îi închiria o casă sau un apartament în care putea să lucreze liniştit. Gaspard detesta atât de mult Parisul – şi perioada Crăciunului în special –, încât n-avea nicio problemă să stea închis în casă douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Rezultatul: piesa se scria singură, sau aproape singură. În orice caz, la sfârşitul lui ianuarie, textul era întotdeauna terminat.

Coada se micşora cu o încetineală exasperantă. Aşteptarea devenea o adevărată încercare. Nişte puşti surescitați se luau la întrecere şi alergau urlând printre bariere, un cuplu de persoane în vârstă se țineau unul de altul pentru a nu se prăbuşi, un bebeluş vomita laptele supt din biberon pe gâtul mamei lui.

Vacanța asta idioată de Crăciun..., se lamentă Gaspard luând o gură de aer viciat. Remarcând nemulțumirea de pe fețele tovarăşilor săi de suferință, îşi aminti de un articol pe care îl citise într-o revistă despre „sindromul Paris". În fiecare an, zeci de turişti japonezi şi chinezi erau spitalizați şi adesea repatriați din cauza unor tulburări psihiatrice grave care se declanşau în timpul primei lor vizite în capitala franceză. Abia ajunşi în Franța, aceşti călători începeau să aibă nişte simptome ciudate – delir, depresie, halucinații, paranoia. Cu timpul, psihiatrii reuşiseră să găsească o explicație: turiştii deveneau tulburați odată ce realizau că viziunea lor idealizată

asupra Oraşului Luminilor nu corespundea realității. Ei credeau că aveau să cunoască lumea minunată a lui Amélie Poulain, cea promovată în filme şi în reclame, dar în locul ei descopereau un oraş dur şi ostil. Parisul lor himeric – cel al cafenelelor romantice, al buchiniştilor de pe malurile Senei, al colinei Montmartre şi al cartierului Saint-Germain-des-Prés – tocmai se izbea de crunta realitate: murdăria, hoții de buzunare, nesiguranța, poluarea omniprezentă, urâțenia marilor complexe urbane, starea de deteriorare a mijloacelor de transport în comun.

Pentru a se gândi la altceva, Gaspard scoase din buzunar mai multe foi pliate în patru. Prezentarea, însoțită de fotografii, a închisorii aurite pe care agentul lui i-o închiriase în arondismentul 6. Fostul atelier al pictorului Sean Lorenz. Pozele erau seducătoare şi promiteau un spațiu deschis, luminos, odihnitor, perfect pentru maratonul scriiturii care îl aştepta. De obicei, el nu avea încredere în fotografii, dar Karen vizitase apartamentul şi îl asigurase că o să-i placă. *Ba chiar mai mult*, adăugase ea, misterioasă.

În orice caz, abia aştepta să ajungă acolo.

Mai stătu răbdător la coadă vreun sfert de oră până să catadicsească unul dintre agenții poliției de frontieră să arunce un ochi în paşaportul lui. Tipul nu-i spuse nici *bonjour,* nici *merci* şi nici el nu-i răspunse la al său *bonne journée* atunci când îi înapoiase actele.

O nouă nedumerire în fața panourilor indicatoare. Gaspard o luă mai întâi în direcția greşită, după care se întoarse. Cascadă de scări rulante. Succesiune de uşi automate care se deschideau mereu cu întârziere. Se grăbi să treacă de benzile rulante. Slavă Domnului, nu fusese chiar atât de inconştient încât să-şi înregistreze bagajele.

Acum nu se mai afla foarte departe de ieşirea din infern. Se luptă să iasă dintr-o îmbulzeală neobişnuită care bloca holul sosirilor, îşi croi drum prin mulțime, împingând un cuplu care se săruta, păşind peste nişte pasageri care dormeau chiar pe jos. Luată în vizor, uşa pivotantă deasupra căreia se

afla panoul „Ieşire – Taxiuri” reprezenta sfârşitul supliciului său. Gata, nu mai avea decât câțiva metri şi avea să scape din acel coşmar. Avea să ia un taxi, să-şi pună căştile în urechi şi să evadeze mintal, ascultând pianul lui Brad Mehldau şi bassul lui Larry Grenadier. Apoi, chiar din acea după-amiază, avea să se apuce de scris şi…

Ploaia îi tăie entuziasmul. Turna cu găleata. Un cer întunecat. Tristețe şi descărcări electrice în aer. Niciun taxi la orizont. În schimb, maşini ale forțelor de intervenție şi pasageri dezorientați.

— Ce se întâmplă? îl întrebă el pe un hamal care-şi fuma impasibil țigara lângă o scrumieră cu picior.

— Cum, n-ați auzit? Este grevă, domnule.

2.

În acelaşi timp, în Gara de Nord, Madeline Greene cobora din trenul Eurostar sosit la ora 09:47 de la Londra.

Primii ei paşi pe pământul francez erau ezitanți, tânăra nu izbutea să se orienteze. Îşi simțea picioarele grele, tremurânde. Pe lângă oboseală mai avea amețeli, o greață puternică şi un reflux acid care îi provoca arsuri în esofag. Medicul o prevenise în legătură cu efectele secundare ale tratamentului pe care îl urma, dar ea nu-şi imaginase că avea să-şi petreacă totuşi Crăciunul într-o stare atât de proastă.

Valiza pe care o târa după ea părea să cântărească o tonă. Deformat, amplificat, zgomotul rotițelor pe asfalt îi răsuna în cap şi o zgâria pe creier, intensificând migrena care o chinuia de când se trezise.

Madeline se opri brusc pentru a trage până la capăt fermoarul gecii de piele cu dublură din blană de oaie. Era lac de sudoare, dar o lua cu frig. La un moment dat, i se tăie răsuflarea şi crezu că o să leşine, dar îşi mai recapătă un pic puterile când ajunse la capătul peronului, ca şi când efervescența care domnea în terminal o stimula şi o reconecta aproape instantaneu la viață.

În pofida reputației nu prea grozave a Gării de Nord, Madeline fusese întotdeauna fascinată de acest loc. Ei nu-i inspira dezordine şi teamă, ci o energie pură şi contagioasă. Era un stup în permanentă mişcare. Mii de vieți, de destine care se încrucişau, țesând o pânză uriaşă de păianjen. Un flux neobosit, amețitor, un val pe care trebuia să ştii să-l stăpâneşti ca să nu te îneci.

Gara i se părea mai ales o scenă de teatru invadată de mii de actori: turişti, navetişti, oameni de afaceri, golănaşi, patrule de polițişti, bişnițari, dealeri, angajați ai cafenelelor şi ai prăvăliilor din jur… Observând această lume în miniatură acoperită de uriaşa cupolă de sticlă, Madeline se gândi la unul dintre acele globuri cu zăpadă pe care i le aducea bunica ei de câte ori se întorcea dintr-o călătorie. Un glob imens, zumzăitor, lipsit de paietele lui din plastic şi care se fisura sub greutatea numărului de oameni.

Ajunse în piața din fața gării unde fu întâmpinată de o rafală de vânt. Aparent, vremea era şi mai rea decât la Londra: o ploaie deasă şi măruntă, un cer întunecat, un aer umed şi călduț. După cum o anunțase Takumi, zeci de taxiuri blocau accesul în gară. Nici autobuzele, nici maşinile lui puteau lua călători, lăsându-i pe pasageri în infernul lor. În fața unei camere de televiziune, spiritele se încingeau: greviştii şi şoferii jucau din nou eterna scenă atât de îndrăgită de ziarele şi de canalele de ştiri.

Madeline se grăbi să ocolească grupul. *De ce nu m-oi fi gândit să-mi iau umbrela?,* îşi reproşă ea traversând în direcția bulevardului Magenta. Mergând prea aproape de marginea trotuarului, se trezi stropită cu noroi atunci când o maşină trecu printr-o băltoacă. Udă fleaşcă şi furioasă la culme, coborî pe strada Saint-Vincent-de-Paul până la intrarea în parohie. Acolo, la volanul unei furgonete parcate paralel cu altă maşină, o aştepta deja Takumi, care ajunsese la timp ca să o ia. Camioneta lui, un Renault Estafette, şi-aşa destul de colorată, avea o inscripție veselă care contrasta cu cenuşiul din jur: „Grădina Minunată – florărie – strada

Delambre, nr. 3 bis – 75014 Paris". Zărindu-l, Madeline îi făcu un semn larg cu mâna, după care se grăbi să urce lângă el, în maşină.

— Hello, Madeline, bun venit la Paris! o întâmpină florarul întinzându-i un prosop.

— Salut, bătrâne, îmi face plăcere să te văd!

Ea îşi şterse părul, măsurându-l din priviri pe tânărul asiatic. Takumi era tuns scurt şi purta o geacă de catifea reiată şi o eşarfă de mătase. Capul rotund îi era acoperit cu o bonetă în carouri, care îi lăsa pe dinafară urechile mici şi clăpăuge şi care îl făceau să semene cu un şoricel. Avea o mustață rară, mai apropiată de cea a unui adolescent abia ajuns la pubertate decât de cea a lui Thomas Magnum. Nu îmbătrânise deloc de când plecase ea din Paris, cedându-i frumoasa florărie la care îl angajase în urmă cu câțiva ani.

— Drăguț din partea ta că ai venit să mă iei, îți mulțumesc, zise Madeline, punându-şi centura de siguranță.

— N-ai pentru ce, ai fi avut de furcă azi cu mijloacele de transport.

Tânărul florar schimbă treapta de viteză şi o luă pe strada Abbeville.

— După cum vezi, nu s-a schimbat nimic în țara asta de când ai plecat, zise el arătând spre grupul de manifestanți. Pe zi ce trece, e tot mai sinistru…

Ştergătoarele vechiului Renault abia reuşeau să facă față şiroaielor de ploaie care curgeau pe parbriz.

Deşi îi era din nou greață, Madeline se strădui să înceapă o conversație:

— Deci, cum o mai duci? Nu pleci în vacanță de Crăciun?

— Nu mai devreme de sfârşitul săptămânii viitoare. Vom pleca să petrecem Anul Nou la familia lui Marjolaine. Părinții ei au o distilerie în Calvados.

— Dacă ții la fel de puțin la băutură, o să fie interesant!

Florarul se înroşi la față. *Takumi e la fel de susceptibil,* se amuză Madeline privind pe fereastră peisajul care parcă se lichefia din cauza ploii. Camioneta ajunse pe bulevardul

Haussmann şi merse vreo cinci sute de metri, apoi o coti pe strada Tronchet. În ciuda ploii torențiale, în ciuda efectelor climatului social nefavorabil, Madeline era mulțumită să fie la Paris.

Îi plăcuse să locuiască în Manhattan, dar nu fusese capabilă să capteze acea pretinsă energie atât de mult lăudată de unele dintre prietenele ei. De fapt, New Yorkul o epuizase. Oraşul ei preferat avea să rămână mereu Parisul, căci aici se întorcea de fiecare dată să-şi oblojească rănile. Locuise patru ani la Paris. Nu neapărat cei mai frumoşi ani, dar în orice caz, cei mai importanți: anii de rezistență, de reconstrucție, de renaştere.

Până în 2009, lucrase în Anglia, în brigada criminalistică din Manchester. Acolo, o anchetă înfiorătoare de care se ocupase – cazul Alice Dixon{1} – o terminase psihic şi o forțase să iasă din poliție. Acest eşec o făcuse să piardă totul: meseria, respectul colegilor, încrederea în ea însăşi. Venise la Paris, îşi cumpărase o mică florărie şi îşi refăcuse viața în cartierul Montparnasse, departe de anchete legate de crime sau de dispariții de copii. Această viață mai calmă luase din nou o întorsătură radicală când o întâlnire întâmplătoare o condusese pe o pistă neaşteptată, permițându-i să redeschidă ancheta care îi dăduse viața peste cap. În cele din urmă, cazul Alice Dixon avusese un epilog fericit la New York. Circumstanțele acestui succes îi dăduseră ocazia să lucreze în cadrul serviciilor administrative ale WITSEC, programul federal de protecție a martorilor. Îi lăsase florăria lui Takumi şi plecase la New York. Un an mai târziu, NYPD – poliția newyorkeză – îi propusese un contract de consultant care să se ocupe de cazurile clasate. Madeline avea misiunea de a arunca o privire nouă asupra unor cazuri vechi, rămase nerezolvate. Genul de job care ar fi fost incitant într-un serial TV sau într-un roman polițist de Harlan Coben, dar care, în realitate, se dovedise doar o muncă de birou enorm de plictisitoare. În patru ani, Madeline nu fusese nici măcar o singură dată pe teren. Şi nici nu reuşise să redeschidă vreo

anchetă. Departamentul de care depindea ducea lipsă de fonduri şi se confrunta cu o birocraţie care ar fi făcut să roşească până şi administraţia franceză. Fiecare analiză ADN necesita completarea a zeci de formulare, obţinerea celei mai banale autorizaţii pentru a interoga un martor vechi sau pentru a avea acces la anumite documente procedurale presupunea o hârţogăraie înfiorătoare şi de cele mai multe ori se solda cu un refuz din partea FBI-ului, care alegea cele mai interesante anchete criminale.

Până la urmă, renunţase fără niciun regret la acest job şi se întorsese în Anglia. Îi era chiar ciudă că nu o făcuse mai demult. Căci, de când Jonathan Lempereur – bărbatul pe care îl iubise şi pe care îl urmase în Manhattan – se întorsese la nevastă-sa, nimic n-o mai reţinea cu adevărat în Statele Unite.

— Eu şi Marjolaine aşteptăm un bebeluş în primăvară, zise dintr-odată Takumi.

Această mărturisire o smulse pe Madeline din gândurile ei.

— Sunt... sunt foarte fericită pentru tine, îngăimă ea încercând să pară bucuroasă.

Dar reacţia ei fu atât de falsă, încât Takumi schimbă subiectul.

— Tot nu mi-ai zis ce te aduce la Paris, Madeline.

— Una, alta, răspunse ea pe un ton evaziv.

— Dacă vrei să petreci Crăciunul cu noi, eşti bine-venită în casa noastră.

— Eşti foarte drăguţ, dar nu. Nu te supăra, dar chiar am nevoie să fiu singură.

— Cum vrei.

Urmă o nouă tăcere. Apăsătoare. Madeline nu mai avea chef de conversaţie. Cu ochii pe fereastră, încerca să-şi regăsească urmele, străduindu-se să asocieze fiecare loc cu o amintire din viaţa ei pariziană. Piaţa Madeleine o făcu să se gândească la o expoziţie consacrată lui Raoul Dufy la Pinacotecă. Strada Royale îi amintea de un bistrou unde se făcea o tocăniţă de vită cu sos alb nemaipomenită. Iar podul

Alexandre III îl asocia în continuare cu un accident pe care-l avusese într-o zi ploioasă când era cu motocicleta…

— Ai planuri profesionale? insistă Takumi.

— Bineînțeles, minți ea.

— L-ai mai văzut pe Jonathan de curând?

Vezi-ți dracului de treaba ta!

— Bun, ți-ai terminat interogatoriul? Îți atrag atenția că eu sunt polițista!

— Tocmai, nu mai eşti polițistă, dacă am înțeles eu bine…

Ea oftă. Tăntălăul ăsta chiar începea s-o calce pe nervi.

— OK, o să fiu sinceră, zise ea. Vreau să termini cu întrebările. Erai angajatul meu şi ți-am vândut afacerea, dar asta nu-ți dă dreptul să-mi pui întrebări despre viața mea!

În timp ce furgoneta traversa Esplanada Invalizilor, Takumi se uită la Madeline cu coada ochiului. Rămăsese exact aşa cum era când o cunoscuse, cu firea ei impulsivă, cu geaca groasă din piele, cu şuvițele ei blonde şi tunsoarea bob cam *oldschool.*

Încă furioasă, Madeline coborî geamul şi îşi aprinse o țigară.

— Pe bune, tot mai fumezi? o dojeni florarul. Eşti inconştientă.

— Tacă-ți fleanca! răspunse ea suflând un rotocol de fum înspre el pentru a-l provoca.

— Nu! Nu în maşina mea! N-am chef să-mi pută camioneta a tutun!

Madeline profită de oprirea furgonetei la un semafor ca să-şi ia valiza şi să deschidă portiera.

— Dar… Madeline, ce faci?

— Am depăşit vârsta la care să mi se țină lecții de morală de doi bani. Îmi continui drumul pe jos.

— Nu, aşteaptă…

Ea trânti portiera şi o luă cu paşi mari, singură, pe trotuarul străzii Grenelle.

Ploua la fel de tare.

3.

— Grevă? răcni Gaspard. Ce grevă?

Resemnat, hamalul ridică din umeri şi făcu un gest vag.

— Păi, ca de obicei, ştiți bine…

Pentru a se proteja de rafalele de ploaie, Gaspard îşi puse mâna streaşină la ochi. Bineînțeles că nu se gândise să-şi ia o umbrelă.

— Deci nu sunt taxiuri?

—*Nada.* Puteți să încercați să luați RER-ul linia B, dar nu circulă decât un tren din trei.

Da, cum să nu, mai bine mor.

— Şi autobuzele?

— Habar n-am, se strâmbă angajatul, trăgând un ultim fum din țigară.

Furios, Gaspard se întoarse în terminalul aeroportului. Intră într-un magazin Relay şi frunzări cotidianul *Le Parisien* din ziua aceea. Titlul era elocvent: „Marele blocaj”. Taximetrişti, feroviari, angajați ai RATP[2], controlori de zbor, însoțitori de zbor, şoferi de TIR, docheri, poştaşi, gunoieri, cu toții se puseseră de acord şi promiteau guvernului că vor paraliza toată țara dacă nu retrăgeau un text de lege controversat. Articolul preciza că parizienii se puteau aştepta şi la alte greve şi că, din cauza blocării activității rafinăriilor, nu era imposibil ca, peste câteva zile, țara să ducă lipsă de benzină. Colac peste pupăză, după un nivel maxim de poluare persistent la începutul lunii, se anunțase că Sena avea să înregistreze o creştere istorică. Erau inundații peste tot în jurul Parisului, ceea ce complica şi mai mult circulația.

Gaspard se frecă la ochi. *Mereu aceeaşi poveste de câte ori pun piciorul în această țară…* Coşmarul continua, dar încet-încet oboseala lua locul furiei.

Ce să facă? Dacă ar fi avut un telefon mobil, ar fi putut s-o sune pe Karen ca să găsească ea o soluție. Numai că Gaspard nu voise niciodată să aibă mobil. Aşa cum n-avea nici

calculator, nici tabletă, nici adresă de e-mail şi aşa cum nu intra niciodată pe internet.

Cu oarecare naivitate, începu să caute o cabină telefonică în holul terminalului, dar se pare că dispăruseră toate.

Autobuzele rămâneau singura lui speranță. Ieşi afară şi căută zadarnic un agent care să-i dea informații, pierdu mai bine de un sfert de oră ca să înțeleagă subtilitățile diferitelor linii ale autocarelor Air France şi asistă, înciudat, la plecarea a două autobuze ticsite care nu mai puteau lua pasageri.

După o nouă jumătate de oră de aşteptare şi în timp ce ploaia se întețea, putu în sfârşit să urce într-unul dintre vehicule. Nu, nici vorbă de loc pe scaun – nu trebuia să viseze la aşa ceva –, dar cel puțin era pe linia cea bună, cea care deservea gara Montparnasse.

Înghesuiți ca nişte sardine, uzi leoarcă, pasagerii se resemnaseră să bea cupa amărăciunii până la fund. Ținându-şi geanta de voiaj lipită de el, Gaspard se gândi la definiția dată omului de Dostoievski: „o ființă care se obişnuieşte cu toate". Să fie călcată pe picioare, să fie îmbrâncită, să i se strănute în față, să transpire împreună cu nişte necunoscuți într-un spațiu înăbuşitor, să împartă o bară metalică plină de microbi…

Avu din nou tentația să renunțe şi să părăsească Franța, dar se îmbărbătă singur spunându-şi că totuşi calvarul său nu avea să dureze mai mult de-o lună. Dacă reuşea să termine de scris piesa la timp, în mai puțin de cinci săptămâni avea să plece de acolo ca să petreacă sfârşitul iernii şi începutul primăverii în Grecia, unde deținea un velier amarat pe insula Sifnos. Aveau să urmeze şase luni de navigație în insulele Ciclade, trăind în osmoză cu elementele naturii într-o explozie de senzații şi culori: albul orbitor al soarelui pe casele albe, albastrul de cobalt al cerului, adâncimea turcoaz a Mării Egee. În Grecia, Gaspard era una cu peisajul, cu plantele şi cu parfumurile – avea loc un soi de fuziune panteistă. După ce se îmbăta cu aerul marin, se pierdea în tufăriş, se plimba de-a lungul zidurilor de piatră, se

delecta cu mirosul de cimbru, de salvie, de ulei de măsline şi de caracatiță la grătar. O fericire care dura până la jumătatea lui iunie. Când turiştii începeau să populeze insulele, el pleca pe teritoriul american, la cabana lui din Montana.

Acolo era un alt mod de viață: o reîntoarcere la natură în forma ei cea mai sălbatică şi mai primitivă. Îşi petrecea zilele mergând la pescuit de păstrăv, hoinărind ore în şir prin pădurile de mesteceni, în jurul lacurilor, de-a lungul râurilor şi al pâraielor. O existență solitară, dar intensă, departe de oraşele măcinate de cancerul aglomerației şi de locuitorii lor vlăguiți.

Metru după metru, autobuzul se târa pe autostrada A3. Prin geamurile aburite, Gaspard zărea uneori fragmente de panouri cu numele oraşelor din suburbia de nord-est: Aulnay-sous-Bois, Drancy, Livry-Gargan, Bobigny, Bondy…

Avea nevoie de aceste lungi evadări, singur în natură, pentru a se purifica, pentru a se curăța de flagelul civilizației. Căci Gaspard Coutances se lupta de mult timp cu agitația şi haosul unei lumi care se îndrepta spre pieire. O lume care scârțâia din toate încheieturile şi pe care n-o înțelegea. Ca un mizantrop ce era, se simțea mai apropiat de urşi, de păsări de pradă şi de şerpi decât de oameni. Şi era mândru că se rupsese de o lume pe care o detesta. Mândru că putea să trăiască în majoritatea timpului departe de societate şi de regulile ei. Prin urmare, nu mai deschisese un televizor de vreo douăzeci şi cinci de ani, nu ştia mai nimic despre internet şi conducea un Dodge de la sfârşitul anilor 1970.

Ținea mult la viața lui de pustnic, dar nu ducea una radicală. Îşi mai permitea uneori câte un capriciu atunci când se ivea ocazia. Îşi părăsea cabana din munți sau locuința din Grecia şi se îmbarca într-o cursă aeriană pentru a asista la un concert al lui Keith Jarrett la Juan-les-Pins, la o retrospectivă Bruegel în Rotterdam sau la un spectacol cu *Tosca* în arenele din Verona. Şi mai era apoi acea faimoasă lună de la Paris în care scria. După ce se gândise timp de un an la piesa pe care urma s-o scrie, se aşeza la biroul său şi

lucra şaisprezece ore pe zi. De fiecare dată credea că n-o să aibă idei, inspirație ori chef, dar de fiecare dată un proces misterios se punea în mişcare. Cuvintele, situațiile, dialogurile, replicile țâşneau sub pana lui şi se îmbinau într-un tot coerent, într-o scriitură seacă şi lipsită de patos.

Piesele lui erau traduse astăzi în aproape douăzeci de limbi şi jucate în întreaga lume. Nu mai departe de anul trecut, aproape cincisprezece producții fuseseră puse în scenă în Europa şi în Statele Unite. Una dintre ultimele lui piese, *Ghost Town,* fusese jucată la Schaubühne, celebrul teatru din Berlin, şi fusese nominalizată la Tony Awards. Poveştile erau mai ales pe placul intelectualilor din presă care le interpretau excesiv şi îi cam supraestimau munca.

Gaspard nu asista niciodată la reprezentația pieselor sale, și nici nu dădea interviuri. La început, Karen îşi făcuse griji din cauza hotărârii lui de a nu apărea în mass-media, dar ştiuse să profite de această rezervă pentru a-l crea pe „misteriosul Gaspard Coutances". Până la urmă, cu cât se străduia el mai puțin, cu atât presa îl elogia mai mult. Era comparat cu Milan Kundera, cu Harold Pinter, cu Schopenhauer şi cu Kierkegaard. Gaspard nu se simțea deloc flatat de aceste complimente, căci crezuse întotdeauna că succesul lui provenea dintr-o neînțelegere.

După Bagnolet, autobuzul zăbovi mult pe bulevardul periferic, apoi o luă pe cheiul Bercy până la gara Lyon. Acolo stătură o veşnicie, ca să coboare jumătate dintre pasageri, după care o luă spre vest.

Piesele de teatru ale lui Gaspard aveau toate aceeaşi temă: absurditatea şi tragismul vieții, singurătatea care este definiția condiției umane. Ele exprimau disprețul lui Gaspard față de nebunia epocii lui şi erau lipsite de iluzii, de optimism, de sentimente frumoase şi de orice *happy end.* Dar, oricât de disperate şi de necruțătoare ar fi fost, piesele sale erau amuzante. Sigur, nu erau *Puic, Puic*[3], *Colivia cu nebune*[4] sau *La teatru astă seară*[5], dar erau nişte piese vii şi dinamice. După cum spunea Karen, ele dădeau spectatorilor impresia

că puteau să fie liberi, iar criticilor, senzația că erau inteligenți. Probabil așa se explica entuziasmul publicului și al comedianților celor mai în vogă care se băteau pentru a-i interpreta textele sarcastice.

Autobuzul tocmai traversase Sena. Bulevardul Arago, decorațiunile de Crăciun triste și fade îi amintiră lui Gaspard cât de mult detesta această perioadă și ceea ce devenise această sărbătoare: o simplă vomă comercială și vulgară. Apoi autobuzul se opri în piața Denfert-Rochereau chiar în fața intrării în catacombe. În jurul statuii Leului din Belfort, un mic grup de manifestanți agitau steaguri în culorile CGT, FO și FSU[6]. Șoferul coborî geamul pentru a vorbi cu un polițist care dirija circulația. Ciulind urechea, Gaspard înțelese că bulevardul Maine era blocat, precum și toate străzile care duceau la Turnul Montparnasse.

Ușile autocarului se deschiseră cu zgomot.

— Capăt de linie, toată lumea jos! anunță șoferul pe un ton amuzat, deși își lăsa totuși pasagerii în voia sorții vitrege.

Afară, furtuna se întețea.

4

Din cauza grevei și a blocării stațiilor de colectare și reciclare, Parisul era plin de gunoaie. Munți de deșeuri se adunau în fața restaurantelor, a intrării în imobile și a vitrinelor magazinelor. Decepționați, oscilând între dezgust și furie, unii turiști își făceau chiar selfie-uri ironice în fața tomberoanelor cu resturi menajere care dădeau pe dinafară.

Biciuită de ploaia torențială, Madeline urca strada Grenelle, târându-și valiza pe roți care părea să cântărească mai mult cu un kilogram la fiecare o sută de metri. Luându-și inima în dinți, hotărâse să nu se dea bătută. Pentru a-și face curaj, plănuia în minte programul din zilele următoare. Plimbări pe insula Saint-Louis, o comedie muzicală la Châtelet, o piesă de teatru la Edouard-VII, expoziția Herge la Grand Palais, *Manchhester by the Sea* la cinema și să meargă în câteva mici

restaurante singură… Trebuia ca totul să decurgă bine în acest sejur. Venise aici sperând să se odihnească şi să se regăsească. Credea cu tărie că Parisul avea această virtute magică.

Îşi continuă drumul străduindu-se să nu se gândească la intervenția medicală prin care avea să treacă zilele următoare. Tocmai trecuse de strada Bourgogne când ploaia se opri brusc. Ba chiar, când ajunse pe strada Cherche-Midi, zări o rază de soare timidă care o făcu să zâmbească. Madeline căută în smartphone e-mailul primit de la firma de închirieri de pe site-ul căreia îşi alesese casa.

„Un apartament la Paris”: cu o lună în urmă, aceasta fusese cererea introdusă pe motorul de căutare când începuse să facă demersuri pentru a-şi găsi o locuință. După câteva zeci de clickuri şi o jumătate de oră de navigare, ajunsese pe site-ul unei agenții imobiliare specializate în închirierea de bunuri atipice. Casa depăşea cu mult bugetul ei, dar îi plăcuse atât de mult, încât nu concepea să locuiască în altă parte. De frică să nu i-o sufle cineva de sub nas, Madeline îşi scosese imediat cardul de credit pentru a o rezerva.

În mesajul de confirmare figurau atât adresa exactă a locuinței, cât şi codurile de acces. Potrivit indicațiilor, clădirea se afla pe aleea Jeanne-Hébuterne, o fundătură închisă cu o poartă din fier forjat situată chiar în fața restaurantului Chez Dumonet. Madeline reperă poarta cu vopsea scorojită şi, cu ochii în ecranul telefonului, formă cele patru cifre ale codului pentru a o deschide.

De cum o închise în urma ei, Madeline se trezi proiectată într-un sanctuar situat în afara timpului. Mai întâi îi atraseră atenția vegetația luxuriantă – caprifoi, bambuşi, tufe de iasomie, magnolii – şi arbuştii – portocali mexicani, andromeda japoneză, liliacul de vară – care făceau din acel loc o oază bucolică şi campestră la mii de leghe depărtare de brutalitatea oraşului. Apoi, înaintând pe cărarea pavată, descoperi un grup de patru căsuțe. Nişte pavilioane cu un etaj

înconjurate de o grădină de legume şi ale căror fațade erau acoperite cu iederă şi cu floarea pasiunii.

Ultima casă din fundătură era cea pe care o închiriase. N-avea nimic de-a face cu celelalte. Din exterior, era un cub din beton armat care ieşea în evidență prin cărămizile roşii şi negre cu aspect de tablă de şah. Madeline formă din nou codul pentru a deschide poarta metalică mare deasupra căreia trona o inscripție din fier forjat: *„Cursum Perficio*[7]*”.*

De cum pătrunse în holul de la intrare, ceva se întâmplă cu ea: simți un soi de uluială care nu era departe de o dragoste la prima vedere. O încântare care îi cuceri inima.

De unde venea acel sentiment care o făcea să se simtă acasă? Acea senzație de armonie inexplicabilă? De la felul în care era amenajat spațiul? De la reflexiile gălbui ale luminii naturale? De la contrastul cu haosul care domnea afară?

Madeline fusese întotdeauna sensibilă la interioare. Mult timp, asta fusese chiar o componentă a meseriei ei: să descopere ce transmiteau locurile. Dar locurile cu care avea ea de-a face pe atunci erau scenele unor crime…

Îşi puse valiza într-un colț al holului şi străbătu pe îndelete toate încăperile. *Cursum Perficio* era o casă-atelier din anii 1920, perfect restaurată şi care se întindea pe trei niveluri, în centrul căreia se afla o curte plină de vegetație.

La parter se afla o bucătărie deschisă spre o sufragerie şi un salon sobru. Coborând o scară din lemn masiv, ajungeai pe un platou aflat la nivelul grădinii, împărțit în două camere care dădeau spre o fântână înconjurată de plante agățătoare. La primul etaj se afla un atelier imens, o cameră şi o baie.

Fascinată, Madeline rămase câteva minute în atelier, impresionată de ferestrele înalte de peste patru metri prin care puteai vedea cerul şi crestele copacilor. Potrivit descrierii de pe site-ul agenției de închirieri, locuința îi aparținuse pictorului Sean Lorenz. De fapt, atelierul părea să fie exact aşa cum îl lăsase artistul, cu podeaua plină de pete viu colorate, cu şevaletele şi şasiurile lui de toate mărimile, cu

pânzele intacte aranjate în nişte cutii. Şi peste tot, tuburi de culori, perii, pensule, recipiente metalice.

Îi fu greu să părăsească atelierul. Era ciudat şi tulburător să se afle în intimitatea pictorului. Se întoarse în salon şi deschise uşa de sticlă care permitea accesul pe terasă. Acolo, fu impresionată de parfumul îmbătător al florilor care venea din curtea interioară şi, cu zâmbetul pe buze, contemplă doi măcălendri care ţopăiau pe lângă o căsuţă pentru păsările fixată pe zid. Erai mai mult la ţară decât la Paris! Iată ce avea de gând: să facă o baie şi apoi să se instaleze pe terasă cu o ceaşcă de ceai şi o carte bună!

Casa asta îi readusese zâmbetul pe buze. Făcuse bine că-şi urmase instinctul şi că venise aici. Parisul era într-adevăr oraşul în care orice era posibil.

5.

Blestemând aversa, Gaspard sărea de pe un trotuar pe altul, cu haina întinsă deasupra capului, simţind cum geanta grea de voiaj îi tăia umărul. Plecat de la Denfert, alergă până la staţia de metrou Edgar Quinet fără să se oprească. Luând-o pe strada Delambre, se trezi pe un teren cunoscut. În urmă cu doi ani, Karen îi închiriase un apartament mare la intersecţia cu scuarul Delambre. Îşi amintea bine strada: o şcoală micuţă, hotelul Lenox, florăria „Le Jardin extraordinaire" cu vitrina ei plină de flori, precum şi restaurantele în care mergea să mănânce – Sushi Gozen şi Bistro du Dome.

Ploaia încetă în sfârşit când ajunse pe bulevardul Montparnasse. Gaspard profită de acest lucru ca să-şi pună haina pe el şi să-şi şteargă ochelarii. Un vacarm surd şi confuz se auzea din stradă. Petarde, claxoane, fluierături, sirene, sloganuri împotriva guvernului. Artera era plină cu manifestanţi. Un cortegiu compact care aştepta să năvălească pe strada Rennes. Gaspard recunoscu vestele galben-fluorescent şi roşii ale sindicaliştilor de la CGT, adunaţi în

jurul unui balon cu aer cald gonflabil şi al unei staţii de amplificare care încuraja o mulţime nerăbdătoare să mărşăluiască pe străzi.

Dramaturgul plonjă în valul de drapele şi de banderole, ajungând cu răsuflarea tăiată pe bulevardul Raspail. Uşurat să găsească un pic de linişte, îşi trase sufletul, sprijinit de un lampadar. Acolo, lac de sudoare, scoase din buzunar foaia pe care i-o trimisese Karen şi reciti adresa casei, precum şi indicaţiile date pentru a ajunge la ea. Îşi reluă drumul în timp ce razele timide ale soarelui făceau trotuarul să strălucească.

La intersecţia cu strada Cherche-Midi, vitrina unui magazin de vinuri îl înveseli. Roşu şi Negru. Înainte de a intra, se asigură că magazinul era gol. Ştiind exact ce voia, încheie scurt conversaţia cu proprietarul şi plecă după zece minute încărcat cu o ladă de vinuri nobile: Gevrey-Chambertin, Chambolle-Musigny, Saint-Estephe, Margaux, Saint-Julien…

Alcoolul…

Văzându-şi imaginea reflectată în vitrină, se gândi o clipă la scena teribilă de la începutul filmului *Leaving Las Vegas,* când personajul interpretat de Nicolas Cage se opreşte la un *liquor store* pentru a umple un Cadillac cu zeci de sticle de alcool. Un scurt popas, preludiu al unei coborâri suicidare în infern.

Sigur, Gaspard nu ajunsese încă până acolo, dar alcoolul făcea parte din rutina sa. Deşi, în general, bea singur, trăgea totuşi şi băute de pomină în cârciumi din Columbia Falls, Whitefish sau Sifnos. Chefuri violente cu tipi frustraţi pe care îi durea în cot de Bruegel, de Schopenhauer, de Milan Kundera ori de Harold Pinter.

Era adjuvantul cel mai comod pentru a uita de punctele lui slabe şi pentru a-şi face viaţa mai puţin tragică. Când prieten, când duşman, alcoolul era scutul care îi ţinea emoţiile la distanţă, cămaşa de zale care îl proteja de angoase, cel mai bun somnifer. Îşi aminti ce spunea Hemingway: „Un om inteligent este uneori nevoit să bea pentru a putea să trăiască printre imbecili”. Aşa era. Alcoolul nu rezolva nicio problemă,

dar oferea un mod tranzitoriu de a suporta marea alianță a mediocrității care, în opinia lui, contaminase umanitatea. Gaspard era lucid, ştia că nu era imposibil ca alcoolul să câştige în cele din urmă. Ba chiar avea o idee destul de precisă despre cum anume putea să se întâmple asta: avea să vină o zi în care viața să i se pară atât de insuportabilă, încât să nu mai poată s-o înfrunte. Imaginea propriului său cadavru scufundându-se în abisuri de alcool îi trecu prin minte. Se grăbi să alunge acest coşmar şi îşi dădu seama că ajunsese în fața unei porți vopsite în albastru.

Punând cutia de vin sub braț, Gaspard formă cele patru cifre ale interfonului pentru a trece de poarta de pe aleea Jeanne-Hébuterne. De cum pătrunse în micuța fundătură, ceva se destinse în el. Rămase mult timp perplex, descoperind vegetația şi aspectul provincial, ba chiar suprarealist, al pasajului străjuit de arbori. Aici, timpul îți dădea impresia că se scurgea mai lent decât în altă parte, ca şi cum locul era traversat de un fus orar paralel. Două pisici vagaboande se încălzeau la soare. Nişte păsări ciripeau pe ramurile cireşilor. Haosul de afară părea dintr-odată foarte departe şi nu-ți venea să crezi că te afli la doar câteva sute de metri de Turnul Montparnasse cel înfiorător.

Gaspard făcu câțiva paşi pe aleea cu pavaj neregulat. Un pic mai retrase, aproape ascunse de arbuşti, distingeai nişte căsuțe din piatră naturală cu ziduri tencuite. În spatele unor porți ruginite, fațadele lor de un ocru plăcut erau acoperite în mare parte de iederă şi de viță-de-vie. În sfârşit, la capătul aleii se ridica o construcție îndrăzneață cu forme geometrice. Un paralelipiped din beton armat, încins cu o bandă largă de sticlă opalescentă, care se întindea de-a lungul unei fațade din cărămizi negre şi roşii dispuse în formă de tablă de şah. Deasupra porții, o inscripție din fier forjat: „*Cursum Perficio*”, numele ultimei case a lui Marilyn Monroe. Un interfon te invita să formezi un nou cod. Gaspard urmă instrucțiunile lui Karen şi poarta din fier se deschise cu un clic uşor.

Nerăbdător să vadă interiorul, Gaspard trecu repede prin holul de la intrare pentru a ajunge direct în salon. Nu arăta la fel de bine ca în poze. Arăta şi mai bine. Casa era organizată în mod ingenios în jurul unei curți interioare rectangulare cu o terasă în formă de L.

Măi să fie… şuieră el printre dinți, impresionat de eleganța locului. Toată tensiunea pe care o acumulase în ultimele ore se risipi. Aici erai într-o altă dimensiune, un spațiu familiar şi în acelaşi timp reconfortant. Funcțional, primitor şi purificat. Încercă pentru o clipă să analizeze originea acestui sentiment, dar nici arhitectura, nici armonia proporțiilor nu erau domenii ale căror reguli să le cunoască.

De obicei, nu era sensibil la interioare. Era sensibil la peisaje: la imaginea munților înzăpeziți reflectată pe suprafața lacurilor, la albul albăstrui al ghețarilor, la imensitatea amețitoare a pădurilor de brazi. Nu credea în gogoşile despre feng shui ori în influența mobilierului asupra energiei într-o încăpere. Dar era nevoit să constate că aici simțea dacă nu „unde benefice", cel puțin certitudinea că avea să se simtă bine şi că avea să lucreze cu plăcere.

Împinse uşa culisantă de sticlă, ieşi pe terasă şi îşi sprijini coatele pe balustradă, profitând din plin de acea atmosferă campestră care îl binedispunea. Începuse să bată vântul, dar era plăcut şi soarele îi mângâia fața. Pentru prima dată după mult timp, Gaspard zâmbi. Pentru a-şi sărbători sosirea, se pregătea să deschidă o sticlă de Gevrey-Cambertin şi să-şi toarne un pahar pe care să-l bea liniştit în…

Un zgomot îl scoase din starea de beatitudine. Era cineva în casă. Poate o menajeră sau cineva care se ocupa de administrarea locului. Se întoarse înăuntru pentru a se asigura.

Nici nu intră bine că dădu cu ochii de o femeie care stătea în fața lui. Era aproape goală, cu excepția unui prosop de baie în care era înfăşurată şi care o acoperea de la piept până la coapse.

— Cine sunteți dumneavoastră şi ce căutați la mine în casă? întrebă el.

Ea îl privi cu furie.

— Exact aceeaşi întrebare voiam să vă pun şi eu, răspunse ea.

2
Teoria celor 21 de grame

O parte din ceea ce ne atrage la artişti este alteritatea lor, refuzul conformismului, degetul mijlociu arătat societăţii.

Jesse KELLERMAN

1.

— Sincer să fiu, nu sunt sigur că înţeleg prea bine ce îmi reproşaţi, domnişoară Greene.

Cu o coamă argintie şi un bust bombat, Bernard Benedick lăsa impresia că stătea de pază în faţa unui tablou mare, monocrom, expus în fundul galeriei lui de pe strada Faubourg-Saint-Honore. Întrucât slăbise recent, înota în cămaşa lui cu guler tunică şi în geaca lui matlasată de culoarea absintului. Purta nişte ochelari cu rame groase care îi scoteau în evidenţă ochii rotunzi, privirea vie şi pătrunzătoare.

— Anunţul de pe site era mincinos! repetă Madeline ridicând tonul. Nu se menţiona nicăieri că e vorba de o colocaţie.

Galeristul scutură din cap.

— Casa lui Sean Lorenz nu este propusă spre închiriere în regim de colocaţie, o asigură el.

— Uitaţi-vă şi dumneavoastră, zise exasperată Madeline, întinzându-i două foi printate: propriul ei contract de închiriere, precum şi celălalt, identic, pe care i-l arătase Gaspard Coutances, bărbatul cu care dăduse nas în nas când ieşise din baie, în urmă cu o oră.

Galeristul luă hârtiile şi le citi, dând impresia că nu înţelegea ce se petrecea.

— Într-adevăr, se pare că s-a produs o greşeală, admise el în cele din urmă, ducându-şi mâna la ochelari. E vorba cu

siguranță de o eroare informatică, dar, la drept vorbind, nu ştiu mare lucru despre toate astea. Cea care a postat anunțul pe site e Nadia, una dintre stagiarele noastre. Aş putea încerca s-o contactez, dar chiar azi-dimineață a plecat la Chicago în vacanță şi…

— Am trimis deja un e-mail pe site, dar asta nu-mi va rezolva problema, îl întrerupse Madeline. Bărbatul care se află acum în casă vine tocmai din Statele Unite şi nu intenționează să plece înapoi.

Galeristul se posomorî.

— N-ar fi trebuit să închiriez casa asta niciodată! Chiar şi din mormânt, Lorenz continuă să-mi facă viața un iad! bombăni el, furios pe sine însuşi.

Oftă agasat.

— Ştiți ceva? zise el tranşant. O să vă dau banii înapoi.

— Nu vreau să-mi dați banii înapoi. Vreau ceea ce convenisem: să locuiesc în casa asta *singură-singurică.*

Madeline apăsă pe ultime cuvinte, simțind cum vibrează în ea convingerea irațională că *trebuia* să locuiască în acel loc.

— În acest caz, o să-i rambursez banii domnului Coutances. Doriți să-l sun?

— N-o să vă vină să credeți, dar n-are telefon.

— Ei bine, transmiteți-i propunerea mea.

— N-am vorbit cu el decât cinci minute. Nu pare prea amabil.

— Nici dumneavoastră nu păreți prea amabilă, i-o întoarse Benedick întinzându-i o carte de vizită. Sunați-mă după ce ați vorbit cu el. Şi dacă faceți un tur al galeriei, o să am timp să-i scriu un bilet prin care să-mi cer scuze şi să-i propun să-i plătesc despăgubiri.

Madeline strecură dreptunghiul de carton în buzunarul de la blugi şi făcu stânga-mprejur fără să-i mulțumească, îndoindu-se de efectul pe care l-ar putea avea biletul galeristului asupra acestui Coutances, care era în mod evident ursuz, agresiv şi încăpățânat.

Era ora prânzului. Cum nu prea erau vizitatori, Madeline putu să se uite nestingherită la tablouri. Galeria era specializată în arta urbană şi contemporană. În prima sală nu erau expuse decât tablouri foarte mari, toate intitulate *Fără titlu.* Suprafețe monocrome, tente plate de culori triste, străpunse de cutter şi găurite de cuie ruginite. Prin contrast, a doua încăpere deborda de culori vii şi de energie. Operele expuse erau la granița dintre graffiti şi caligrafia asiatică. Madeline le observă cu interes, dar fără emoție.

Acest gen de tablouri o lăsa adesea rece. La drept vorbind, nu fusese niciodată sensibilă la arta contemporană. Ca toată lumea, citise articole şi văzuse reportaje despre succesul artiştilor celebri – craniul din diamante al lui Damien Hirst şi animalele lui conservate în formol, homarii lui Jeff Koons care stârniseră polemici la Palatul Versailles, acțiunile provocatoare ale lui Banksy, bradul în formă de jucărie sexuală al lui Paul McCarthy care fusese vandalizat în Piața Vendôme dar încă nu găsise cheia care să-i permită să aibă acces la acest univers. Sceptică, pătrunse totuşi în ultima sală, unde erau prezentate nişte opere eteroclite. Asta-i o mare tâmpenie, gândi ea zăbovind fără să vrea în fața unei serii de statui gonflabile în culori țipătoare şi în formă de falusuri, apoi în fața unor personaje manga, versiune porno, ale căror mulaje erau făcute din răşină roz. Expoziția se continua cu două schelete mari, într-o poziție Kamasutra extremă, cu nişte sculpturi monumentale din piese Lego şi cu o statuie a unei himere din marmură albă – un corp de leu de care erau ataşate capul şi bustul lui Kate Moss. Mai departe, în fundul încăperii, era expusă o colecție de arme – puşti, trombloane, archebuze – realizate din diferite materiale refolosibile: cutii de sardine, becuri arse, ustensile de bucătărie din metal sau din lemn asamblate cu sârmă, bandă izolatoare şi bucăți de sfoară.

— Vă place?

Madeline tresări şi se întoarse. Cufundată în contemplarea operelor, nu-l auzise pe Bernard Benedick venind.

— Nu mă pricep, dar, la prima vedere, nu e genul meu.

— Dar care este „genul” dumneavoastră, de fapt? întrebă galeristul amuzat, întinzându-i un plic pe care ea îl strecură în buzunar.

— Matisse, Brâncuşi, Nicolas de Staël, Giacometti…

— Sunt întru totul de acord cu dumneavoastră că nu ne aflăm în fața unor opere de geniu, zâmbi el arătând spre pădurea multicoloră de falusuri în erecție. O să râdeți, dar astea se vând cel mai bine în acest moment.

Madeline făcu o față neîncrezătoare.

— Aveți lucrări de Sean Lorenz aici?

Până atunci jovial, Benedick se posomorî.

— Din păcate, nu. Lorenz era un artist care picta puțin. Operele lui sunt aproape de negăsit astăzi şi valorează o avere.

— Când a murit, mai exact?

— Acum un an. Avea doar patruzeci şi nouă de ani.

— Era tânăr.

Benedick încuviință.

— Sean a avut mereu o sănătate fragilă. Suferea de probleme cardiace de mult timp şi suportase deja mai multe operații de bypass.

— Erați singurul lui galerist?

Bărbatul schiță o grimasă de tristețe.

— Am fost primul său galerist, dar eram mai ales prietenul lui, chiar dacă ne certam adesea.

— Cu ce seamănă tablourile lui Lorenz?

— Cu nimic cunoscut, tocmai asta e! exclamă el. Lorenz este Lorenz!

— Totuşi? insistă Madeline.

Benedick se însufleți:

— Sean era un pictor inclasabil. Nu aparținea niciunei şcoli şi nu făcea parte din niciun grup. Dacă vreți o analogie cu cinematografia, să zicem că am putea să-l apropiem de Stanley Kubrick: un artist capabil să creeze capodopere în genuri foarte diferite.

Madeline dădu din cap. Ar fi trebuit să plece, să rezolve problema cu colocatarul ei nesuferit. Dar ceva o reținea acolo; fusese atât de impresionată de casa pictorului, încât voia să ştie mai multe despre el.

— Dumneavoastră vă aparține astăzi atelierul lui Lorenz?

— Să zicem că încerc să-l apăr de creditorii lui Sean. Sunt moştenitorul şi executorul său testamentar.

— Creditorii? Parcă ziceați că operele lui Lorenz se vindeau la prețuri exorbitante.

— Aşa este, dar divorțul îl costase mult. Şi nu mai picta de câțiva ani.

— De ce?

— Din cauza bolii şi a unor probleme personale.

— Ce probleme?

Benedick o întrebă iritat:

— Sunteți de la poliție?

— Exact, zâmbi Madeline.

— Cum aşa? se miră el.

— Am fost polițistă mai mulți ani, explică tânăra. În brigada criminalistică din Manchester, apoi la New York.

— Ce anchetați?

Ea ridică din umeri.

— Omucideri, răpiri…

Benedick miji ochii ca şi cum tocmai îi venise o idee. Se uită la ceasul de la mână, apoi arătă prin geam spre restaurantul italienesc de pe cealaltă parte a străzii care, din cauza vitrinei negre şi a lambrechinelor aurii, te ducea cu gândul la velele unei corăbii de piraței.

— Vă place *saltimboca?!* întrebă el. Am o întâlnire peste o oră, dar, dacă vreți să ştiți mai multe despre Sean, vă invit la masă.

2.

O briză călduță făcea să tremure şi să se unduiască ramurile unui tei bătrân plantat în mijlocul curții interioare.

Aşezat pe masa de pe terasă, Gaspard Coutances savura un pahar de vin. Gevrey-Chambertin era delicios: echilibrat, intens, îi simțeai gustul pătrunzător, dar subtil în acelaşi timp, şi aromele de cireşe negre şi de coacăze.

Totuşi, plăcerea degustării îi era stricată de incertitudinea legată de închirierea casei. *Ei drăcie,* se înfurie el, *nu se poate să mă las dat afară de fata asta!* Voia să scrie o piesă de teatru acolo. Nici măcar nu era o chestiune de principiu, ci de necesitate. O dată îi cădea şi lui cu tronc ceva, aşa că refuza să renunțe câtă vreme se afla acolo în mod legitim. Numai că această Madeline Greene părea o tipă dură. Insistase să-i împrumute telefonul mobil pentru ca el să-şi poată suna agentul. Deşi nu era direct responsabilă de situație, Karen îşi ceruse o mie de scuze şi îl sunase înapoi după zece minute informându-l că îi rezervase un apartament la hotelul Bristol până când aveau să se rezolve lucrurile. Dar Gaspard refuzase categoric şi îi dăduse un ultimatum: ori *casa* asta, ori nimic. Fie găsea o soluție, fie putea să-şi ia adio de la colaborarea lor. În general, cu tipul acesta de amenințări reuşea s-o transforme pe Karen într-o luptătoare. Dar, de data asta, se temea că n-avea să fie suficient.

O nouă gură de bourgogne. Ciripit de păsări. Aer blând. Soarele de iarnă care îi încălzea inima. Gaspar nu se putu abține să zâmbească, într-atât de comică i se părea situația. Un bărbat şi o femeie care, din cauza unei erori informatice, se trezeau că au închiriat aceeaşi casă în perioada Crăciunului. Semăna cu începutul unei piese de teatru. Nu cu chestiile intelectuale şi cinice pe care le scria el, ci cu ceva mai vesel. Una dintre acele piese ale anilor 1960 şi 1970 scrise de Barillet şi Gredy, care îi plăceau tatălui său şi care avuseseră succes la Théâtre Antoine sau la Théâtre des Bouffes-Parisiens.

Tatăl lui…

Întotdeauna se întâmpla asta. De câte ori venea la Paris, amintirile din copilărie se reaprindeau ca un jăratic pe care-l credea stins. Ca să nu se ardă, Gaspard îşi alungă această

imagine din minte înainte de a deveni prea dureroasă. Cu timpul, învățase că era mai bine să păstreze genul acesta de amintiri la distanță. O chestiune de supraviețuire.

Îşi mai turnă vin şi, cu paharul în mână, părăsi terasa şi se plimbă prin salon. Mai întâi fu atras de colecția de viniluri de 33 de turații: sute de discuri de jazz, aranjate şi clasate cu grijă pe nişte rafturi din stejar natural. Puse pe placa pick-upului un disc al lui Paul Bley de care nu auzise niciodată şi, pentru o clipă, se lăsă purtat de sunetul cristalin al pianului, în timp ce studia tablourile înrămate agățate pe pereți.

Nu erau nici desene, nici picturi, ci doar nişte fotografii de familie în alb-negru. Un bărbat, o femeie, un băiețel. Bărbatul era Sean Lorenz. Gaspard îl recunoscu, fiindcă îşi amintea că îi văzuse portretul – surprins de artista britanică Jane Brown – în cronologia apărută în *Le Monde* în decembrie, anul trecut. Originalul fotografiei în format mare se afla în fața lui: o siluetă înaltă, o statură impozantă, o față suptă şi alungită, o privire misterioasă care părea când neliniştită, când hotărâtă. Soția lui Lorenz nu apărea decât în două poze. Atitudinile ei semănau cu cele adoptate de Stéphanie Seymour sau Christy Turlington pe copertele revistelor de modă de acum douăzeci şi cinci de ani. O frumusețe a anilor 1990: zveltă, senzuală, strălucitoare. Slabă fără a fi scheletică. Radioasă fără a părea inaccesibilă. Dar în cele mai multe fotografii apărea Lorenz împreună cu fiul său. Poate că pictorul era un bărbat sever, dar, când se afla alături de copilul său – un băiețel blond cu o mutriță adorabilă şi cu privire pătrunzătoare –, fizionomia lui se metamorfoza, ca şi cum bucuria de a trăi a puştiului îl molipsea şi pe tată. Ultimele fotografii din această expoziție familială – două poze destul de vesele – îl înfățişau pe Lorenz în timp ce picta cu nişte copii de cinci-şase ani, printre care îl recunoşteai pe fiul său – probabil la şcoală sau la vreun curs de pictură destinat celor mici.

În bibliotecă, în mijlocul volumelor din colecția Pléiade şi a edițiilor limitate publicate la Taschen sau Assouline, Gaspard găsi o monografie consacrată operei lui Lorenz. O lucrare de

aproape cinci sute de pagini, legată frumos şi cântărind cu siguranță mai mult de trei kilograme. Gaspard îşi puse paharul pe măsuța joasă şi se aşează pe canapea pentru a răsfoi cartea. Trebuia să admită că nu cunoştea operele lui Lorenz. În pictură, aprecia mai mult şcoala flamandă şi vârsta de aur olandeză: Van Eyck, Bosch, Rubens, Vermeer, Rembrandt... Frunzări prefața, semnată de un oarecare Bernard Benedick, care promitea o analiză profundă a operei lui Lorenz şi accesul la arhive inedite. Încă de la primele cuvinte, Gaspard aprecie tonul liber şi direct pe care-l adopta Benedick pentru a trasa, în linii mari, biografia pictorului.

Sean Lorenz se născuse la New York la mijlocul anilor 1960. Era fiul unei guvernante, Elena Lorenz, şi al unui medic din Upper West Side care nu-l recunoscuse niciodată. Fiu unic, viitorul pictor îşi petrecuse copilăria şi adolescența cu mama lui, în Polo Grounds Towers, un ansamblu de locuințe sociale în nordul Harlemului. Deşi o ducea greu, maică-sa făcuse mari eforturi pentru a-şi trimite fiul într-o instituție privată protestantă. Dar micul Sean nu se arătase demn de arest sacrificiu: după ce fusese de mai multe ori exmatriculat din şcoală, căzuse pradă încet-încet delincvenței juvenile. Pe la sfârşitul adolescenței, între două furturi, începuse să picteze sau mai degrabă să mâzgălească zidurile şi metrourile din Manhattan, după ce se alăturase unui grup de artişti stradali care îşi spuneau *Artificierii.*

Gaspard observă fotografiile de atunci reproduse în carte. Îl vedeai pe Sean la douăzeci-douăzeci şi cinci de ani – arăta tânăr, dar pe fața lui se citea deja tulburarea – purtând un palton negru prea mare pentru el, un tricou mânjit de vopsea, o şapcă de rapper şi o pereche de tenişi Converse uzați. Înarmat cu bombele lui cu aerosol, apărea în majoritatea pozelor însoțit de doi „complici": un hispanic subțirel cu trăsături fine şi o fată foarte solidă şi cam băiețoasă, care purta mereu o bentiță de indiancă. Faimoşii *Artificieri* care acopereau cu litere furioase vagoanele, gardurile şi zidurile dărăpănate. Fotografii cam neclare, cu rezoluție proastă,

făcute într-un depozit, pe terenuri virane şi în subteranele metroului. Poze care readuceau la viață un New York sălbatic, murdar, violent şi plin de inspirație pe care Gaspard îl cunoscuse când era student.

3.

— Anii 1980 au constituit marea epocă graffiti la New York, explică Bernard Benedick învârtind furculița în farfuria cu spaghete. Ca să pună din nou stăpânire pe oraş, puştani precum Sean mânjeau cu vopsea tot ce le încăpea pe mână: obloanele de fier ale magazinelor, cutiile poştale, tomberoanele de gunoi şi, bineînțeles, vagoanele de metrou.

Madeline, care se afla în fața lui, îl asculta cu atenție, luând câte puțin din salata de caracatiță pe care şi-o comandase.

După ce puse tacâmurile pe masă, Benedick scoase din buzunar un smartphone şi intră în aplicația foto pentru a căuta câteva imagini cu lucrările lui Sean Lorenz.

— Uitați-vă la asta, zise el întinzându-i telefonul lui Madeline.

Tânăra atinse uşor ecranul iPhone-ului pentru a vedea lucrările din acea epocă.

— Ce vrea să însemne *Lorz74?* întrebă ea arătând cu degetul spre sigla bombată care apărea pe mai multe lucrări.

— Era pseudonimul lui Sean. Este ceva obişnuit pentru ei să-şi asocieze numele cu numărul străzii lor.

— Şi celelalte două persoane de lângă Lorenz cine sunt?

— Doi tineri din cartier cu care umbla pe-atunci. Grupul lor îşi spunea *Artificierii.* Puştiul latino îşi semna lucrările cu pseudonimul *NightShift,* dar a dispărut repede din peisaj. Fata care seamănă cu un buldozer, ea e cu totul altceva: o artistă foarte talentată, cunoscută sub numele de *LadyBird.* Una dintre puținele femei din lumea graffiti.

Madeline continuă să se uite la zecile de fotografii de pe telefonul lui Benedick. New Yorkul anilor 1980 şi 1990

semăna destul de puțin cu oraşul pe care îl cunoscuse ea. Descopereai un oraş sălbatic, cartiere aflate sub stăpânirea bandelor, vieți distruse de droguri. În paralel cu această mizerie, culorile vii ale graffitiurilor străluceau ca nişte focuri de artificii. Majoritatea picturilor lui Lorenz constau în litere enorme şi colorate, rotunde ca nişte baloane umflate cu heliu, care se încălecau şi se împleteau în pură tradiție *wildstyle.* Madeline se gândi la zidurile cartierului din Manchester în care îşi petrecuse ea adolescența. Acest alfabet labirintic, încâlceală haotică de săgeți şi de semne de exclamație, îi provoca sentimente contradictorii. Deşi le detesta latura anarhică şi transgresivă, era nevoită să recunoască că aceste fresce pline de energie aveau măcar meritul de a combate griul apăsător al betonului.

— Ca să fac un rezumat, la începutul anilor 1990, Sean Lorenz este un delincvent juvenil care umblă teleleu cu banda lui, prăjindu-şi creierul cu heroină. Este totodată un graffer destul de talentat, de tehnic, unul care poate să facă lucruri interesante…

— …dar nimic ieşit din comun, ghici Madeline.

— Numai că totul se va schimba în vara lui 1992.

— Ce s-a întâmplat?

— În vara aceea, Sean Lorenz întâlneşte la Grand Central o tânără franțuzoaică de optsprezece ani şi se îndrăgosteşte de ea instantaneu. O cheamă Pénélope Kurkowski. Mama ei este corsicană, tatăl, polonez. Ea lucrează la New York ca bonă, dar în paralel merge la castinguri pentru a încerca să devină manechin.

Galeristul făcu o pauză, ca să-şi toarne apă minerală într-un pahar.

— Pentru a-i atrage atenția Pénélopei, Sean va începe să picteze pe toate vagoanele de metrou din New York. Timp de două luni, va realiza un număr impresionant de fresce având-o ca protagonistă pe dulcineea lui.

Îşi recuperă telefonul ca să caute şi alte poze, timp în care îi explică:

— Lorenz nu este primul graffer care şi-a declarat iubirea pentru o femeie prin lucrările lui – Cornbread şi Jonone o făcuseră înaintea lui –, dar este singurul care şi-a exprimat-o în acest fel.

Găsind ce căuta, puse iPhone-ul pe masă şi îl împinse spre Madeline.

Tânăra îşi apropie faţa de ecran. Ceea ce văzu o lăsă cu gura căscată. Picturile erau o odă închinată frumuseţii feminine, voluptăţii şi senzualităţii. Dacă primele fresce erau cuminţi, aproape romantice, următoarele deveneau mult mai lipsite de pudoare. Pénélope apărea ca o femeie-liană, multiplă, aeriană şi acvatică în acelaşi timp, care se întindea din vagon în vagon. Împodobită cu frunze, cu trandafiri şi cu flori de crin, faţa ei era încadrată de plete rebele care pluteau, se unduiau, se încolăceau, formând arabescuri pe cât de elegante, pe atât de ameninţătoare.

4.

Cu cartea deschisă pe genunchi, Gaspard Coutances nu reuşea să-şi ia ochii de la fotografiile vagoanelor de metrou pictate de Sean Lorenz în 1992, în lunile iulie şi august. Frescele erau minunate. Nu mai văzuse niciodată ceva asemănător. Sau ba da: îi aminteau de *Femeia floare* a lui Picasso, ca şi de unele afişe ale lui Alfons Mucha, dar versiunea *underground* şi XXX. Cine era fata aceasta al cărei corp strălucea ca şi cum ar fi fost acoperit cu frunze aurii? Soţia lui Lorenz, bineînţeles, după cum îl informa legenda. Acea Pénélope pe care o văzuse deja în portretele de familie alb-negru. O femeie ambivalentă, când ispititoare, când veninoasă. O creatură cu picioare interminabile, cu pielea de alabastru şi părul de culoarea ruginii.

Fascinat, Gaspar dădu paginile monografiei şi descoperi alte fresce de un erotism tulburător. În unele fotografii, pletele Pénélopei semănau cu zeci de şerpi care i se unduiau pe umeri, încolăcindu-se în jurul sânilor, lingându-i şoldurile,

mângâindu-i părțile intime. Fața ei, înconjurată de un halou psihedelic sau inundată de o ploaie de aur, era deformată de plăcere. Trupul i se duplica, se contorsiona, se rotea, lua foc…

5.

— Cu această ispravă, Lorenz aruncă în aer codurile, explică Benedick. Se eliberează de regulile rigide ale artei graffiti şi trece la o altă dimensiune, înscriindu-şi opera în categoria celor aparținând unor pictori precum Klimt şi Modigliani.

Fascinată, Madeline se uită încă o dată la pozele cu lucrările acelea sclipitoare de pe vagoanele de metrou.

— Toate aceste lucrări au dispărut astăzi?

Pe fața galeristului apăru un zâmbet pe jumătate amuzat, pe jumătate fatalist.

— Da, n-au existat decât o vară. Efemerul este însăşi esența artei urbane. De aici şi frumusețea ei.

— Cine a făcut toate fotografiile astea?

— Faimoasa *LadyBird.* Ea se ocupa de arhivele *Artificierilor.*

— Pentru Lorenz, era periculos să se lanseze într-o asemenea acțiune, nu?

Benedick încuviință:

— La începutul anilor 1990, New Yorkul intra în epoca toleranței zero. Forțele de ordine dispuneau de un arsenal legislativ foarte descurajant şi MTA, regia de transport public a oraşului, pornise o adevărată vânătoare împotriva artiştilor graffiti. Tribunalele dădeau pedepse foarte dure. Dar riscul pe care şi-l asuma dovedea şi el iubirea lui Sean pentru Pénélope.

— Concret, cum proceda?

— Sean era viclean. Mi-a povestit că avea uniforme pentru se infiltra în brigăzile de supraveghere de la metrou şi pentru a putea ajunge la depourile în care staționau trenurile.

Madeline nu-şi mai putea ridica ochii din ecranul smartphone-ului. Se gândea la femeia aceea, Pénélope. Ce

simțise văzându-şi imaginea radioasă şi impudică inundând astfel Manhattanul? Fusese flatată, jignită, umilită?

— Lorenz şi-a atins scopul? întrebă ea.

— Vreți să ştiți dacă Pénélope a ajuns în patul lui?

— N-aş fi formulat-o aşa, dar… da.

Făcând un semn cu mâna, Benedick ceru două cafele, apoi explică:

— La început, Pénélope l-a ignorat pe Sean, dar este greu să ignori mult timp un tip care te idolatrizează în felul acesta. Până la urmă, după câteva zile, a fost sedusă. S-au iubit nebuneşte în vara aceea. Apoi, în octombrie, Pénélope s-a întors în Franța.

— Aşadar, o simplă aventură de vacanță?

Galeristul clătină din cap.

— Vă înşelați. Sean era nebun după fata asta. Era atât de îndrăgostit, încât în luna decembrie a aceluiaşi an s-a dus după Pénélope în Franța şi s-a mutat cu ea la Paris într-un micuț apartament de două camere de pe strada Martyrs. Acolo, Sean a continuat să picteze. Nu pe vagoane de metrou, ci pe zidurile şi gardurile terenurilor virane din cartierul Stalingrad şi din departamentul Seine-Saint-Denis.

Madeline aruncă din nou o privire la frescele din perioada aceea. Aveau aceleaşi culori strălucitoare şi explozive. O vitalitate care te ducea cu gândul la picturile murale din America de Sud.

— În perioada aceasta, în 1993, l-am cunoscut eu pe Sean, mărturisi Benedick privind în gol. Picta într-un mic atelier din Spitalul Efemer.

— Spitalul Efemer?

— Un imobil abandonat, ocupat ilegal, din arondismentul 18, pe locul fostului spital Bretonneau. La începutul anilor 1990, mulți artişti puteau să lucreze acolo. Pictori şi sculptori bineînțeles, dar şi trupe rock şi alți muzicieni.

Chipul galeristului se însufleți brusc la redeşteptarea acestei amintiri.

— Nu sunt artist şi n-am niciun talent special, dar am fler. *Simt* oamenii. Şi când l-am întâlnit pe Sean, mi-am dat seama din prima că valora de o sută de ori mai mult decât ceilalți grafferi. I-am propus să-i expun lucrările în galeria mea. Şi i-am spus exact ceea ce avea nevoie să audă pe atunci.

— Adică?

— L-am sfătuit să lase baltă graffitiurile şi tuburile de spray şi să se apuce de picturi pe pânză în ulei. I-am zis că avea simțul formelor, al culorii, al compoziției şi al mişcării. Că avea tot ce-i trebuia pentru a-şi înscrie opera în linia lui Pollock sau a lui De Kooning.

În timp ce vorbea despre fostul său protejat, în glasul lui Benedick se simțea emoția, iar ochii îi erau umezi. Madeline de gândi la una dintre vechile ei prietene: încă suspina când vorbea despre tipul care îi dăduse papucii pe neaşteptate, deşi se despărțiseră de ani buni.

Îşi bău cafeaua *ristretto* dintr-o înghițitură, apoi întrebă:

— Lorenz s-a acomodat imediat în Franța?

— Sean era un tip aparte. Era un tip solitar, foarte diferit de alți artişti graffiti. Detesta cultura hip-hop, citea mult şi nu asculta decât jazz şi muzică contemporană şi minimalistă. Îi era dor de New York, bineînțeles, dar era foarte îndrăgostit de Pénélope. Chiar dacă relația lor a fost mereu tumultoasă, ea nu înceta să-l inspire. Între 1993 şi 2010, Sean realizat douăzeci şi unu de portrete ale soției lui. Această serie de tablouri este capodopera lui Sean Lorenz. Cele „21 de Pénélope" vor rămâne în istoria artei ca una dintre cele mai frumoase declarații de iubire făcute unei femei.

— De ce 21? întrebă Madeline.

— Din cauza teoriei celor 21 de grame, ştiți, presupusa greutate a sufletului…

— Lorenz a avut succes imediat?

— Nicidecum! Timp de zece ani, n-a vândut practic niciun tablou! Picta totuşi de dimineața până seara şi frecvent îşi arunca lucrările dacă nu era mulțumit. Era treaba mea să fac cunoscută pictura lui Sean colecționarilor şi să le-o explic. La

început, era complicat, fiindcă opera lui nu semăna cu nimic cunoscut. Mi-a trebuit un deceniu ca să reuşesc, dar perseverența mea s-a dovedit profitabilă. La începutul anilor 2000, la fiecare expoziție a lui Sean, toate tablourile se vindeau chiar din seara vernisajului. Şi în 2007…

6.

În 2007, *Alphabet City,* un tablou al lui Sean Lorenz datând din 1998, este adjudecat cu 25.000 de euro la o licitaţie organizată de Artcurial. Această vânzare marchează realmente o explozie a acestui gen de artă – *Street art* – în Franţa şi primul pas către recunoaşterea ei oficială. Sean Lorenz devine peste noapte un star al caselor de licitaţie. Tablourile sale colorate, tipice anilor 1990, se vând ca pâinea caldă şi bat record după record.

Dar, din punct de vedere artistic, pictorul a trecut deja la altceva. Adrenalina şi urgenţa artei graffiti au lăsat locul unor tablouri mai echilibrate, realizate de-a lungul mai multor luni, ba chiar a mai multor ani, cu o exigenţă din ce în ce mai mare faţă de sine însuşi. Când nu era mulţumit de un tablou, Lorenz îi dădea foc imediat. Între 1999 şi 2013, va picta peste două mii de pânze şi le va distruge aproape pe toate. Doar vreo patruzeci de picturi scapă judecăţii lui feroce. Printre ele, *Sep1em1er,* o pictură monumentală care evocă tragedia de la World Trade Center, cumpărată cu peste 7 milioane de dolari de un colecţionar care o va dona muzeului newyorkez dedicat memoriei victimelor atacului din 11 septembrie.

Gaspard ridică ochii din carte şi dădu paginile pentru a privi reproducerile tablourilor din această perioadă. Lorenz ştiuse să se reinventeze. Tag-urile şi literele dispăruseră din pictura sa, care se organiza acum în jurul blocurilor de culoare, al câmpurilor monocrome cu relief marcat, aplicate cu cuțitul sau cu spatula, oscilând între abstracțiune şi figurativ. Paleta lui de culori devenise mai puțin vie – mai mult pastel sau autumnală: sablu, ocru, maro, roz prăfuit; era mai subtilă. Gaspard fu cucerit de tablourile din această perioadă. Anorganice, sidefate, ele îi aminteau de stânci, de

pământ, de nisip, de sticlă, de petele de sânge uscat de pe un giulgiu.

Tablourile lui Lorenz păreau însufleţite. Îţi declanşau reacţii fizice, îţi provocau un gol în stomac, te tulburau, te zăpăceau, te hipnotizau şi te făceau să trăieşti sentimente contradictorii: nostalgie, bucurie, linişte, furie.

Ultimele picturi reproduse în carte erau nişte lucrări monocrome care datau din 2010. Acum, materia avea întâietate. Straturi dense, relief, pentru a reda jocul de lumini. Dar erau tot opere somptuoase.

Închizând cartea, Gaspard se întrebă cum de nu auzise până atunci de un asemenea artist.

7.

— Care era atitudinea lui Lorenz faţă de bani? întrebă Madeline.

Benedick puse un cub de zahăr în cafea.

— Sean considera banii un indiciu al libertăţii, zise el. Cu Pénélope însă lucrurile stăteau cu totul altfel: ea nu avea niciodată destui. La sfârşitul anilor 2000, când cota lui Sean era la cel mai înalt nivel, ea a tot uneltit pentru a-şi convinge soţul să-i dea unele picturi lui Fabian Zakarian, un galerist newyorkez. Apoi l-a sfătuit să vândă direct la licitaţie vreo douăzeci dintre cele mai noi tablouri, fără a le mai trece prin galeria mea. Asta i-a adus lui Sean milioane, dar ne-a distrus relaţia.

— Cum poate o pânză să valoreze peste noapte milioane de dolari? întrebă Madeline.

Benedick oftă.

— Aţi pus o întrebare bună la care e foarte greu de răspuns, fiindcă piaţa artei nu se supune raţionalului. Preţul unei lucrări este stabilit prin strategia complexă a diferiţilor factori care intervin în această ecuaţie: artiştii şi galeriştii bineînţeles, dar şi colecţionarii, criticii, administratorii de muzeu…

— Îmi imaginez că trădarea lui Sean v-a afectat.

Galeristul făcu o grimasă, dar se prefăcu indiferent.

— Asta-i viața. Artiştii sunt ca nişte copii: situația este adeseori ingrată.

Tăcu câteva secunde, după care preciză:

— Universul galeriilor de artă este o lume a rechinilor, după cum ştiți. Mai ales când nu faci parte din ea, cum e cazul meu.

— Ați păstrat totuşi legătura, nu-i aşa?

— Bineînțeles. Eu şi Sean ne cunoşteam de mult timp. Douăzeci de ani de supărări şi împăcări. N-am încetat niciodată să ne vorbim, nici după episodul Zakarian, nici după nenorocirea care l-a lovit.

— Ce nenorocire?

Benedick oftă zgomotos.

— Sean şi Pénélope au vrut întotdeauna să aibă un copil, dar s-au chinuit mult. Timp de zece ani, ea a avut sarcini pe care nu le-a putut duce până la capăt. Credeam chiar că renunțaseră când s-a produs miracolul: în octombrie 2011, Pénélope. A adus pe lume un băiat, pe micuțul Julian. Şi atunci au început necazurile.

— Necazurile?

— La naşterea băiețelului său, Sean era cel mai fericit bărbat. Repeta întruna că relația cu fiul său îl ajută să se dezvolte. Că, datorită lui Julian, vede lumea dintr-o altă perspectivă. Că a redescoperit unele valori şi s-a întors la lucrurile simple. În fine, cunoaşteți discursul, nu?! Poliloghia cretină a unor bărbați deveniți tați la o vârstă mai înaintată.

Madeline nu răspunse. Benedick continuă:

— Problema este că, din punct de vedere artistic, trecea printr-o veritabilă criză. Pretindea că nu mai are forță creativă, că este obosit de ipocrizia din lumea artei. Timp de trei ani n-a făcut nimic altceva decât să se ocupe de fiul său. Închipuiți-vă! Sean Lorenz hrănindu-şi copilul cu biberonul, plimbând un cărucior sau ținând cursuri de pictură în grădinițe. Esența activității lui artistice s-a redus la a

cutreiera Parisul cu micuțul Julian pentru a poza nişte mozaicuri vechi, chestie pe care o făcea fiindcă îl amuza! Toate astea n-aveau niciun sens!

— Dacă nu mai avea inspirație… obiectă Madeline.

— Inspirație, astea-s tâmpenii! se enervă el. Fir-ar să fie, ați văzut fotografiile lucrărilor lui. Sean era un geniu. Iar un geniu n-are nevoie de inspirație ca să lucreze. Nu te opreşti din pictat când eşti Sean Lorenz. Pur şi simplu pentru că nu ai dreptul!

— Se pare totuşi că-l ai, remarcă Madeline.

Benedick îi aruncă o privire aspră, dar ea continuă:

— Aşadar, Lorenz n-a mai pus mâna pe pensulă niciodată?

Bernard Benedick clătină din cap şi îşi scoase ochelarii cu rame groase pentru a se freca la ochi. Începuse să respire greu, de parcă tocmai urcase patru etaje.

— Acum doi ani, în decembrie 2014, Julian a murit în împrejurări tragice. Începând din acel moment, Sean nu numai că n-a mai lucrat, dar s-a prăbuşit cu totul.

— Ce împrejurări tragice?

Galeristul îşi feri privirea câteva secunde, căutând lumina de afară, apoi rămase privind în gol.

— Sean a fost întotdeauna un amestec de forță şi slăbiciune, preciză el fără să răspundă la întrebare. După ce a murit Julian, a căzut din nou pradă vechilor săi demoni: drogurile, alcoolul, medicamentele. L-am ajutat cum am putut, dar cred că pur şi simplu nu voia să fie salvat.

— Şi Pénélope?

— Mariajul lor scârțâia de mult. Ea a profitat de dramă ca să-i ceară divorțul şi n-a durat mult până şi-a refăcut viața. Iar ceea ce a făcut Sean după aceea nu le-a îmbunătățit relația.

Galeristul făcu o pauză ca să creeze un suspans un pic forțat. Madeline avu brusc senzația că era manipulată, dar era mult prea curioasă ca să riposteze.

— Ce-a făcut Lorenz?

— În februarie 2015, reuşisem în sfârşit să lansez un proiect la care lucram de foarte mult timp: o expoziție de prestigiu legată de munca lui Sean la cele „21 de Pénélope”. Pentru prima dată în lume, cele douăzeci şi unu de portrete aveau să fie văzute în acelaşi loc. Nişte colecționari renumiți ne împrumutaseră tablourile lor. Era într-adevăr un eveniment fără precedent. Dar, în ajunul deschiderii expoziției, Sean a pătruns noaptea prin efracție în galerie şi a distrus cu bună ştiință fiecare tablou, folosind un aparat de sudură.

Benedick se crispă ca şi cum retrăia scena.

— De ce a făcut asta?

— Îmi închipui că era un soi de catharsis. Dorința de a o ucide în mod simbolic pe Pénélope, pentru că o considera responsabilă de moartea lui Julian. Dar, oricare i-ar fi fost motivele, nu-i voi ierta niciodată acest act. Sean n-avea dreptul să distrugă tablourile. Mai întâi, pentru că ele făceau parte din patrimoniul picturii. Şi apoi fiindcă, odată cu acest gest, m-a ruinat şi mi-a distrus galeria. De doi ani sunt hărțuit de două companii de asigurări. A fost deschisă o anchetă. Am încercat să-mi protejez reputația, dar, în mediul artistic, nimeni nu se lasă înşelat şi credibilitatea mea a avut de…

— N-am înțeles prea bine, îl opri Madeline. Cine era proprietarul celor „21 de Pénélope”?

— Cele mai multe dintre tablouri aparțineau lui Sean, lui Pénélope şi mie. Dar trei dintre ele erau proprietatea unor mari colecționari, un rus, un chinez şi un american. Ca să-i convingă să nu depună plângere, Sean le promisese tablouri noi: lucrări de excepție, susținea el. Doar că, bineînțeles, ele întârziau să apară.

— Normal, din moment ce el nu mai picta.

— Da, şi eu le pusesem cruce, cu atât mai mult cu cât, în ultimele luni de viață, cred că Sean nu mai era în stare nici măcar fizic să picteze.

Pentru o clipă, privirea i se înceţoşă.

— Ultimul an a fost pentru el un adevărat calvar. A suferit două operații pe cord deschis şi, de fiecare dată, a fost cât pe ce s-o mierlească. Dar am vorbit cu el la telefon chiar cu o zi înainte de a muri. Fusese plecat la New York ca să-l consulte un cardiolog. Atunci mi-a declarat că se reapucase de pictat şi că terminase deja trei tablouri. Că acestea se aflau la Paris şi că le voi vedea în curând.

— Poate că nu spunea adevărul.

— Sean Lorenz avea toate defectele din lume, dar nu era un mincinos. Când a murit, am căutat picturile peste tot. În toate colțurile casei, în pod, în pivniță. Dar n-am găsit nici urmă de tablouri.

— Mi-ați spus că sunteți moştenitorul şi executorul lui testamentar.

— Aşa este, dar moştenirea lui Sean era derizorie, într-atât îl storsese Pénélope. În afară de casa de pe Cherche-Midi pe care o cunoaşteți şi care este ipotecată, nu-i mai rămânea nimic.

— V-a lăsat moştenire ceva?

Benedick izbucni în râs.

— Oarecum, zise el scoțând din buzunar un obiect mic.

Îi întinse lui Madeline o cutie de chibrituri.

— Le Grand Café, ce-i asta?

— O braserie din Montparnasse în care Sean obişnuia să meargă.

Madeline întoarse cutia şi descoperi o însemnare făcută cu pixul. Era un citat celebru din Apollinaire: „E timpul să reaprindem stelele”.

— Este incontestabil scrisul lui Sean, o asigură galeristul.

— Şi nu ştiți la ce face aluzie?

— Deloc. M-am gândit că poate fi vorba despre un mesaj, dar degeaba mi-am tot stors creierii, nu înțeleg absolut nimic.

— Şi cutia aceasta vă este într-adevăr destinată?

— În orice caz, este singurul lucru pe care l-a lăsat în seiful casei.

După ce puse pe masă două bancnote pentru a plăti nota, Bernard Benedick se ridică, îşi luă haina şi îşi puse fularul la gât.

Madeline nu se ridică. Studia în continuare cutia de chibrituri, lăsând impresia că se gândea la povestea pe care tocmai i-o spusese galeristul. După o clipă de reflecție, se ridică şi ea şi întrebă:

— De fapt, de ce mi-ați povestit toate astea?

Benedick se încheie la haină şi răspunse ca şi cum era evident:

— Ca să mă ajutați să găsesc picturile dispărute.

— Dar de ce eu?

— Sunteți polițistă, nu? Şi apoi, v-am zis: mă încred mereu în instinctul meu. Şi ceva îmi spune că, dacă aceste picturi există – şi am certitudinea că aşa este –, sunteți persoana cea mai în măsură să le găsiți.

3
Frumusețea funiilor

Dacă ați putea s-o exprimați în cuvinte, n-ați mai avea niciun motiv s-o pictați.

Edward HOPPER

1.

La ieşirea din rond, Madeline acceleră şi fu cât pe ce să treacă pe roşu la intersecția cu aleea Longchamp.

După ce luase prânzul cu galeristul, închiriase un scuter de pe bulevardul Franklin-Roosevelt. Nici nu se punea problema să-şi piardă după-amiaza certându-se pe atelierul lui Lorenz cu un american morocănos. Îşi parcase aşadar scuterul în apropiere de Champs-Elysées, după care luase la rând standurile din piața de Crăciun. Dar nu reuşi să se plimbe mai mult de un sfert de oră – atât de tare o deprimaseră căsuțele de lemn aliniate pe cele două laturi ale „celui mai frumos bulevard din lume". Tarabe cu cartofi prăjiți, bişnițari de gadgeturi *made in China,* mirosuri grețoase de cârnăciori şi de *churros* – aici ambianța semăna mai degrabă cu una de bâlci decât cu cea a Crăciunurilor albe din poveştile copilăriei ei.

Decepționată, bătu în retragere, mai întâi în direcția vitrinelor magazinului BHV[8], apoi pe sub arcade şi în grădina din Place des Vosges. Dar nici aici nu găsi ceea ce căuta: un dram de magie, un pic de feerie, puțin din spiritul Crăciunului din vechile *Christmas Carols.* Pentru prima oară, nu se simțea bine la Paris. Parcă nu era locul ei.

Îşi recuperă scuterul Vespa, abandonând grupurile de turişti cu vorbăria lor obositoare şi cu selfie stickurile care menințau să te lovească în orice moment, şi rulă fără o destinație precisă. În mintea ei continuau să danseze culorile şi arabescurile lui Sean Lorenz. Îşi dădu atunci seama că

singurul lucru pe care voia să-l facă era să-şi continue călătoria împreună cu pictorul. Să se lase purtată de valurile de lumină, să se piardă în nuanțele paletei lui, să fie orbită de strălucirile lui radioase. Dar Bernard Benedick o avertizase: „Nu există decât un loc în Paris unde puteți spera să vedeți o pictură de-a lui Sean Lorenz”. Hotărâtă să-şi încerce norocul, Madeline o porni spre parcul Boulogne.

Cum nu cunoştea bine locul, îşi parcă scuterul imediat ce avu posibilitatea, în apropiere de gardul din fier forjat al Grădinii de Aclimatizare şi îşi continuă drumul pe jos, de-a lungul bulevardului Mahatma-Gandhi. Soarele îşi afirma acum victoria totală asupra cerului. Era vreme bună. Particule aurii de praf se ridicau ici şi colo în aerul umed. În jurul parcului, nici picior de sindicalist ori de manifestant furios. Cărucioarele, bonele, strigătele copiilor şi vânzătorii de castane coapte umpleau spațiul într-o ambianță plăcută.

Deodată, o imensă construcție de sticlă apăru printre crengile copacilor desfrunziți. Cu voalurile ei cristaline, Fundația Vuitton se proiecta pe cerul azuriu. În funcție de imaginația fiecăruia, clădirea evoca o cochilie de cristal gigantică, un iceberg în derivă sau o corabie *high-tech* arborând un pavilion de sidef.

Madeline îşi cumpără bilet şi pătrunse în edificiu. Holul era vast, luminos şi aerisit, cu o deschidere spre zona cu verdeață. Se simți imediat bine în acel cocon de sticlă şi se plimbă câteva minute prin atrium, lăsându-se stăpânită de armonia liniilor curbe, de grația aeriană a construcției. Straniile umbre mişcătoare ale dalelor peretelui de sticlă reflectându-se pe sol o linişteau – se lăsă cuprinsă de un val de blândețe şi de căldură.

Tânăra o luă pe scară şi străbătu un labirint opalescent, împânzit de mici surse de lumină, care deservea vreo zece galerii. Printre piesele colecției permanente erau agățate tablouri ale unei expoziții temporare. La primele două etaje, puteai admira capodoperele colecției Şukin: nişte tablouri fabuloase de Cezanne, Matisse şi Gauguin… pe care

colecționarul rus, sfidându-i pe criticii din vremea lui, le strânsese cu multă tenacitate timp de aproape douăzeci de ani.

Traversat de grinzi de oțel şi de bârne de brad, ultimul etaj se prelungea cu două terase care ofereau privelişti extraordinare spre cartierul La Défense, parcul Boulogne şi Turnul Eiffel. Acolo erau expuse cele două tablouri ale lui Lorenz, într-o sală în care se mai afla un bronz al lui Giacometti, trei picturi abstracte ale lui Gerhard Richter şi două lucrări monocromatice realizate de Ellsworth Kelly.

2.

Întins pe un *lounge chair* din piele crăpată, cu picioarele pe un taburet, cu ochii închişi, Gaspard asculta un interviu cu Sean Lorenz înregistrat pe o casetă audio antică, descoperită printre discurile de vinil din bibliotecă.

Acest lung interviu fusese realizat în urmă cu şapte ani de Jacques Chancel, în cadrul unei retrospective a operei lui Lorenz la Fundația Maeght de Saint-Paul-de-Vence. Discuția era pasionantă şi inedită, căci rar se întâmpla ca Lorenz, artist discret şi nu prea vorbăreț, să accepte să-şi comenteze opera. După ce respinsese aproape toate interpretările care fuseseră făcute despre evoluția artei lui, Lorenz avertizase: „Pictura mea este imediată, nu poartă niciun mesaj. Nu vreau decât să surprind ceva trecător şi, în acelaşi timp, permanent”. Din unele răspunsuri îi simțeai oboseala, îndoielile, senzația „de a fi ajuns, poate, la capătul unui ciclu creativ”, după cum mărturisea fără să se ascundă.

Gaspard îi sorbea cuvintele. Chiar dacă refuza să spună cum anume trebuia interpretată opera sa, Lorenz avea cel puțin meritul de a fi sincer. Vocea lui, când învăluitoare şi seducătoare, când tulburătoare, te ducea cu gândul la dualitatea şi ambiguitatea propriei arte.

Dintr-odată, un zgomot puternic şi agresiv sfâşie liniştea acelui sfârşit de după-amiază. Gaspard tresări şi se ridică

brusc, îndreptându-se spre terasă. „Muzica”, provenind aparent dintr-una dintre locuințele vecine, umplea străduța. Sunetul era grosolan, dezagreabil, saturat, înghițind urletele violente care țineau loc de cântec. *Cum poate cineva să asculte o asemenea porcărie?,* bombăni el, simțind cum îl cuprinde o mare lehamite. Era imposibil să profiți de un moment de liniște. Era o luptă pierdută de dinainte. Lumea era plină de indivizi enervanți, de tot felul de imbecili care te scoteau din sărite, de tot soiul de încurcă lume. Pisălogii, cicălitorii, pacostele făceau legea. Erau prea numeroşi, se înmulțeau prea repede. Victoria lor era totală şi definitivă.

Cuprins de furie, Gaspard se năpusti afară din casă şi, odată ajuns în fundătura pavată, nu-i luă mult să dea de urma inoportunului. Vacarmul provenea de la locuința cea mai apropiată, o căsuță bucolică acoperită cu viță-de-vie. Pentru a-şi semnala prezența, Gaspard trase de clopoțelul ruginit fixat într-un stâlp de piatră. Cum nimeni nu apăru, sări peste poartă, traversă grădinița, urcă şirul de trepte care ducea la căsuță, apoi bătu cu pumnul în uşă.

Când aceasta se deschise, Gaspard rămase o clipă mut de uimire. Se aşteptase să vadă un adolescent cu fața plină de coşuri, cu jointul între buze şi tricou cu Iron Maiden. În loc de asta, descoperi o tânără cu trăsături delicate, îmbrăcată cu o cămaşă cu guler rotund, cu pantaloni scurți din tweed şi purtând nişte pantofi din piele grena cu şireturi.

— Nu eşti în toate mințile?! vocifera el lovindu-se uşor cu degetul arătător în cap.

Surprinsă, ea se dădu înapoi un pas şi îl privi cu stupoare.

— Muzica! urlă el. Te crezi singură pe pământ?

— Da, nu este aşa?

În clipa în care Gaspard înțelese că era luat peste picior, tânăra apăsă pe butonul unei mici telecomenzi pe care o ținea în mână.

În sfârşit, se făcu liniște.

— Luam o pauză de la corectarea lucrării mele. Credeam că toată lumea este plecată în vacanță şi m-am lăsat puțin dusă

de val, recunoscu ea în chip de scuză.

— O pauză ascultând hard-rock?

— Tehnic vorbind, nu este hard-rock, obiectă ea, ci black metal.

— Care-i diferența?

— Ei bine, este foarte simplă, hard…

— Ştii ceva? Puțin îmi pasă, o întrerupse Gaspard îndepărtându-se. N-ai decât să-ți spargi în continuare timpanele dacă ai chef, dar cumpără-ți nişte căşti ca să nu-i mai torturezi pe ceilalți.

Tânăra începu să râdă în hohote.

— Sunteți atât de nepoliticos, încât este chiar amuzant!

Gaspard se întoarse. Pentru o clipă, remarca îl descumpăni. O studie pe fată din cap până-n picioare: un coc cuminte, o ținută de studentă stilată, dar şi un piercing în nas şi un tatuaj subtil care începea în spatele urechii pentru a dispărea sub cămaşă.

N-a greşit chiar aşa de mult…

— De acord, recunoscu el, poate că am mers cam departe., dar, pe bune, muzica asta…

Tânăra zâmbi din nou şi îi întinse mâna.

— Pauline Delatour, se prezentă ea.

— Gaspard Coutances.

— Locuiți în fosta casă a lui Sean Lorenz?

— Am închiriat-o pentru o lună.

O rafală de vânt trânti un oblon. Fiind în pantaloni scurți, pe Pauline o luă frigul.

— Dragă vecine, am început să îngheț, dar aş fi încântată să-ți ofer o cafea, propuse ea frecându-şi picioarele ca să se încălzească.

Gaspard încuviință din cap şi o urmă pe tânără înăuntru.

3.

Nemişcată, Madeline privea cele două tablouri ca vrăjită. Datând din 1997 şi intitulat *CityOnFire,* primul era o frescă

mare, tipică pentru perioada *Street art* a lui Lorenz: un rug aprins, o pictură care devora pânza, o deflagrație de culori mergând de la galben la roşu-carmin. *Motherhood,* al doilea tablou, era mult mai recent. Intim, sobru, reprezenta o suprafață de un albastru pal, aproape albă, traversată de o linie curbă care simboliza pântecul rotund al unei femei însărcinate. Evocarea cea mai clară a maternității. O etichetă pe zid preciza că este vorba despre ultimul tablou cunoscut al lui Lorenz, realizat cu puțin înainte de naşterea fiului său. Spre deosebire de tabloul precedent, aici nu culoarea, ci lumina stârnea emoția.

Răspunzând unei voci pe care numai ea o auzea, Madeline se apropie. Lumina o chema. Materia, textura, densitatea, miile de nuanțe ale picturii o hipnotizau. Tabloul era viu. În câteva secunde, aceeaşi suprafață trecea de la alb la bleu şi apoi la roz. Emoția era acolo, dar era insesizabilă. Cu cât pictura lui Lorenz te liniştea mai mult, cu atât te tulbura mai tare.

Această ezitare o fascina pe Madeline. Cum putea o pictură să aibă un asemenea efect? Încercă să se dea înapoi, dar picioarele parcă n-o mai ascultau. Prizonieră de bunăvoie, Madeline nu dorea să se sustragă luminii care o iradia. Voia să mai tremure din cauza acelui vertij liniştitor. Voia să mai rămână în acel spațiu amniotic şi regresiv care te străpungea şi îți dezvăluia despre tine lucruri pe care nu le bănuiai.

Unele erau frumoase. Altele nu prea.

4.

Intrarea în casa lui Pauline Delatour se făcea prin bucătărie. La prima vedere, interiorul era primitor, decorat în stil campestru: un blat de lucru din lemn masiv, pardoseală din gresie, perdele din pânză în carouri. Pe rafturi, nişte plăci emailate, o râşniță de cafea stricată, nişte boluri mari din ceramică şi nişte cratițe vechi de cupru.

— Este drăguț la tine, dar destul de derutant. După cum e interiorul, aș zice că ai mai multe în comun cu Jean Ferrat decât cu black metal, o tachină el.

Zâmbitoare, Pauline luă o cafetieră italiană de pe blat și turnă cafea în două cești.

— La drept vorbind, asta nu este casa mea. Aparține unui om de afaceri italian, un colecționar de artă, care a moștenit-o de la familia lui și pe care mi l-a prezentat Sean Lorenz. El nu vine niciodată aici. Întrucât nu vrea s-o vândă, are nevoie de cineva ca s-o supravegheze și s-o întrețină. Chestia asta nu va dura la nesfârșit, dar până una-alta ar fi stupid să nu profit de ocazie.

Gaspard luă ceașca pe care fata i-o întinse.

— Dacă înțeleg bine, locuiești aici grație lui Sean Lorenz.

Rezemată de perete, tânăra suflă cu delicatețe în băutura ei.

— Da, el l-a convins pe italian să aibă încredere în mine.

— Cum l-ai cunoscut?

— Pe Sean? Cu trei sau patru ani înainte de a muri. În timpul primilor ani de facultate, ca să-mi rotunjesc câștigurile lunare, pozam ca model pentru studenții de la Școala de Arte Frumoase. Într-o zi, Sean a ținut un *master class.* Atunci l-am cunoscut și am devenit prieteni.

Din curiozitate, Gaspard examină sticlele de vin aranjate într-un suport din fier forjat.

— N-ar trebui să bei poșirca asta! o preveni el făcând o mutră dezgustată. Data viitoare o să-ți aduc o sticlă de vin *adevărat.*

— Mulțumesc. Am nevoie de carburant pentru a-mi termina teza, zâmbi ea arătând pe blatul de bucătărie un laptop argintiu înconjurat de vrafuri de cărți.

— La ce subiect lucrezi?

— *Tradiția kinbaku în Japonia în timpul perioadei Edo: tehnică militară și practică erotică,* recită ea.

— *Kinbaku?* Ce-i asta?

Pauline îşi puse ceaşca în chiuvetă, apoi se uită la noul ei vecin cu un aer misterios.

— Urmează-mă, o să-ți arăt.

5.

Prin peretele de sticlă al terasei, stejarii roşii luau foc, arțarii se luminau, iar pinii se transformau în siluete negre, creând un teatru de umbre chinezesc.

Madeline privea în gol. Se uita, fără să-l vadă, la soarele care apunea în spatele magazinului de muzică pe peluza Grădinii de Aclimatizare. Era aproape ora 17:00. După vizita la muzeu, se aşezase la o masă la Franck, restaurantul fundației care fusese instalat în spatele unui perete despărțitor decorativ al atriumului. Bău cu înghițituri mici ceaiul negru pe care îl comandase. De câteva minute, Madeline n-avea în minte decât un gând. O singură întrebare: şi dacă ceea ce-i spusese Bernard Benedick era adevărat? Şi dacă ultimele trei tablouri pictate de Sean Lorenz dispăruseră într-adevăr? Nişte tablouri inedite pe care nu le văzuse nimeni niciodată. O trecură fiorii. N-avea intenția să se lase manipulată de galerist, dar, dacă aceste tablouri existau, i-ar fi plăcut să fie ea cea care să le găsească.

Simți adrenalina care îi pulsa în vene. Semnalul că vânătoarea a început. O senzație altădată familiară pe care o redescoperea cu plăcere. O senzație fără îndoială foarte diferită de exaltarea de care era cuprins probabil Sean Lorenz atunci când îşi picta graffitiurile pe vagoanele de metrou la începutul anilor 1990. Gustul pericolului, beția fricii, dorința de a se reîntoarce la toate astea cu orice preț.

Deschise o pagină de net pe smartphone-ul ei şi tastă numele lui. Articolul despre Lorenz de pe Wikipedia începea în stilul obişnuit:

> **Sean Paul Lorenz,** cunoscut la începutul carierei şi sub numele de **Lorz74,** este un artist graffiti şi un pictor care s-a născut la New

York pe 8 noiembrie 1966 şi a murit în acelaşi oraş pe 23 decembrie 2015. În ultimii douăzeci de ani de viaţă a trăit şi a lucrat la Paris. (…)

Textul continua pe mai multe zeci de rânduri. Un rezumat interesant, dar din care nu află nimic în plus față de ceea ce-i povestise Benedick. Doar în ultimele rânduri Madeline găsi ceea ce căuta:

Cazul Julian Lorenz

Crima

Pe 12 decembrie 2014, în timp ce Lorenz se află la New York pentru a asista la o retrospectivă a operei lui la MoMA[{2}], soţia lui, Pénélope, şi fiul său, Julian, sunt răpiţi pe o stradă din Upper West Side. După câteva ore, pictorul primeşte o cerere de răscumpărare de milioane de dolari, însoţită de degetul tăiat al copilului. În ciuda plăţii sumei, numai Pénélope este eliberată, în timp ce băieţelul este asasinat sub ochii mamei lui.

Vinovatul

Ancheta nu a durat mult, identitatea răpitorului fiind stabilită rapid întrucât…

6.

Traversat pe toată lungimea lui de o grindă din lemn de măslin, salonul lui Pauline Delatour nu mai avea nimic dintr-o casă de familie, evocând mai degrabă un loft modern, cu decorație minimalistă. O încăpere spațioasă ai cărei pereți erau tapetați cu fotografii de femei goale legate în nişte poziții ciudate. Corpuri imobilizate, înhămate, suspendate în aer. Trupuri înfăşurate, strânse, prizoniere ale unei multitudini de noduri sofisticate. Chipuri străbătute de frisoane, dar nu-ți dădeai seama prea bine dacă erau de plăcere sau de durere.

— La bază, *kinbaku* este o artă militară japoneză ancestrală, îi explică Pauline. O tehnică elaborată pentru a lega prizonieri de război de rang înalt. De-a lungul secolelor, a devenit o practică erotică rafinată.

Gaspard privi fotografiile, mai întâi cu reticență. Relațiile de supunere şi de dominație îl făcuseră întotdeauna să se simtă stânjenit.

— Ştii ce spunea marele fotograf Araki? întrebă tânăra, „Funiile trebuie să fie ca nişte mângâieri pe trupul femeii."

De fapt, încet-încet, teama lui Gaspard dispăru. Ba chiar, fără voia lui, consideră că fotografiile erau de o frumusețe stupefiantă. Era greu de explicat, dar imaginile n-aveau nimic vulgar şi nici violent.

— *Kinbaku* este o artă foarte exigentă, continuă Pauline. O performanță care nu are nimic de-a face cu sadomasochismul. Țin cursuri într-o sală din arondismentul 20. Ar trebui să vii într-una dintre zile. Ți-aş face o demonstrație. Dacă vrei să afli anumite lucruri despre tine, este chiar mai eficient decât o şedință de psihanaliză.

— Sean Lorenz era interesat de chestiile astea?

Pauline zâmbi trist.

— Sean a trăit în jungla newyorkeză din anii 1980 şi 1990, aşa că aceste jocuri nevinovate n-aveau cum să-l sperie.

— Erai apropiată de el?

— Eram prieteni, după cum ți-am spus. El zicea că are încredere în mine. Suficient de multă în orice caz pentru a mă lăsa foarte des să am grijă de fiul lui.

Pauline se aşează pe treptele unei scări înalte din lemn de lângă un perete.

— Nu prea-mi plac plozii, mărturisi ea. Dar micuțul Julian era altceva: un băiețel cu adevărat extraordinar. Afectuos, vioi, inteligent.

Deşi avea tenul de culoarea laptelui, Gaspard observă că Pauline se albi şi mai tare la față.

— Vorbeşti despre el la trecut?

— Julian a fost asasinat. Nu ştiai?

De data asta, era rândul lui Gaspard să fie şocat. Trase spre el un taburet din lemn şi se aşează, aplecându-se spre Pauline.

— Bă… băiatul care apare peste tot în fotografiile din casă a murit?

Pauline încerca să reziste tentației de a-şi roade unghiile date cu ojă grena de la care nu-şi mai lua ochii.

— Este o poveste urâtă. Julian a fost răpit la New York şi înjunghiat sub ochii mamei lui.

— Dar… de cine?

Pauline oftă.

— O fostă prietenă a lui Sean care făcuse închisoare. O pictoriță de origine chiliană cunoscută sub numele de *LadyBird.* Voia să se răzbune.

— Pentru ce să se răzbune?

— Sincer, chiar nu ştiu nimic despre asta, spuse ea ridicându-se. Motivele ei au fost foarte neclare.

Pauline se întoarse în bucătărie, iar Gaspard o urmă.

— Este un eufemism să spui că Sean n-a mai fost niciodată acelaşi om după moartea fiului său, mărturisi ea. Nu doar că nu mai picta, dar a renunțat efectiv la orice, a murit de supărare. Îl ajutam cum puteam: mă duceam să-i fac cumpărăturile, îi comandam mâncare, o sunam pe Diane Raphaël când avea nevoie de medicamente.

— Cine-i asta? O doctoriță?

Ea încuviință din cap.

— O psihiatră care îl trata de mult timp.

— Şi soția lui?

Pauline oftă din nou.

— Pénélope a părăsit corabia de cum a avut ocazia, dar asta-i altă poveste.

Ca să nu pară prea indiscret, Gaspard îşi muşcă limba. Îşi dădea seama că relatarea lui Pauline avea lapsusuri, dar îi detesta prea mult pe curioşi pentru a intra în rândurile lor. Îşi permise totuşi o întrebare mai puțin personală:

— Deci Lorenz n-a mai pictat nici măcar un singur tablou până a murit?

— Din câte ştiu, nu. Mai întâi, pentru că a avut mari probleme de sănătate. Apoi fiindcă lăsa impresia că nu mai

era interesat de pictură. Că nu mai era interesat de nimic, de fapt. Nici măcar în timpul atelierului de artă, pe care l-a mai ținut o dată sau de două ori la şcoala lui Julian, nu s-a mai atins de pensulă.

Pauline tăcu câteva secunde, apoi adăugă ca şi cum şi-ar fi amintit brusc ceva:

— Totuşi, în zilele dinaintea morții, s-a petrecut ceva ciudat.

Tânăra ridică bărbia şi făcu semn spre fereastră, spre casa pictorului.

— Mai multe nopți la rând, Sean a lăsat muzica pornită până-n zori.

— Şi ce era aşa ciudat în asta?

— Era ciudat tocmai pentru că Sean nu asculta muzică atunci când picta. Şi ceea ce m-a surprins nu era atât faptul că se reapucase de pictat, ci mai degrabă că o făcea noaptea. Sean era înnebunit după lumină. Nu l-am văzut niciodată pictând decât în plină zi.

— Ce muzică asculta?

Pauline zâmbi.

— Chestii care cred că-ți plac. În orice caz, nu black metal. De exemplu, *Simfonia a V-a* de Beethoven şi alte chestii pe care nu le cunoşteam şi pe care le punea mereu şi mereu de la capăt.

Ea îşi scoase telefonul din buzunar şi începu să i-l fluture prin față lui Gaspard.

— Fiindcă sunt o tipă curioasă, le-am căutat pe Shazam.

Gaspard habar n-avea ce însemna, dar nu lăsă să se vadă.

Pauline găsi informațiile pe care le căuta.

— *Catalogul păsărilor* de Olivier Messiaen şi *Simfonia nr. 2* de Gustav Mahler.

— Ce te face să crezi că într-adevăr picta? Poate că doar asculta muzică.

— Tocmai asta am vrut şi eu să ştiu. Aşa că am ieşit în toiul nopții, am luat-o pe alee, am înconjurat casa şi am urcat pe scara de serviciu până la fereastra atelierului. Ştiu, sună a

hărțuială, dar îmi asum – dacă Sean pictase un tablou nou, voiam să fiu prima care-l vedea.

Un zâmbet imperceptibil lumină fața lui Gaspard în timp ce şi-o imagina pe Pauline făcând acrobații. Pictura lui Lorenz avea într-adevăr o putere de seducție ieşită din comun.

— Când am ajuns sus, la capătul scării, mi-am lipit nasul de geam. Deşi toate luminile din atelier fuseseră stinse, Sean se afla în fața unei pânze.

— Picta în întuneric?

— Ştiu că n-are sens, dar am avut impresia că pictura emitea propria ei lumină. O sclipire vie, pătrunzătoare, care îi lumina fața.

— Ce reprezenta?

— N-am aruncat decât o privire scurtă. Scara a scârțâit, iar Sean s-a întors. Mi-a fost frică şi am coborât în viteză. M-am întors acasă, simțindu-mă un pic laşă.

Gaspard o privi pe această fată ciudată, dar, în acelaşi timp, provocatoare, intelectuală, perspicace şi *underground. O* fată pe care probabil majoritatea bărbaților o plăceau. Aşa cum trebuie să fi plăcut-o şi Lorenz. Deodată, o întrebare îi trecu prin minte:

— Sean Lorenz nu te-a folosit niciodată ca model? se interesă el.

Ochii lui Pauline începură să scânteieze atunci când răspunse:

— A făcut mai mult de-atât.

Atunci, ea se descheie la cămaşă şi tatuajul apăru nu în totalitate, ci în toată splendoarea lui. Pielea tinerei se transformase într-o pictură umană în culori strălucitoare: un şir de arabescuri florale şi multicolore care se întindeau de la gât până unde începea coapsa.

— Se spune adesea că picturile lui Lorenz sunt vii, dar este impropriu spus. Singura operă de artă vie a lui Sean Lorenz sunt eu.

4
Doi necunoscuți în casă

Nimic nu mă face să fiu optimist.
Francis BACON

1.

Se lăsase noaptea când Madeline deschise uşa şi intră în casă. Evitase pe cât putuse confruntarea cu Gaspard Coutances, inevitabilă totuşi. Sperase chiar în secret că dramaturgul renunțase în cele din urmă, dar, în timp ce-şi agăța geaca de piele în cuier, zări silueta lunganului care trebăluia în bucătărie.

În timp ce traversa salonul pentru a merge la el, zăbovi asupra zecilor de fotografii afişate pe pereți în rame din lemn deschis la culoare. Acum, când ştia că micuțul Julian e mort, fotografiile care o înduioşaseră la sosire i se păreau lugubre şi funebre. De aceea şi casa era mai rece în acea seară, mai apăsătoare, învăluită în tristețe. Constatând că vraja se rupsese, Madeline luă o decizie radicală.

Când intră în bucătărie, Coutances o salută cu un mormăit. Cu nişte blugi tociți şi cămaşă în carouri, cu barbă de două săptămâni şi bocanci Timberland uzați, ei i se păru că seamănă cu un „om al pădurilor”, ceea ce nu se potrivea cu statutul lui de dramaturg, de intelectual. Stătea în picioare la masă şi părea foarte concentrat la ceea ce făcea – tăia o ceapă cu gesturi sigure ascultând muzică de cameră la un vechi radio portativ. În fața lui, lângă o pungă mare de hârtie, erau mai multe produse şi ingrediente pe care le cumpărase în mod evident în acea după-amiază: ulei de măsline, scoici Saint-Jacques, cubulețe cu concentrat de supă de pasăre, o trufă…

— Ce preparați?

— *Kritharaki* cu trufă. Sunt nişte paste micuțe greceşti care se gătesc precum risotto. Cinați cu mine?

— Nu, mulțumesc.

— Pun pariu că sunteți vegetariană. Mâncați numai quinoa, alge, germeni de grâu şi tot…

— Nicidecum, îl întrerupse ea sec. Cât despre casă, voiam să vă anunț că cedez. Voi locui în altă parte. Proprietarul mi-a propus despăgubiri şi o să-i accept oferta.

El o privi surprins.

— Înțeleaptă decizie.

— Dar vă cer să-mi dați un răgaz de două zile ca să mă organizez. Între timp, voi dormi la etaj. Împărțim bucătăria, însă aveți la dispoziție restul casei.

— Îmi convine, consimți Gaspard.

Cu lama cuțitului, răsturnă de pe tocător ceapa, pe care o tăiase, într-o tigaie.

— Ce v-a făcut să vă răzgândiți?

Ea ezită o clipă, apoi îi spuse adevărul:

— N-am curaj să stau patru săptămâni într-un loc bântuit încă de fantoma unui copil mort.

— Vă referiți la micuțul Julian?

Madeline încuviință din cap. În următorul sfert de oră, de-a lungul unei discuții animate, îşi povestiră reciproc ce aflaseră despre viața şi opera fascinantă a lui Sean Lorenz, dar şi despre ultimele lui tablouri dispărute.

După ce refuzase un pahar cu vin, Madeline deschise frigiderul pentru a-şi lua trusa de plastic pe care o lăsase acolo în urmă cu câteva ore. Apoi, pretextând că era foarte obosită, urcă la etaj să se culce.

2.

Scara de lemn care ducea în bârlogul lui Lorenz dădea direct în atelier şi în veranda acestuia. Cea mai frumoasă încăpere a casei se prelungea cu o cameră micuță, dar confortabilă, prevăzută cu o baie. Madeline aranjă câteva

lucruri, găsi cearşafuri curate într-un dulap şi îşi făcu patul. Apoi se spălă pe mâini şi se aşeză la un birou micuț din lemn ceruit, plasat chiar la fereastră. Mai întâi, îşi ridică puloverul şi cămaşa. Luă apoi din trusă o fiolă şi o seringă pe care o scoase din ambalajul ei. Fixă acul, scoase capacul şi acționă pistonul seringii aşa cum făcea de obicei pentru a preleva produsul, împingând bulele de aer în sus ca să le elibereze. Cu o vată îmbibată în spirt, curăță zona de pe burtă unde avea de gând să se injecteze. Deşi era dat drumul la căldură, ea tremura din toate încheieturile. Oasele o dureau, pielea i se făcuse ca de găină. Trase cu putere aer în piept, apoi prinse între degete o bucată de piele şi înfipse acul în grăsime, nici prea aproape de muşchi, nici prea aproape de coaste. Încercă să nu tremure în timp ce împingea pistonul pentru a-şi injecta soluția. Simțea cum o arde, un adevărat calvar. Fir-ar să fie! Când era polițistă, fusese în situații mult mai periculoase: cu o armă la tâmplă, cu gloanțe care-i şuieraseră pe la urechi, față în față cu cei mai răi delincvenți din Manchester. De fiecare dată, reuşise să-şi stăpânească frica, iar acum se sclifosea din cauza unui ac!

Madeline închise ochii. Respirație. Compresă. Retragerea acului. Vată pentru a opri sângerarea.

Se întinse pe pat tremurând. Ca şi în acea dimineață la gară, avea impresia că era în pragul morții. Îi era greață, avea crampe la stomac şi o migrenă îngrozitoare. Dârdâind, trase cuvertura pe ea. Închise ochii şi în minte începură să i se deruleze imaginile cu micuțul Julian, în culoarea sângelui, oraşul în flăcări. Apoi, în sens invers, revăzu tabloul mai senin al maternității. Şi încet-încet se simți mai bine. Corpul i se dezumflă. Cum nu reuşea să adoarmă, se ridică şi se spălă cu apă rece pe față. Îi era chiar foame. Mirosuri îmbietoare de risotto cu trufe urcau până în atelier.

Atunci lăsă la o parte mândria şi coborî în salon, la Gaspard.

— Ia zi, Coutances, mai e valabilă invitația la cină? O să te convingi dacă sunt consumatoare de quinoa…

3.

Contrar oricărei aşteptări, masa fu veselă şi plăcută. Cu doi ani în urmă, Madeline văzuse pe Broadway o reprezentație a piesei *Ghost Town* a lui Gaspard, care se jucase timp de două luni la Barrymore Theatre, cu Jeff Daniels şi Rachel Weisz. Nu fusese prea impresionată: dialoguri minunate, dar o viziune cinică asupra lumii care o făcuse să se simtă prost.

Din fericire, Coutances nu era personajul persiflant şi sarcastic din scrierile lui. La drept vorbind, era un ciudat: un soi de gentleman mizantrop şi pesimist, dar care, pe durata unei cine, putea să fie totuşi un companion agreabil. Aproape în mod natural, conversația lor se axă pe Sean Lorenz. Îşi împărtăşiră entuziasmul pentru pictura lui şi analizară mai bine informațiile şi anecdotele pe care fiecare le auzise în acea după-amiază. Mâncară cu poftă până la ultima înghițitură de risotto şi terminară cu o sticlă de Saint-Julien.

După masă, discuția continuă în salon. Gaspard alesese un vechi disc al lui Oscar Peterson, aprinsese focul în şemineu şi descoperise o sticlă de Pappy van Winkle vechi de douăzeci de ani. Madeline îşi scosese botinele, îşi întinsese picioarele pe canapea, îşi pusese un pled pe umeri şi scosese din buzunar o țigară rulată care nu conținea doar tabac. Amestecul de iarbă şi whisky le moleşi trupurile şi destinse şi mai mult atmosfera. Conversația ajunse astfel să capete o turnură mai personală.

— Ai copii, Coutances?

Răspunsul veni instantaneu:

— Mulțumesc lui Dumnezeu, nu! Şi n-o să am niciodată.

— De ce?

— Refuz să impun cuiva nebunia lumii în care suntem obligați să trăim.

Madeline trase un fum din țigară.

— Nu îți faci prea multe griji?

— Nu mi se pare.

— Unele lucruri merg prost, recunosc, dar…

— Unele lucruri merg prost? Dar deschide ochii, fir-ar să fie! Planeta este în derivă şi viitorul va fi îngrozitor: şi mai violent, şi mai irespirabil, şi mai îngrijorător. Trebuie să fii al naibii de egoist ca să obligi pe cineva să trăiască într-o asemenea lume.

Madeline încercă să-i răspundă, dar Gaspard se dezlănțuise. Timp de un sfert de oră, cu ochi furibunzi, duhnind a alcool, debită o argumentație de un pesimism profund în privința viitorului umanității, descriind o societate apocaliptică aservită tehnologiei, consumerismului, gândirii mediocre. O societate prădătoare care, pretându-se la exterminarea metodică a naturii, îşi luase un bilet fără retur către neant.

Ea aşteptă să fie sigură că dramaturgul îşi terminase diatriba, apoi constată:

— De fapt, tu nu-i deteşti doar pe idioți, tu deteşti specia umană în ansamblul ei.

Gaspard nu încercă să nege:

— Ştii ce zicea Shakespeare: „Până şi animalul cel mai feroce dă dovadă de milă”. Dar omul nu cunoaşte mila. Omul este cel mai rău dintre prădători. Omul este un parazit care, sub pretextul unei spoieli de civilizație, nu se simte bine decât dominând şi umilind. O specie megalomaniacă şi suicidară care îşi urăşte semenii pentru că se detestă pe sine însăşi.

— Şi tu, Coutances, tu eşti diferit, bineînțeles, nu?

— Nu, dimpotrivă. Poți să mă incluzi şi pe mine în lot, dacă asta îți face plăcere, zise el luând ultima înghițitură de whisky.

Madeline îşi stinse țigara într-o farfuriuță care ținea loc de scrumieră.

— Trebuie să fii tare nefericit ca să gândeşti aşa.

El respinse ideea fluturând din mână, în timp ce ea se ducea să ia o sticlă de apă din frigider.

— Sunt doar lucid. Au apărut o mulțime de studii ştiințifice şi mai pesimiste decât ceea ce spun eu. Ecosistemele terestre

dispar în mod inevitabil. Am depăşit deja limita, nu mai e cale de întoarcere…

Ea îl provocă:

— Atunci, de ce nu-ți tragi un glonț în cap imediat?

— Nu asta-i problema, se apără el. M-ai întrebat de ce nu vreau să am copii. Ți-am răspuns: pentru că nu vreau să-i văd crescând în haos şi violență.

El îndreptă spre ea un deget acuzator, care tremura atât din cauza alcoolului, cât şi a furiei.

— Nu voi sili niciodată un copil să trăiască în această lume crudă! Dacă ai de gând să faci altă alegere, e problema ta, dar nu-mi cere s-o susțin!

— Mi se rupe de susținerea ta, zise ea aşezându-se la loc, dar mă întreb totuşi de ce nu te lupți ca să schimbi toate astea? Apără cauzele la care ții. Angajează-te într-o asociație, militează într-un…

El făcu o figură dezgustată.

— Lupta colectivă? E prea puțin pentru mine. Disprețuiesc partidele politice, sindicatele, grupurile de presiune. Cred ca şi Brassens că, „de îndată ce ne strângem mai mulți de patru, suntem o gaşcă de idioți”. Şi apoi bătălia este deja pierdută, chiar dacă oamenii sunt prea laşi ca s-o recunoască.

— Ştii care-i problema ta? Faptul că n-ai dus o luptă *adevărată!* Când ai un copil, eşti obligat să lupți. Lupți pentru viitor. Cel care a existat mereu şi care va exista mereu.

El o privi suspicios.

— Dar tu, Madeline, tu ai copii?

— Poate că voi avea într-o bună zi.

— Doar pentru plăcerea ta personală, nu-i aşa? rânji el. Ca să te simți „împlinită”, „realizată”, „satisfăcută”? Ca să faci ceea ce au făcut şi prietenele tale? Ca să scapi de întrebările stânjenitoare puse de tati şi mami care te fac să te simți vinovată?

Simțind că i se urcă sângele la cap, Madeline se ridică şi îi aruncă un jet de apă rece în față pentru a-l face să tacă. Apoi

ezită o clipă şi, în cele din urmă, aruncă în el chiar cu sticla de plastic.

— Eşti într-adevăr un mare idiot! țipă ea fugind spre scară.

Urcă treptele două câte două şi trânti uşa de la camera ei.

Rămas singur, Gaspard scoase un oftat adânc. Desigur, nu era prima oară când alcoolul îl făcea să spună tâmpenii, dar era prima dată când regreta atât de repede.

Bosumflat ca un copil, îşi mai turnă un pahar de whisky şi stinse luminile, după care se întinse într-un *lounge chair* cu un mormăit vinovat.

Refăcu filmul disputei în mintea lui înceţoşată de alcool. Argumentele lui, cele ale lui Madeline. Poate că fusese nepoliticos la sfârşit, dar fusese sincer. Cel mult, regreta brutalitatea cu care îi spusese toate acele lucruri, dar nu şi ceea ce-i spusese. Acum, că se gândea din nou la acest subiect, îşi dădu seama că exista totuşi un lucru evident pe care nu-l menționase: oamenii care vor copii se simt fără îndoială în stare să-i protejeze.

Or, el, Gaspard, nu avea să fie niciodată în stare să facă asta.

Şi asta îl îngrozea.

Pictorul nebun
Miercuri, 21 decembrie

5
Lupta cu destinul

Viața nu ne face cadouri.
Jacques BREL

1.

Capul îi vâjâia. Inima îi bătea cu putere.

Zgomotul uşii de la intrare trântite îl făcu pe Gaspard să tresară şi să se trezească din somnul zbuciumat. Îi trebui ceva ca să se dezmeticească. Mai întâi, nu ştiu unde se află, apoi îşi dădu seama de trista realitate: adormise ghemuit în vechiul fotoliu Eames a lui Sean Lorenz. Tricoul, leoarcă de transpirație, i se lipise de pielea scaunului, iar fața îi era turtită de brațul fotoliului. Se ridică anevoie în picioare, frecându-se la ochi, fricționându-şi ceafa şi coastele. Avea o mahmureală cumplită: durere de cap, gust de ciment în gură, greață, articulații anchilozate. Scena obişnuită după care se jura de fiecare dată că n-o să mai pună gura pe nicio picătură de alcool. Ştia însă că nu avea să-şi respecte această hotărâre, că nici nu va trece bine de prânz şi va avea chef de un pahar.

Se uită la ceas: era opt dimineața. Privi pe geam: cerul era mohorât, dar nu căzuse nicio picătură de ploaie încă. Se gândise că Madeline deja plecase şi îi era ruşine gândindu-se că-l văzuse în starea asta. Se târî până în baie şi stătu vreun sfert de oră sub duş, bând cam vreun jumătate de litru de apă direct din capul de duş. Apoi înşfăcă un prosop pe care şi-l puse în jurul taliei şi ieşi din baie masându-şi tâmplele.

Migrena i se agrava, devenea din ce în ce mai îngrozitoare. Avea nevoie urgentă de două pastile de ibuprofen. Scotoci în geanta de voiaj, dar nu găsi nimic. După o scurtă ezitare, urcă la etaj, unde se instalase Madeline, îi reperă trusa de

toaletă şi puse mâna pe ceea ce căuta. Slavă Domnului că unii erau mai organizați!

După ce înghiți două drajeuri de Advil, se întoarse în camera lui unde se îmbrăcă cu hainele din ziua trecută, apoi se duse în bucătărie ca să-şi facă o cafea tare. Exista o cafetieră, dar degeaba. Deschise toate dulapurile, nu găsi niciun pachet de cafea şi, în cele din urmă, resemnat, se mulțumi un bol cu supă de pui instant pe care o mâncă pe terasă. Inițial, aerul rece îi făcu bine, dar apoi îl făcu să bată în retragere şi să se întoarcă la căldura din salon. Acolo exploră discoteca şi găsi discurile despre care îi vorbise Pauline cu o zi în urmă. Cele pe care le asculta fără întrerupere Sean Lorenz în zilele de dinaintea morții sale.

Primul vinii era un *must-have* al oricărei discoteci clasice: *Simfonia a V-a* de Beethoven, dirijată de Carlos Kleiber. Pe spatele copertei, un muzicolog amintea de dorința care-l animase pe compozitor toată viața, aceea de „a cere socoteală destinului". De fapt, *Simfonia a V-a* era în întregime axată pe confruntarea omului cu destinul său. „Aşa că destinul a bătut la uşă", zicea Beethoven pentru a explica efectul celor patru note cu care începea simfonia.

A doua înregistrare avea parfumul anilor 1980: un ansamblu de două viniluri Deutsch Grammophon cu *Simfonia nr. 2* de Gustav Mahler, dirijată de Leonard Bernstein, având-i ca *guests stars* pe Barbara Hendricks şi Christa Ludwig. Cunoscută sub numele de „învierea", a doua simfonie a compozitorului austriac nu-i era familiară lui Gaspard. Citind livretul, află că era vorba despre o operă religioasă, întrucât Mahler se convertise cu puțin timp înainte la creştinism. Ea proslăvea tema vieții eterne şi a învierii trupului. În încheiere, era un citat din Leonard Berstein: „Muzica lui Mahler exprimă foarte sincer incertitudinile noastre cu privire la viață şi la moarte. Această muzică este foarte reală, ea spune lucruri care te înspăimântă când le auzi".

Lucruri care te înspăimântă când le auzi…

Gaspard se scărpină în cap. De ce Lorenz, mare amator de jazz şi de muzică minimalistă, era pasionat la sfârşitul vieții de două simfonii monumentale?

Aruncă în chiuvetă restul de supă călduță şi, după ce-şi luă caietul cu spirale şi stiloul, se aşeză la masa din salon pentru a reflecta la piesa de teatru pe care trebuia s-o scrie. Îi era însă greu să se concentreze. Petrecuse o noapte ciudată, cu vise în care simțise cum plutea prin mijlocul unor peisaje psihedelice tatuate pe corpul legat cu frânghii al frumoasei lui vecine. O viziune nu violentă, ci tulburătoare.

Timp de vreo douăzeci de minute, reuşi să se mintă singur că avea să lucreze, dar iluzia nu dură prea mult. Avea mereu impresia că portretul mare al lui Lorenz îl privea, îl chema, îl judeca.

La un moment dat, nemairezistând, Gaspard se ridică şi se fixă din nou în fața peretelui plin de fotografii. Înțelese atunci ca nu fotografia pictorului îl deranja, ci pozele copilului.

Copilul care murise… şi care era totuşi atât de plin de bucurie şi de energie în acele instantanee.

Ei drăcie! Din cauza acestei Madeline Greene, care îi mărturisise cât era de tulburată de moartea băiatului, începuse şi el să se simtă incomod.

Se lăsă să cadă pe canapea oftând. Sticla de whisky de pe măsuța joasă din fața lui îi făcea deja cu ochiul, dar rezistă tentației. Timp de câteva minute, fixă cu privirea un instantaneu în care era micuțul Julian, ținându-se mândru de bara unui căluț antic de lemn pe care stătea. În fața caruselului, se distingea figura binevoitoare a lui Sean Lorenz, cu ochii ațintiți *la* progenitura lui. Gaspard se scotoci în buzunarul de la blugi pentru a-şi scoate portofelul. Într-unul din compartimentele acestuia, găsi o poză veche, decolorată, la care nu se mai uitase de ani buni: el la trei ani, împreună cu tatăl său, pe unul din animalele manejului Garnier din Grădina Luxembourg. Fotografia data din 1977. Aproape patruzeci de ani despărțeau cele două fotografii. Nu era

aceeaşi epocă, dar era acelaşi carusel; aceeaşi lumină în ochii copiilor şi aceeaşi mândrie în privirea taților.

2.

Madeline îşi parcă scuterul la intersecția dintre bulevardul Montparnasse şi strada Sèvres. Nu era încă ora nouă şi totuşi atmosfera era încărcată de umiditate, o umiditate care-i dădea senzația că pielea îi era lipicioasă. Scoțându-şi mănuşile şi fularul, constată că transpira.

Şi când te gândeşti că e iarnă…

Dar în acea dimineață ceva era şi mai alarmant decât încălzirea vremii: cartierul era de nerecunoscut. Manifestarea din ziua precedentă distrusese şi devastase totul, stațiile de autobuz, vitrinele magazinelor, indicatoarele rutiere. Pe trotuare şi pe şosea, nenumărate cioburi de sticlă, pavele sparte şi bucăți de asfalt smulse. Un peisaj de război, suprarealist, pe care n-ar fi crezut niciodată că avea să-l vadă la Paris. Şi, peste tot, sute de tag-uri furioase care denaturau totul: *Toată lumea urăşte poliția/Gândesc, deci distrug/În cenuşă, totul deci ne posibil*[10]*/Moarte capitalismului/Victorie prin haos/Facem ceva pe legile voastre.*

Atitudinea trecătorilor o tulbură. Unii erau, ca şi ea, uluiți, alții indiferenți, iar alții, zâmbitori şi zeflemitori, se opreau să-şi facă selfie-uri. Până şi zidul de la intrarea în Institutul Național al Tinerilor Nevăzători era deteriorat şi mâzgălit cu inscripții duşmănoase. Văzând aceste imagini dezolante, îi veni să plângă. Ceva se petrecea în această țară pe care ea n-o mai înțelegea.

Ajungând în fața centrului medical în care avea programare, Madeline descoperi că şi geamurile acestuia erau făcute țăndări. Un muncitor tocmai dădea la o parte un palet din lemn care servise drept proiectil pentru a sparge vitrina. În timp ce ea ezita, neştiind dacă să se întoarcă din drum, bărbatul îi înțelese tulburarea şi îi arătă o pancartă

improvizată care preciza ca instituția rămânea deschisă în ciuda incidentelor.

Intră în hol şi îşi spuse numele la recepție. Întrucât ajunsese mai devreme pentru recoltarea de sânge, nici nu mai trebui să stea în sala de aşteptare, iar totul dură doar trei minute: ac, eprubetă care se face roşie, plasture şi gata. Apoi i se ceru să ia liftul până la etajul al doilea, la secția de radiologie şi imagistică.

În timp ce i se făcea ecografia, se gândi iarăşi la conversația aprinsă pe care o avusese în seara anterioară cu Gaspard Coutances. Chiar dacă dramaturgul avea dreptate în privința situației existente, greşea resemnându-se şi fiind nihilist. Căci vor exista întotdeauna oameni care să reziste, să lupte împotriva violenței sociale, oameni care să nu se dea bătuți în fața catastrofelor naturale. Iar copilul ei avea să facă parte dintre ei.

În fine, era prematur s-o spună, căci nu rămăsese încă însărcinată.

Dar, în urmă cu patru luni, în timp ce se afla în vacanță în Spania, făcuse pasul decisiv şi se dusese la o clinică de fertilizare din Madrid. Avea să împlinească în curând patruzeci de ani şi nicio relație serioasă nu se ivea la orizont. Chiar dacă ravagiile vârstei ar fi putut fi şi mai rele, trupul ei îmbătrânea, era inevitabil. Şi mai ales inima ei nu mai avea puterea să iubească.

Dacă voia să aibă într-o bună zi un copil, nu mai avea decât o carte de jucat. Completase aşadar un dosar, mersese la un medic şi făcuse analize pentru a începe fecundarea *in vitro.* Concret, asta însemna că urma să i se extragă ovulele care aveau să fie fecundate cu sperma unui donator anonim. Nu era tocmai ceea ce visase, dar se agățase de acest proiect cu toată forța şi cu tot entuziasmul de care era capabilă. Pentru a avea un copil, îndura zilnic un adevărat calvar. Mai întâi, un tratament hormonal neplăcut: în fiecare seară, îşi injecta în abdomen o doză de hormoni foliculo-stimulanți. Apoi, o dată la două zile, suporta o recoltare de sânge urmată

de o ecografie pentru a verifica evoluția numărului şi a mărimii foliculilor. Rezultate pe care trebuia să le comunice ea însăşi prin telefon personalului de la clinica spaniolă.

Tratamentul ăsta o epuiza. Pântecul i se umfla, pieptul i se întărea, picioarele îi cântăreau o tonă, iar migrena şi stările de iritabilitate nu îi dădeau pace.

Încăperea era întunecată. În timp ce medicul mişca sonda ecografului pe burta ei, Madeline închise ochii. Se convinse că luase o decizie bună. Urma să aibă un copil pentru a se ancora în viață. În meseria ei anchetase prea mult timp cazuri de omucidere, iar morții te trag în tenebrele lor. Apoi dăduse totul pentru iubirea unui bărbat. Dar iubirea bărbaților este nestatornică, fragilă şi capricioasă. Pentru a prinde curaj, îşi reaminti cuvintele de adio ale unui bărbat care contase pentru ea: Danny Doyle, prima ei iubire din liceu care, devenind unul dintre naşii mafiei din Manchester, o luase pe un drum opus celui urmat de ea. Danny Doyle cu care se confruntase când devenise polițistă, dar care nu încetase niciodată să vegheze, de departe, asupra ei.

Ştiu că ți-e teamă. Ştiu că nopțile tale sunt zbuciumate, pline de fantome, cadavre şi demoni. Îți cunosc determinarea, dar şi această parte întunecată şi autodistructivă a ta. O aveai deja din liceu, de când ne-am cunoscut, şi cursul lucrurilor n-a făcut decât s-o amplifice. Trece viața pe lângă tine, Maddie. Trebuie să ieşi din această spirală înainte de a cădea într-un hău din care nu te vei mai întoarce. Nu vreau să ai o astfel de viață. Nu vreau s-apuci pe drumul care pe mine m-a dus la pierzanie: cel care se afundă în întuneric, violență, suferință şi moarte…

Viața nu îți oferă o a doua şansă. Dacă ai pierdut o ocazie, ai pierdut-o pentru totdeauna. Viața nu ne oferă cadouri. Viața este un tăvălug, un despot care-şi stăpâneşte regatul, făcând să domnească teroarea prin forța sa armată: timpul. Şi timpul câştigă întotdeauna la sfârşit. Timpul este cel mai mare exterminator al istoriei. Cel pe care niciun polițist nu va reuşi niciodată să-l întemnițeze.

3.

Gaspard se ridică de pe canapea. Un telefon mobil – uitat fără îndoială de Madeline – tocmai începuse să vibreze pe barul din bucătărie. Întrucât refuzase întotdeauna să aibă unul, îl privi pentru o clipă cu neîncredere, dar se hotărî totuşi să răspundă. Era Madeline. Începu să vorbească, dar întrerupse din neatenție conversația, atingând uşor ecranul şi apăsând aiurea pe vreo comandă.

Trase o înjurătură şi băgă telefonul în buzunar.

Oftă. Migrena îl lăsase, dar mintea îi era încă înceţoşată. N-avea rost s-o mai tărăgăneze: avea nevoie de cafea! Şi nu doar de o ceaşcă.

Luă una dintre sticlele de vin pe care le cumpărase cu o zi în urmă şi ieşi din casă pentru a-şi vizita vecina preferată.

De data asta, Pauline Delatour răspunse de la primul clopoțel. Ca şi cum era primăvară, purta din nou o ținută lejeră: nişte blugi scurți franjurați şi o cămaşă militară kaki descheiată peste un maiou.

— Un pinot noir contra un expresso dublu? propuse el. agitând sticla.

Ea zâmbi şi îi făcu semn cu mâna să poftească înăuntru.

4.

După examinările medicale, Madeline se refugiase pe strada Faubourg-Saint-Honore, în confortul restaurantului italian Caravella, unde fusese împreună cu Bernard Benedick.

Întrucât recoltarea de sânge se făcea pe nemâncate, nu pusese nimic în gură din seara trecută şi începuse s-o ia ameţeala. Comandă o cafea cu lapte şi nişte *biscotti* şi se pregătea să sune la clinica de fertilitate când îşi dădu seama că-şi uitase telefonul în casa de pe strada Cherche-Midi.

Asta mai lipsea! se enervă ea lovind cu palma în masă.

— Probleme? întrebă chelnerul aducându-i micul dejun.

Ea îl recunoscu pe Gregory, tânărul patron pe care i-l prezentase galeristul cu o zi înainte.

— Mi-am uitat mobilul şi am de dat un telefon important.

— Vreți să vi-l împrumut pe-al meu? propuse el scoțând din buzunar un telefon cu husă în culorile echipei AC Milan.

— Mulțumesc, sunteți foarte amabil!

Ea sună la Madrid şi ceru să vorbească cu Louisa. Când apelase la serviciile clinicii, îi plăcuse de această infirmieră, al cărei frate era polițist. Îi cunoştea programul şi, la nevoie, o suna direct pe mobil pentru a evita ca jumătate din locuitorii Castiliei să fie la curent cu mărimea ovarelor ei. Louisa notă rezultatele pe care urma să le transmită unui medic care să evalueze reacția ovariană şi, dacă era cazul, să modifice doza hormonală pe care trebuia să şi-o injecteze. Cu siguranță, era ceva mult mai evoluat decât medicina de familie. Era o versiune 2.0[{11}], mondializată, un pic *low cost şi* cam tristă. Dar, dacă trebuia să treacă prin toate astea ca să aibă un copil, era gata s-o facă.

Madeline profită de telefonul lui Gregory pentru a forma propriul număr. Din fericire, Coutances îi răspunse:

— Gaspard, unde eşti? Poți să-mi aduci telefonul?

Dramaturgul mormăi ceva de neînțeles, apoi comunicarea se întrerupse brusc. Înțelegând că n-ar câştiga nimic dacă ar insista, Madeline preferă să-i scrie un SMS: Poţi să-mi aduci telefonul? Dacă îţi convine, ne întâlnim la prânz, la restaurantul Grand Café de pe strada Delambre. Îţi mulţumesc. Maddie.

Cum cafeaua i se răcise, comandă alta pe care o bău pe nerăsuflate. Dormise foarte prost. Visase picturile captivante ale lui Lorenz. Toată noaptea călătorise în vis prin orizonturi în culori intense, prin păduri senzuale pline de liane însuflețite, pe faleze amețitoare, prin oraşe măturate de un vânt fierbinte. Când s-a trezit, n-ar fi fost în stare să spună dacă această lungă rătăcire fusese un vis sau un coşmar. Dar începea să înțeleagă că exact această ambivalență constituia cheia operei lui Sean Lorenz.

Pe cealaltă parte a trotuarului, îl zări pe Bernard Benedick ridicând oblonul de fier de la vitrina galeriei lui. Madeline ciocăni în geamul cafenelei pentru a-şi semnala prezența şi, aşa cum spera, nu peste mult timp, galeristul i se alătură.

— Eram sigur că o să vă revăd! zise el triumfător aşezându-se pe scaun în fața ei. Nimeni nu poate să reziste picturii lui Sean Lorenz, nu-i aşa?

Madeline îi răspunse printr-un reproş:

— Nu mi-ați spus că fiul lui Lorenz a fost asasinat.

— Aşa este, recunoscu el cu vocea pierită, dar n-am făcut-o pentru că nu-mi place să vorbesc despre asta. Julian era finul meu. Drama aceasta ne-a devastat pe toți.

— Ce s-a întâmplat mai exact?

— Toată povestea e în presă, zise el.

— Tocmai. Ceea ce relatează presa rar se întâmplă să fie adevărul.

Benedick o aprobă, încuviințând din cap.

— Ca să înțelegeți ce s-a întâmplat, oftă el, trebuie să ne întoarcem cu mult timp în urmă. Cu foarte mult timp chiar…

El ridică brațul pentru a-şi comanda la rându-i o cafea şi pentru a-şi face curaj.

— V-am explicat deja: de când l-am cunoscut pe Sean, mi-am folosit toate relațiile pentru a-i face cunoscută opera şi pentru a i-o pune în valoare. Sean era ambițios şi dornic să cunoască oameni importanți. L-am pus în contact cu diferite persoane din Londra, Berlin, Hong Kong… Dar într-un singur loc nu voia niciodată să pună piciorul: New York.

— Nu înțeleg.

— De câte ori îi propuneam întâlniri cu colecționarii din Manhattan, bătea în retragere, explică Benedick. Oricât de incredibil ar părea, din 1992 şi până în acel funest an 2014, Sean Lorenz nu s-a reîntors niciodată în oraşul său natal.

— Mai trăia cineva din familia lui?

— Doar mama, dar o adusese la Paris încă de la sfârşitul anilor 1990. Era deja foarte bolnavă pe atunci şi a murit la puțin timp după aceea.

Benedick înmuie un *crostino* în cafea.

— La un moment dat, fiindcă tot insistam, Sean n-a avut încotro şi mi-a spus câte ceva.

— Avea legătură cu împrejurările plecării lui? întrebă Madeline.

Galeristul încuviinţă din cap.

— În toamna lui 1992, după „vara de iubire" cu Pénélope, Sean se trezise singur la New York. Era deprimat şi n-avea alt ţel decât să se ducă după ea la Paris. Problema era că n-avea niciun sfanţ în buzunar. Ca să-şi poată cumpăra bilet de avion, a început să comită mici furturi, având-o drept complice pe *LadyBird.*

— Fata din *Artificierii,* îşi aminti Madeline.

— Pe numele ei adevărat, Beatriz Muñoz. Era fiica unor imigranţi chilieni care munceau din greu în uzinele din North Bronx. O femeie ciudată, închisă în ea, sălbatică, aproape autistă, prizonieră într-un fizic de luptător de wrestling. Fără nicio îndoială, era îndrăgostită de Sean şi s-ar fi aruncat şi pe fereastră dacă i-ar fi cerut-o.

— Credeţi că el a profitat de asta?

— Sincer, chiar nu ştiu ce să cred. Sean era un geniu, deci prin definiţie o pacoste, un tip greu de suportat, dar, în niciun caz, un ticălos. Era impulsiv, coleric, maniac, dar nu l-am văzut niciodată disprețuitor faţă de cei mai slabi. Cred că, de-a lungul anilor, ca să nu o facă să sufere, Sean n-a respins-o pe Beatriz.

— Dar Pénélope a dat totul peste cap.

— Cu siguranţă. Muñoz trebuie să fi fost disperată când a aflat de planul lui de a pleca în Franţa, dar l-a ajutat să facă rost de bani dând spargeri în prăvăliile din cartier.

Poliţista din Madeline se trezi brusc.

— Adică ceea ce numiţi „mici furturi"? Pentru mine, astea sunt jafuri armate.

— Încetaţi! Singurele lor arme erau nişte pistoale cu apă şi nişte măşti din cauciuc cu chipul lui Mario şi Luigi!

Madeline nu renunţă:

— Arme false sau nu, un atac armat rămâne un atac armat şi, din experienţă, ştiu că aşa ceva se termină rareori cu bine.

— Să spui că ăsta nu s-a terminat foarte bine este un eufemism, recunoscu Benedick. Într-o seară, în Chinatown, patronul unui minimarket n-a vrut să se lase jefuit. A scos o puşcă de după tejghea şi a deschis focul. În timp ce Sean reuşea să fugă cu banii, Beatriz a încasat în glonţ în spate şi s-a prăbuşit în magazin.

Madeline se lăsă pe spate surprinsă. Benedick continuă cu o voce resemnată:

— Când poliţiştii au arestat-o pe chiliană, aveau împotriva ei un dosar gros precum braţul meu.

— Înregistrările camerelor de supraveghere de la jafurile precedente, ghici fosta anchetatoare.

— Da. Era al patrulea magazin pe care îl prădau într-o lună. Măştile lor de instalatori mustăcioşi erau uşor de recunoscut pe toate înregistrările. Tocmai asta i-a trădat, în loc să le protejeze identitatea. Din nefericire pentru ea, Beatriz Muñoz fusese deja arestată de mai multe ori din cauza tag-urilor ei. Avea un cazier judiciar stufos. Pentru poliţişti şi procuror, era potul cel mare şi le-a făcut plăcere să o înfunde. Ăsta-i sistemul judiciar american: dur cu cei slabi, slab cu cei puternici.

— Nu l-a turnat pe Sean în timpul interogatoriilor?

— Niciodată. Nefericita a luat opt ani de închisoare şi a mai ispăşit încă patru suplimentari pentru tentativă de evadare şi violenţe repetate faţă de ceilalţi deţinuţi.

— Iar Sean nu s-a autodenunţat niciodată?

Benedick râse nervos.

— A doua zi după arestarea lui Beatriz, era deja în avion spre Paris, pentru a se reîntâlni cu Pénélope. Punctul de vedere al lui Sean era simplu: nu se simţea dator faţă de Beatriz, fiindcă el nu-i ceruse niciodată nimic. Ea îl acoperise, dar fusese alegerea ei.

— Deci a rupt toate relaţiile cu prietenii lui din copilărie?

— Complet.

— Şi credeți că din acest motiv n-a mai vrut niciodată să se întoarcă la New York?

— Pare evident, nu? Simțea că acest oraş reprezenta un pericol. Şi avea dreptate. Când a ieşit din închisoare, în 2004, Beatriz Muñoz era o ființă distrusă. Fizic şi psihic. A muncit pe ici, pe colo, slujbe temporare, şi a încercat să se reapuce de pictat, dar n-avea relații, n-avea galerist şi nici cotă. Ca să fiu sincer, fără să vorbesc cu Sean, i-am cumpărat câteva picturi prin intermediul unui centru social din Harlem. Dacă vreți, o să vă arăt tablourile. În pictura ei post încarcerare nu mai era pic de viață, era înspăimântătoare.

— Ştia ce devenise Sean?

Benedick ridică din umeri.

— Cum să nu? Astăzi, este suficient să-i tastezi numele pe internet pentru a afla o bună parte din viața lui. Beatriz cunoştea versiunea „glossy” a lui Lorenz: pictorul de succes, milionar, căsătorit cu un top-model şi tatăl unui băiețel adorabil. Iar această imagine a scos-o din minți.

— Ce s-a întâmplat mai exact?

— În 2013, cei de la MoMA l-au contactat pe Sean. Voiau sa organizeze în anul următor prima mare retrospectivă americană din cariera lui. Sean nu voia să se întoarcă la New York, dar era vorba despre MoMA – aşa ceva nu se refuză. Aşadar, în decembrie 2014, a zburat spre New York împreună cu soția şi fiul său pentru a inaugura expoziția şi pentru a da câteva interviuri. N-avea de gând să stea mai mult de o săptămână, dar atunci s-a întâmplat nenorocirea.

5.

Pauline Delatour era ea singură un spectacol în sine – într-atât se străduia să-şi pună în valoare senzualitatea prin fiecare gest: felul în care îşi aşeza o şuviță de păr după ureche, modul în care îşi încrucişa picioarele, o scurtă mişcare a limbii pentru a linge o picătură de cafea rămasă la comisura buzelor. Dar nimic din ce făcea nu era cu adevărat

provocator sau ispititor. Apărătoare a bunului-gust, avea o manieră veselă de a trezi dorința în ceilalți – era un soi de celebrare a vieții şi a tinereții ei triumfătoare. Gaspard nu trebuise să facă eforturi prea mari ca să răspundă la glumele ei, dar, după două ceşti de cafea, orientase conversația spre singurul lucru care îl interesa cu adevărat: Sean Lorenz. Şi îi era şi mai greu să-şi înfrâneze curiozitatea acum, că Pauline îi mărturisise că fusese bonă pentru familia Lorenz în timpul şederii lor la New York în iarna lui 2014.

— Am trăit drama din interior şi, deşi au trecut doi ani de atunci, tot mai am coşmaruri, declară ea. În perioada aceea, stăteam cu Julian aproape toată ziua. Sean era ocupat de dimineață până seara cu retrospectiva lui la MoMA. Cât despre Pénélope, nu avea nicio grijă: shopping, manichiură, saună…

— Unde erau cazați?

— Într-un apartament de la Bridge Club, un hotel lucios din TriBeCa.

Pauline deschise fereastra bucătăriei şi se aşează pe pervaz pentru a-şi aprinde o țigară.

— În ziua în care s-a întâmplat totul, Pénélope plănuise să meargă la cumpărături la Dean & DeLuca, apoi să ia masa de prânz la ABC Kitchen, un restaurant din apropiere de Union Square. Trebuia să-şi ia fiul cu ea pentru a-i cumpăra haine, dar, în ultimul moment, m-a întrebat dacă puteam să stau cu Julian.

Pauline trase un fum din țigară. În câteva secunde, veselia ei lăsase locul unei furii pe care nici măcar nu încerca să şi-o ascundă.

— Era ziua mea liberă. Fiindcă îmi făcusem deja planuri, am refuzat propunerea. Ea mi-a răspuns că nu-i nicio problemă şi că va ieşi în oraş cu Julian. Dar adevărul este că nu s-a dus nici în Greenwich Village, nici în Union Square. S-a dus la întâlnire cu amantul ei în celălalt capăt al oraşului, în nordul cartierului Upper West Side, într-un hotel de pe Amsterdam Avenue.

— Cine era amantul ăsta?

— Philippe Careya, un dezvoltator imobiliar din Nisa care încheia nişte afaceri între Coasta de Azur şi Miami. Un tip cam afemeiat, care fusese primul iubit al lui Pénélope în liceu.

— Ce căuta la New York?

— Pénélope îl convinsese s-o urmeze. Pe atunci se simțea neglijată de Sean.

— Lorenz ştia că nevastă-sa îl înşală?

Pauline oftă.

— Sinceră să fiu, habar n-am. Ştii, erau precum cuplul acela din *La Chanson des vieux amants*[12]. Genul de relație care are nevoie de conflict şi de scânteie pentru a evolua. N-am înțeles niciodată cu adevărat natura legăturii dintre ei. Cine era şeful, cine domina pe cine, cine era sclavul cui…

— Faptul că aveau un copil nu-i liniştise?

Ea ridică din umeri.

— Un copil împacă rareori cuplurile.

— Dar Sean, el îşi înşela soția?

— Nu ştiu.

Gaspard reluă întrebarea într-un mod mai precis:

— Sean îşi înşela soția *cu tine*?

Pauline îl puse imediat la punct:

— Tipul care şi-o trage cu bona este un scenariu de film porno prost, nu-i aşa?

Un moment de tăcere, apoi, contrar oricărei aşteptări, Pauline mizã pe cartea sincerității:

— La drept vorbind, a încercat şi el, dar nu.

Gaspard se ridică şi, cu permisiunea gazdei sale, îşi mai turnă o ceaşcă de cafea.

— Aşadar, ce s-a petrecut la New York în acea zi?

— Spre seară, văzând că Pénélope nu se întorsese şi că nu dădea niciun semn, Sean a început să se îngrijoreze, dar n-a anunțat imediat poliția. Nu putea lua legătura cu soția lui pentru simplul motiv că aceasta îşi uitase telefonul mobil la hotel. După câteva ore, îngrijorarea a crescut şi mai mult. La unsprezece seara, Sean s-a decis să contacteze serviciul de

securitate al hotelului, care a sunat direct la NYPD. Polițiştii au luat imediat problema în serios din cauza dispariției copilului şi a notorietății lui Sean. Toată noaptea au transmis semnalmente diferitelor patrule şi au început să vizioneze înregistrările camerelor de supraveghere din apropierea locurilor în care se presupunea că mersese Pénélope. Bineînțeles că n-au găsit nimic.

Pauline îşi stinse țigara în farfuriuța ceştii de cafea. Fața îi era lividă.

— La şapte dimineața, un curier a livrat la hotel o cutie de carton în care era un degețel de copil însoțit de o cerere de răscumpărare pătată de sânge. Era monstruos. În acest moment, au intrat în joc cei de la FBI. Ei au lărgit perimetrul căutărilor, au lansat alerta de răpire şi au pus în mişcare tot arsenalul criminaliştilor… Până la urmă, o cameră de supraveghere de pe Amsterdam Avenue filmase răpirea lui Pénélope şi a fiului ei.

Pauline se frecă la ochi suspinând:

— În perioada aceea, am putut să văd imaginile. De data asta, nu mai erai într-un film porno, ci într-unul de groază. Se vedea cum un soi de monstru forțos ca un taur îi împingea pe Pénélope şi pe Julian într-o furgonetă paradită.

— Cum adică un soi de monstru?

— Un apaş cocoşat, lat în spate şi cu brațe puternice.

Gaspard o privi suspicios. Pauline continuă:

— Amprentele prelevate de pe cutie se aflau în baza de date. Îi aparțineau lui Beatriz Muñoz, o fostă delincventă, cunoscută şi sub numele de *LadyBird,* care făcuse parte din gaşca lui Sean în tinerețe.

Auzind acest nume, Gaspard îşi aminti de fotografiile pe care le văzuse cu o zi înainte în monografia pictorului, cele ale tinerilor *Artificieri* care desenau graffitiuri pe vagoanele de metrou la începutul anilor 1990: Sean, în geaca lui prea mare, *NightShift,* latinoamericanul arogant cu urechi clăpăuge, şi *LadyBird,* indianca atât de puțin aeriană, în

pofida pseudonimului, ale cărei plete de abanos erau încinse cu o bandană ca a celebrului Geronimo[13].

Din momentul în care FBI a preluat cazul, lucrurile au mers mult mai repede. Înainte de prânz, localizaseră deja clădirea abandonată în care Beatriz Muñoz îşi dusese victimele. Un hangar al unei foste zone industriale din Queens. Dar, când au dat asaltul, era prea târziu: Julian era deja mort.

6.

— Şi răscumpărarea asta ce însemna? întrebă Madeline.

Bernard Benedick miji ochii.

— Vă referiți la valoarea ei, 4.290.000 de dolari?

— Da.

— Era prețul suferinței: numărul zilelor pe care Beatriz Muñoz le petrecuse în închisoare, înmulțit cu o mie. Unsprezece ani şi nouă luni de infern, adică 4.290 de zile. Prezentată aşa, suma ar putea părea aproape derizorie.

— Îmi închipui că Lorenz a încercat să strângă banii.

— Bineînțeles, dar Muñoz n-a vrut niciodată banii.

— Ce voia atunci? Răzbunare?

— Da, acea „justiție sălbatică" despre care vorbeşte Francis Bacon. Voia să-i distrugă viața lui Sean, să-i provoace aceeaşi suferință atroce pe care o trăise ea.

— Totuşi, i-a cruțat viața soției lui Lorenz.

— Foarte puțin a lipsit să nu moară şi ea. FBI-ul a găsit-o pe Pénélope legată cu sârmă ghimpată de un scaun. Mai are şi astăzi cicatricile. Dar cel mai oribil lucru este că Beatriz l-a înjunghiat pe Julian sub privirea mamei lui.

Madeline simți cum îi îngheață sângele în vine. Se gândi iar la expresia prietenului ei Danny: drumul *tenebrelor, al suferinței şi al morții.* Oriunde mergea, orice făcea, toate drumurile o aduceau mereu la această răscruce şi la cortegiul ei de cadavre.

— Beatriz Muñoz este astăzi în închisoare?

— Nu, reuşise să părăsească ascunzătoarea înainte de asaltul polițiştilor. S-a aruncat în fața unui tren în apropiere de gara din Harlem, pe 125th Street, o gară în care ea şi Sean obişnuiau să deseneze graffitiuri pe vagoane.

Fatalist, Benedick lăsă să-i scape un oftat de mâhnire.

Madeline căută în buzunarul gecii un medicament pentru arsurile de stomac.

— Am o întrebare pe care mi-o pun de ieri, reluă ea după ce-şi înghiţise comprimatul. Sean Lorenz era la New York când a murit acum un an, nu-i aşa?

— Exact, a murit de o criză cardiacă în plină stradă.

— Ce făcea acolo? De ce se întorsese în acel oraş încărcat cu atâtea amintiri funeste?

— Avea programare la un cardiolog, de fapt. În orice caz, asta mi-a explicat la telefon şi am motive să cred că acesta era adevărul.

— Ce motive?

Benedick deschise servieta din piele Venezia pe care o pusese pe scaun, lângă el.

— Întrucât ştiam că o să vă întoarceți să mă vedeți, am adus ăsta cu mine, zise el scoțând un carnet maro-deschis pe care i-l întinse lui Madeline.

Ea îl examină cu atenție. Era vorba, de fapt, despre o mică agendă, marca Smythson, din piele imprimată.

— Eram la Paris când am aflat de moartea lui Sean. Am luat primul avion spre New York pentru a mă ocupa de repatrierea trupului său. Eu i-am luat lucrurile de la hotelul la care a stat. Nu avea decât o valiză mică în care se aflau câteva haine şi această agendă.

Madeline o frunzări. Un lucru era sigur: programul lui Sean Lorenz în anul de dinaintea dispariției sale se rezuma la consultații medicale. În ziua morții, 23 decembrie 2015, scrisese: *Programare Dr. Stockhausen, ora 10.*

— De ce anume suferea mai exact?

— Avusese repetate infarcte. În ultimul an din viață, Sean suferise mai multe operații de angioplastie şi de bypass

coronarian. Vă amintiți de cântecul lui Léo Ferré: „Inima când nu mai bate, n-are rost să cauți mai departe…”?

— Pot să păstrez agenda asta?

Benedick ezită, dar încuviință din cap în cele din urmă.

— Aceste ultime trei tablouri, chiar credeți că există?

— Sunt *sigur,* răspunse galeristul țintuind-o cu privirea. Tot aşa cum sunt sigur că o să le găsiți.

Madeline se arătă prudentă.

— Pentru asta am nevoie să-mi spuneți unde să fac săpături. Care sunt persoanele la care m-aş putea duce.

Benedick se gândi un moment.

— Treceți pe la Diane Raphaël. Este o psihiatră competentă şi foarte simpatică. Una dintre puținele persoane față de care Sean manifesta respect. L-a cunoscut la câteva luni după sosirea lui în Franța, în perioada Spitalului Efemer. Pe vremea aceea, Diane conducea o mică echipă itinerantă care acorda ajutor toxicomanilor. Era interesată de noile forme de artă şi a fost una dintre primele persoane care i-au cumpărat două tablouri. Sean o considera un înger păzitor.

Madeline reținu aceste informații, amintindu-şi că Gaspard îi menționase deja acest nume cu o seară în urmă.

— Cine altcineva?

— Poate Jean-Michel Fayol, un comerciant de culori pentru pictură. Are un mic magazin care dă spre chei. Sean îi cerea adesea sfatul când picta.

— Pénélope Lorenz mai locuieşte la Paris?

Benedick încuviință din cap.

— Îmi puteți da adresa ei?

Galeristul scoase un stilou din buzunar şi rupse o pagină din agendă.

— O să vă notez adresa şi telefonul, dar n-o să scoateți nimic de la ea. Întâlnirea cu Pénélope a fost marea şansă, dar, în acelaşi timp, şi cea mai mare nenorocire a lui Sean. Scânteia care i-a dezvăluit geniul, pentru ca mai târziu să aprindă incendiul care i-a distrus viața.

Îi întinse hârtia împăturită lui Madeline, apoi, pironindu-şi ochii în gol, se întrebă cu voce tare:

— În definitiv, există ceva mai trist decât să-ți vezi sufletul-pereche devenind sufletul tău damnat?

6
O sumă de distrugeri

Un tablou era o sumă de adaosuri.
La mine, un tablou este o sumă de distrugeri.
Pablo PICASSO

1.

Bulevardul Saint-Germain se întindea sub un soare palid. Platani desfrunziți, imobile din piatră cioplită, cafenele muzeu, buticuri de lux liniştite.

Madeline depăşi o maşinuță electrică şi semnaliză pentru a o coti pe strada Saint-Guillaume. După vreo douăzeci de metri, îşi parcă scuterul perpendicular între un Smart cu tabla îndoită şi un SUV roşu-aprins. La adresa pe care i-o dăduse Bernard Benedick descoperi unul dintre cele mai frumoase imobile de pe stradă: avea o fațadă mare cu nişte bosaje recent zugrăvite. Sună la interfonul unei porți monumentale din lemn lăcuit.

— Da? se auzi o voce.

— Doamna Lorenz?

Niciun răspuns. Madeline miză pe ambiguitate:

— Bună ziua, doamnă, sunt ofițer de poliție. Anchetez dispariția ultimelor tablouri pictate de fostul dumneavoastră soț. Mi-ați putea acorda câteva minute pentru…

— Cară-te, ziaristă nenorocită!

Madeline se dădu un pas înapoi, surprinsă de virulența insultei. Era inutil să insiste. Dacă Pénélope Lorenz era într-o asemenea dispoziție, nu avea să obțină nimic.

Urcă din nou pe scuterul ei Vespa cu o altă idee în cap. Străbătu strada Universității, strada Bac, bulevardul Raspail până în Montparnasse. Pe strada Odessa, Madeline găsi cafeneaua cu internet pe care o căuta, pitită între o patiserie

şi un sex-shop. În timp ce intră, îşi jură în gând că nu avea să plece de-acolo până nu avea să-şi atingă scopul.

2.

Gaspard ajunse mai devreme la restaurant. Situat alături de un mic magazin de peşte, Grand Café era o braserie de cartier, cu elemente de decor cam învechite, dar îmbietoare: lambriuri, scaune Baumann din lemn curbat, măsuțe de bistrou, oglindă mare, pardoseală în tablă de şah. O tuşă mediteraneană completa tabloul cu o viță-de-vie falsă care se agăța de plafon, formând o boltă de verdeață.

La douăsprezece şi jumătate, sala era pe trei sferturi goală, dar începea să se umple. Gaspard ceru o masă pentru două persoane şi, fără să se aşeze, lăsă pe ea telefonul care îi deforma buzunarul, după care îşi puse haina pe spătarul scaunului. Înaintă apoi spre bar, comandă un pahar de quincy şi întrebă dacă putea să dea un telefon. Chelnerul îl privi cu un aer uimit, ba chiar suspicios, şi arătă spre telefonul abandonat pe masă:

— Este stricat?

Gaspard nici măcar nu se întoarse:

— Nu, dar nu ştiu cum să-l utilizez. Deci îl pot folosi pe al dumneavoastră?

Chelnerul încuviință şi îi întinse un telefon fix retro.

Gaspard îşi puse ochelarii pentru a descifra numărul notat de Pauline.

Avu noroc: Diane Raphaël răspunse încă de la a treia sonerie, scuzându-se imediat pentru calitatea proastă a semnalului. Psihiatra nu era la Paris, ci într-un TGV cu destinația Marsilia unde trebuia să vadă un pacient de la spitalul Sainte-Marguerite. Gaspard se prezentă şi preciză că suna din partea lui Pauline Delatour. Diane Raphaël, care petrecea mult timp la New York, îi mărturisi că văzuse *Asylium,* una dintre piesele lui cele mai negre, o critică a devierilor psihanalizei. Cu textul acela, Gaspard îşi cam

făcuse duşmani în comunitatea psihanaliştilor, dar Diane nu era ranchiunoasă şi îl asigură că i se păruse „foarte amuzant”.

Cum nu ştia să mintă, Gaspard dădu cărțile pe față. Îi spuse că închiriase fosta casă a lui Sean Lorenz şi că ajuta o prietenă polițistă care îşi pusese în cap să găsească ultimele trei tablouri ale pictorului.

— Dacă există, aş fi curioasă să le văd!

— Pauline mi-a zis că ați avut mult grijă de Sean în ultimul an din viața lui.

— În ultimele două decenii, vreți să spuneți! Am fost prietena şi psihiatra lui mai bine de douăzeci de ani!

— Credeam că cele două statute sunt incompatibile!

— Nu-mi plac dogmele. Am încercat să-l ajut cum am putut, dar există fără îndoială o fatalitate a geniilor.

— Ce înțelegeți prin asta?

— Vechiul principiu al *distrugerii creatoare.* Pentru a construi o operă ca a lui, poate că era inevitabil ca Sean să se autodistrugă şi să-i distrugă şi pe ceilalți.

În pofida semnalului slab care făcea comunicarea dificilă, Gaspard era sedus de vocea lui Diane Raphaël: melodioasă, profundă, cu intonații amicale.

— Pauline zice că Lorenz se simțea pierdut după dispariția fiului său…

— Asta nu este un secret pentru nimeni, i-o tăie psihiatra. Sean a murit aproape în acelaşi timp cu Julian. Nemaiavând nimic de care să se agațe, nici măcar nu se mai obosea să dea impresia că trăia. În plus, era distrus fizic. S-a aflat de mai multe ori în pragul morții şi a fost reanimat. Dar îndura această suferință ca pe o penitență.

— Pictura nu-i era de niciun ajutor?

— Nu poți face față morții unui copil prin pictură.

Gaspard închise pentru o clipă ochii şi înghiți ultima gură de vin alb din pahar, făcându-i imediat semn barmanului să-i mai aducă unul.

— Nu toți părinții care pierd un copil se sinucid, remarcă el.

— Aveți dreptate, admise ea. Fiecare individ reacționează în felul lui. N-o să vă vorbesc despre dosarul medical al lui Sean, dar la el totul era amplificat. A avut mereu tulburări de dispoziție care îi influențau creativitatea.

— Era bipolar?

— Să zicem că reacțiile şi stările lui erau exacerbate, ca la mulți artişti. Dădea dovadă de o poftă de a trăi incredibilă în perioada de euforie, dar putea să coboare în infern când era frământat de gânduri negre.

Gaspard îşi descheie un nasture de la cămaşă. De ce era căldura asta ciudată în toiul lunii decembrie?

— Lorenz era toxicoman?

De data asta, Diane se irită:

— Puneți multe întrebări, domnule Coutances.

— Aşa este, aveți dreptate, se scuză el.

La celălalt capăt al liniei auzea vocea operatorului de la compania de căi ferate care anunța că trenul urma să intre în gara Saint-Charles.

— Tot ce voia Sean era să se anestezieze şi să uite, reluă psihiatra. Suferința lui era imensă, pe măsura iubirii pentru fiul său, şi nu voia nici să fie salvat, nici să fie vindecat. Aşa că toate expedientele erau bune: somnifere, calmante şi tot tacâmul. Chiar eu i le prescriam, fiindcă ştiam că le-ar fi luat oricum. Cel puțin, în felul acesta, ştiam ce lua.

Semnalul devenea tot mai slab. Gaspard riscă totuşi să mai pună o ultimă întrebare:

— Credeți în ipoteza asta a tablourilor ascunse?

Din păcate, răspunsul psihiatrei se pierdu în hărmălaia feroviară.

El închise şi îşi goli din nou paharul. Când se întoarse, o zări pe Madeline care tocmai intrase în restaurant.

3.

— Un aperitiv? propuse chelnerul după ce adusese lângă masa lor tabla mare de ardezie pe care era scris meniul zilei.

Madeline comandă o sticlă de apă minerală şi Gaspard, un al treilea pahar de vin.

Apoi, cu un zâmbet, dramaturgul împinse spre Madeline telefonul mobil pe care ea îl uitase când plecase din casă.

— Mulțumesc că mi l-ai adus, zise ea luându-l.

Gaspard se gândi că era indicat să-şi ceară iertare:

— Scuză-mă pentru aseară. Mi-am pierdut cumpătul.

— E OK, las-o baltă.

— Nu ştiam că încerci să ai un copil.

Madeline se făcu stacojie la față.

— De ce spui asta?

— Aşa... aşa am dedus, bolborosi el dându-şi seama că făcuse o gafă. Ai primit azi-dimineață un SMS de la o clinică din Madrid care confirma primirea rezultatelor tale la...

— Vezi-ți naibii de treaba ta! Crezi că am chef să discut despre asta cu tine, la masă?

— Îmi pare rău, l-am citit fără să vreau.

— Fără să vrei?! se înfurie ea.

Nu mai schimbară niciun cuvânt şi nicio privire până li aduseră băuturile şi până când patronul veni să le ia comanda. Madeline profită de prezența acestuia şi scoase cutia de chibrituri cu numele restaurantului pe care i-o dăduse Benedick.

— Sean Lorenz era un client obişnuit al localului dumneavoastră, nu-i aşa?

— Era mult mai mult decât un client, era un prieten al casei! răspunse patronul cu mândrie.

Era un omuleț volubil, ras în cap, care purta un costum prea mare pentru el şi o cravată cu picățele negre. Mişcările expresive ale feței îți dădeau impresia falsă că semăna cu Louis de Funès.

— Ani buni, domnul Lorenz a venit să ia masa de prânz la noi aproape în fiecare zi.

Dintr-odată, sclipirea din ochii patronului se risipi.

— Desigur, l-am văzut mai puțin după moartea fiului său. Într-o seară, după serviciu, chiar l-am întâlnit întâmplător;

era beat mort, prăbuşit pe o bancă. L-am dus acasă, pe strada Cherche-Midi. Chestia asta m-a întristat nespus.

Ca şi cum nu voia să spună mai multe despre acea amintire dureroasă, bărbatul plescăi din limbă şi se grăbi să adauge:

— În ultimele două, trei luni de viaţă, se simţea mai bine. A revenit de mai multe ori în restaurant şi…

— Credeţi că se reapucase de pictat? îl întrerupse Gaspard.

— Cu siguranţă! În timp ce mânca, înnegrea din nou paginile carnetului său de crochiuri. Un semn clar!

— Ştiţi la ce lucra?

De Funès zâmbi cu subînţeles.

— Fiind curios, când îi aduceam felurile de mâncare, profitam întotdeauna şi aruncam o privire pe deasupra umărului său. Desena labirinturi.

— Labirinturi?

— Da, labirinturi kafkiene, fără intrare şi fără ieşire. Dedaluri cu ramificaţii infinite care-ţi dădeau ameţeli.

Madeline şi Gaspard se uitară unul la altul neîncrezători, dar interlocutorul lor păstrase un as în mânecă.

— Cu câteva zile înainte să moară, domnul Lorenz ne-a făcut un cadou absolut for-mi-dabil: a pus un mozaic în restaurant.

— Aici? se miră Gaspard.

— Exact, confirmă el cu mândrie, în fundul celei de-a doua săli. Este unul dintre puţinele mozaicuri ale lui Sean Lorenz şi, în orice caz, cel mai mare pe care l-a realizat. Amatorii de artă vin în pelerinaj aici pentru a-l vedea. Mai ales asiatici.

Patronul restaurantului nu se lăsă rugat şi-i conduse imediat în fundul sălii unde o frescă multicoloră tapisa peretele.

— Domnul Lorenz a vrut să ilustreze *Crocodilul uriaş,* basmul lui Roald Dahl. Era povestea preferată a fiului său. Cea pe care voia s-o asculte în fiecare seară înainte de a adormi. Un omagiu frumos, nu-i aşa?

Panoul era realizat din sute de pătrățele strălucitoare care aminteau oarecum de pixelii mari ai unor jocuri video din anii 1980. Mijind ochii, Madeline recunoscu personajele poveştii din copilăria ei: un crocodil, o maimuță, un elefant şi o zebră în savană.

Opera i se părea splendidă şi amuzantă, chiar dacă rămânea anecdotică. Madeline ceru permisiunea să o fotografieze, apoi se întoarse la masă însoțită de Gaspard.

4.

— Pare să-ți placă micuța Pauline.

Aşa cum făcuseră şi cu o zi înainte, îşi împărtăşiră informațiile culese de fiecare dintre ei.

— Este agreabilă şi nu e agasantă.

— La mine te referi?

Gaspard întoarse capul pentru a evita privirea lui Madeline.

— Hai să vorbim despre altceva.

Ea propuse o împărțire a sarcinilor:

— Azi după-amiază, am intenția să mă duc să-l interoghez pe Jean-Michel Fayol, comerciantul care-i vindea culori lui Sean. În acest timp, aş vrea să treci pe la Pénélope Lorenz.

Gaspard îşi scărpină barba cu un aer sceptic:

— De ce aş intra în gura lupului? Tocmai mi-ai explicat că ți-a trântit fără menajamente uşa în nas.

— Cu tine se va purta altfel.

— Ce te face să crezi asta?

— În primul rând, pentru că eşti bărbat. Şi apoi pentru că am avut o idee genială.

Cu un zâmbet satisfăcut, Madeline îi explică planul pe care-l urzise pentru a se apropia de soția lui Sean.

Se dusese într-o cafenea cu internet şi crease un cont de e-mail pe numele lui Gaspard, de pe care îi trimisese lui Pénélope o cerere de împrumut – sau mai degrabă de închiriere – pentru *Naked,* un tablou al soțului aflat acum în posesia ei.

— Nu înțeleg nimic, bombăni Gaspard. De ce aş vrea să închiriez un tablou? N-are sens.

Madeline dădu la o parte farfuria şi puse pe masă un articol din *Daily Telegraph* care anunța a treizecea reprezentație, la Londra, în primăvara anului viitor, a unei piese de teatru, *Jurământul lui Hipocrat,* semnate de… Gaspard Coutances.

— O să închiriezi acest tablou ca să facă parte din decorul piesei tale în seara premierei.

— E ridicol.

Madeline continuă fără a se lăsa intimidată:

— În e-mailul meu i-am propus lui Pénélope suma de douăzeci de mii de euro. Benedick m-a asigurat că tipa are nevoie de bani şi că vrea să vândă tabloul la licitație. Dacă i se oferă ocazia să mediatizeze tabloul înainte de a-l vinde, poți fi sigur că n-o s-o piardă.

Furios, Gaspard se încruntă.

— Mi-ai uzurpat identitatea!

— Relaxează-te, am făcut-o pentru o cauză bună.

— Marile principii sunt mereu pentru ceilalți, nu-i aşa? Detest oamenii ca tine.

— Oamenii ca mine? Adică?

— Ştiu eu ce zic.

— Ei bine, eşti singurul.

Încă furios, el ridică din umeri.

— În orice caz, madame Lorenz n-o să creadă niciodată asemenea inepții.

— Te înşeli, ripostă Madeline triumfătoare. Închipuie-ți că mi-a răspuns *deja* şi că te aşteaptă la ea într-o jumătate de oră ca să discutați despre asta.

Gaspard dădu să protesteze, dar scoase doar un oftat de resemnare. Madeline profită de avantajul ei:

— După întâlnirea cu Fayol, trebuie să mă văd cu o veche prietenă care face escală la Paris. Când ai terminat cu Pénélope, ne vedem la Sémaphore ca să facem bilanțul.

— La Sémaphore? Ce-i asta?

— E o cafenea micuță la intersecția dintre strada Jacob şi strada Seine.

Era atât de cald, încât restaurantul îşi deschisese ferestrele. Întrucât Madeline voia să fumeze, se duseră pe terasă pentru a-şi bea cafeaua. Preocupată, Madeline îşi rulă în linişte o țigară, în timp ce Gaspard, cufundat în gânduri, sorbea din paharul de coniac oferit de patron.

Chiar dacă nu îndrăzneau s-o spună cu voce tare, erau nevoiți să admită că acum formau un surprinzător cuplu de anchetatori.

Opera magnetică a lui Lorenz îi adusese împreună. Ea exercita asupra lor o influență inexplicabilă. Tot ceea ce, într-un fel sau altul, avea legătură cu pictorul – sensul picturii lui, zonele de umbră din viața sa – căpăta pentru ei o aură de mister şi promisiunea irațională că, odată desluşite, secretele lui Lorenz urmau să devină *secretele* lor. Fără să şi-o mărturisească, Madeline şi Gaspard se agățau amândoi de convingerea absurdă că aceste secrete aveau să le dezvăluie un adevăr, căci, încercând să dea de urma acelor tablouri, ei căutau în acelaşi timp o parte pierdută din ei înşişi.

7
Cei mistuiți de foc...

Arta este ca un incendiu, se naşte din ceea ce mistuie.
Jean-Luc GODARD

1.

Fostul palat în care locuia Pénélope Lorenz avea atemporalitatea şi eleganța austeră a frumoaselor imobile din cartierul format în jurul bisericii Saint-Thomas-d'Aquin: fațadă sobră din piatră cioplită de culoare deschisă, scară cu trepte din marmură lucioasă, un plafon gigantic foarte înalt, parchet în spic unguresc care scârțâia sub picioare.

Interiorul casei era totuşi în opoziție cu austeritatea clădirii. Era chiar domnia stridenței. Ca şi cum un soi de discipol al lui Philippe Starck{14} ar fi supervizat decorarea ei, respectând cu strictețe un *check-list* al prostului-gust. Nişte fotolii capitonate roz-bonbon, acoperite cu perne din imitație de blană, o masă mare din plexiglas, cu o lustră uriaşă în stil baroc şi cu o adunătură de bibelouri şi lămpi fanteziste.

Bărbatul care îi deschise uşa lui Gaspard avea un aer bănuitor şi se prezentă în silă ca fiind Philippe Careya. Gaspard îşi aminte că Pauline îi vorbise despre el, fusese primul iubit al lui Pénélope. Aşadar, trăia în continuare cu el. Omul de afaceri din Nisa era mic de statură şi avea burtă, fiind total diferit de amantul pe care dramaturgul şi-l imaginase: avea chelie, barbă lungă, pungi sub ochi şi purta o cămaşă mare descheiată, lăsând să se vadă părul grizonant de pe piept şi dintele de rechin; agățat de un lanț de aur. Era greu să înțelegi ce anume putuse să o atragă la el pe tânăra aflată atunci la apogeul frumuseții ei. Poate că el arăta altfel pe vremea aceea? Poate că avea alte atuuri? Sau, mai degrabă, poate că atracția dintre două persoane este întotdeauna irațională.

Bărbatul din Nisa îl conduse într-un salon micuț care dădea spre o curte interioară şi se întoarse la laptopul său auriu, analizând nişte anunțuri imobiliare. Gaspard aşteptă vreo zece minute până apăru stăpâna casei. Când fostul top-model intră în încăpere, el îşi ascunse cu greu uimirea.

Pénélope Lorenz era de nerecunoscut. Desfigurată de chirurgia estetică, ea nu mai era decât o caricatură diformă a femeii care fusese. Fața inexpresivă, netedă ca ceara, părea gata să se topească. Gura deformată te ducea cu gândul la o băşică pe punctul de a se sparge. Pleoapele umflate şi pomeții exagerat de înalți îi îngustaseră ochii. Buhăită şi răvăşită, figura ei contrasta cu silueta, aproape scheletică, cu excepția sânilor umflați cu heliu.

— Bună ziua, domnule Coutances, mulțumesc pentru vizită, îl întâmpină ea gâfâind şi cu o voce nazală, aşezându-se în fața lui.

Avea privirea unui animal sălbatic care ştia că era hăituit, conştientă de fizicul ei şi de efectul pe care-l producea asupra celorlalți.

Cum ajunsese în halul ăla? Cum se putea explica o asemenea metamorfoză? Gaspard îşi amintea nişte fotografii ale top-modelului din perioada în care apărea pe coperta revistelor. Semeață, zveltă, atletică, radioasă. De ce îşi administrase acea supradoză de lifting şi de injecții cu Botox? Ce chirurg se jucase de-a pictorul amator şi urâțise frumoasele trăsături ale chipului ei? Gaspard o privi, căutând ceva în ea, un vestigiu al frumuseții pierdute, şi îl găsi în ochii ei. Se concentră atunci asupra irişilor de un verde-albăstrui, cu striații castaniu-aurii. Cărbunele incandescent care aprinsese probabil inima lui Sean în vara lui 1992.

Gaspard o salută, dar, în momentul în care deschise gura, renunță la planul pe care-l pusese la cale împreună cu Madeline. N-avea ce face. Niciodată nu va fi în stare să mintă. În primul rând, din rațiuni etice, dar mai ales deoarece ştia că era un actor prost, incapabil să păstreze distanța între

disimulare şi adevăr. Hotărî aşadar să nu se mai învârtă în jurul cozii.

— O să fiu sincer, doamnă Lorenz, nu mă aflu aici din motivul pe care credeți că-l ştiți. Sunt într-adevăr Gaspard Coutances şi am scris o piesă de teatru care va fi jucată la Londra, în primăvară, dar contractul legat de închirierea tabloului dumneavoastră nu este decât o stratagemă a unei colege pentru a vă întâlni.

— Ce colegă?

— Cea pe care ați dat-o afară azi-dimineață, când a sunat la interfon.

Atmosfera deveni tensionată. Gaspard intui că Pénélope era cât pe ce să-l cheme pe Careya în ajutor. Printr-un gest liniştitor al mâinii, el încercă s-o descurajeze să strige.

— Acordați-mi trei minute pentru a vă explica situația. După aceea, dacă decideți să nu-mi răspundeți la întrebări, voi pleca fără să vă creez probleme şi n-o să vă mai deranjez niciodată..

Cum ea stătea nemişcată, el continuă încurajat:

— Suntem în căutarea a trei tablouri pictate de Sean Lorenz în săptămânile de dinaintea morții lui. Este…

Pénélope îl opri:

— Până a murit, Sean nu mai pusese mâna pe o pensulă de ani buni.

— Avem totuşi motive întemeiate să credem că aceste tablouri există.

Ea ridică din umeri.

— Dacă este aşa, ele au fost pictate după divorțul nostru, ceea ce înseamnă că eu nu am niciun drept asupra lor. Aşadar, de ce m-ar interesa?

Înțelegând că această femeie ursuză nu avea să spună nimic, Gaspard improviză:

— Pentru că mă aflu aici pentru a vă propune un târg.

— Ce târg?

— Dacă îmi răspundeți la întrebări şi ne ajutați să găsim tablourile, unul va fi al dumneavoastră.

— Ei drăcia dracului! Dacă vi se pare că tablourile lui Sean nu m-au distrus deja destul…

Reticența ei se transformase acum în furie. Se ridică de pe canapea şi se îndreptă spre un mic frigider încastrat în bibliotecă asemenea minibarurilor din hoteluri. Scoase două sticluțe de votcă şi o goli pe prima dând-o direct pe gât. Gaspard se gândi la cuvintele lui Bukowski: „Find what you love and let it kill you". Otrava lui Pénélope se numea Grey Goose. Ea vărsă a doua sticluță într-un *tumbler* din cristal pe care îl puse pe o măsuță din sticlă şi fier forjat de lângă ea.

— Ştiți ceva? Sean Lorenz n-ar exista fără mine. *Eu* i-am descătuşat creativitatea şi am rupt zăgazurile talentului său. Înaintea de *mine* era un graffer jalnic din Harlem care-şi petrecea zilele frecând menta şi fumând jointuri. Şi, timp de mai bine de zece ani, în toți anii în care nu reuşea să vândă niciun tablou, eu l-am întreținut. Datorită frumuseții mele, a fotografiilor mele, a reclamelor mele publicitare, a coperților de revistă pe care am apărut, a putut el să devină un pictor renumit.

Ascultându-i monologul, Gaspard se gândi la personajul actriței decăzute interpretate de Gloria Swanson în *Sunset Boulevard.* Aceeaşi adorație a femeii care fusese, aceeaşi justificare patetică.

— Ani buni am fost focul care îi alimenta creația. *Kryptonite Girl.* Aşa mă numea, fiindcă era convins că nu putea să picteze ceva extraordinar fără ca eu să-i fiu alături.

— Nu greşea, recunoscu Gaspard. Portretele pe care le-a pictat folosindu-vă ca model sunt nemaipomenite.

— Vă referiți la „Cele 21 de Pénélope", nu-i aşa? Să vă spun ceva: la început, e adevărat, eram flatată de aceste picturi. Apoi chestia asta a devenit apăsătoare.

— Din ce motiv?

— Din cauza felului în care mă priveau ceilalți: sursa majorității nenorocirilor noastre. Vedeam bine cum mă studiau unii oameni din cap până-n picioare şi, mai ales, mi se părea că le auzeam gândurile. Îşi spuneau că eram

frumoasă, dar nu la fel de fascinantă ca femeia din tablou. Ştiți care este secretul picturilor lui Sean Lorenz, domnule Coutances?

— Nu, spuneți-mi.

2.

— Era incitant să lucrezi cu Sean Lorenz, fiindcă era un maestru al culorii.

Dumnezeu ştie de ce, când Bernard Benedick îi vorbise despre Jean-Michel Fayol, Madeline îşi imaginase un domn bătrân în halat cenuşiu şi cu părul alb, trecut de mult de vârsta pensionării. În realitate, bărbatul care-o primise în magazinul său de pe cheiul Voltaire era un negru mai tânăr decât ea, o namilă de om, cu dreaduri şi inele de argint pe fiecare deget care alcătuiau o ciudată menajerie mefistofelică: şarpe, păianjen, craniu mexican, cap de țap. Purta nişte tenişi uzați, nişte jeanşi slim şi o vestă din fâş pe sub care se vedea un tricou mulat. Deschis şi amabil, Fayol îi oferise o cafea şi nişte biscuiți pe care îi pusese pe tejgheaua masivă din lemn de stejar plină de pete. Cu pereții săi din piatră aparentă, cu bolțile şi plafonul jos, magazinul semăna cu o prăvălie din Evul Mediu. Impresie întărită de rafturile din lemn lăcuit care se înălțau de la pământ până în tavan, încărcate cu fiole de culori. Pasionat de subiect, Fayol părea dispus să răspundă la întrebările lui Madeline fără ca măcar să ştie cine era ea cu adevărat.

— Cunosc mulți artişti, continuă el. Majoritatea sunt tipi egoişti şi megalomani care se cred reîncarnarea lui Picasso sau a lui Basquiat doar pentru că mâzgălesc un tablou şi găsesc nişte galerişti lacomi care să-i expună şi un public îngăduitor care să le aplaude rahaturile.

Fayol scoase un biscuit Petit Écolier dintr-o cutie metalică.

— În pofida succesului său, Sean nu era aşa. Ba era mai degrabă umil şi, cu toate că era obsedat de pictura lui, asta nu-l făcea să nu-i mai pese de ceilalți.

Muşcă din biscuitul crocant şi îl mestecă îndelung, dând impresia că medita la ceva ce-şi amintise.

— De exemplu, când a aflat că munceam din greu ca să pot achita costurile pentru azilul de bătrâni în care se afla mama mea, mi-a semnat un cec şi nu mi-a cerut niciodată să-i dau banii înapoi.

— Deci, era mai mult un prieten decât un client obişnuit, remarcă Madeline.

Fayol o privi ca şi când tocmai afirmase că pământul era plat.

— Adevăraţii artişti n-au prieteni, declară el. De-aia au şi devenit artişti. Îl ajutam pe Sean cum puteam, încercând să-i găsesc culorile pe care le căuta. Îi mai făceam şi câteva servicii. Mă ocupam mai ales de înrămarea picturilor lui. Era foarte exigent în privinţa asta: nu voia decât rame americane confecţionate dintr-un lemn de nuc foarte rar, deschis la culoare, care nu se găseşte decât în Iran.

— De ce spuneţi că era un maestru al culorii?

— Pentru că era! Şi asta în condiţiile în care a avut mult de recuperat. Deşi şi-a petrecut tinereţea desenând graffitiuri cu spray-uri pe garduri şi pe vagoane, Sean a suferit o transformare radicală la începutul anilor 2000. Era dornic să înveţe şi a devenit un adevărat specialist în istoria pigmenţilor. Şi mai ales un adevărat purist. Era amuzant să vezi un fost graffer refuzând culori sintetice!

Madeline îşi luă inima în dinţi şi puse o întrebare:

— De fapt, care este diferenţa fundamentală între vopseaua sintetică şi pigmenţii naturali?

Bărbatul cu dreaduri îi aruncă din nou o privire piezişă.

— Aceeaşi diferenţă ca între a face sex şi a face dragoste, ca între sunetul unui fişier mp3 şi cel al unui disc de vinil, ca între un vin californian şi un bourgogne… *You got it?*

— Vreţi să spuneţi că pigmenţii naturali sunt mai autentici?

— Ei dau culori mai profunde, mai intense şi, mai ales, sunt unici, întrucât adesea datează de mii de ani.

Dintr-un salt, Fayol se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre fundul magazinului.

— Aceşti pigmenți sunt printre cei mai rari şi mai prețioşi din lume, se înflăcără el arătând pe unul dintre rafturi nişte flacoane mici din sticlă conținând pudră colorată.

De mărimi şi forme neregulate, minusculele fiole transparente formau o impresionantă paletă de culori – de la nuanțe deschise şi pastel până la nuanțe mult mai întunecate.

La prima vedere, Madeline nu sesiză diferența față de celelalte borcane din jur, dar se abținu să-şi exprime uimirea. Jean-Michel Fayol luă unul şi îl agită sub nasul ei.

— Iată, de exemplu, acest lapis-lazuli, cunoscut şi sub numele de peruzea: albastrul mitic folosit de Fra Angelico, Leonardo da Vinci şi Michelangelo. Extras dintr-o rocă importată din Afganistan, pigmentul era atât de rar, încât în epoca Renaşterii prețul său era mai mare decât al aurului.

Madeline îşi aminti că citise în romanul *Fata cu cercel de perlă* că Vermeer îl utilizase pentru a picta turbanul personajului din celebrul său tablou.

Fayol puse flaconul la loc şi luă imediat un altul: o pudră violetă care strălucea cu putere.

— Purpura de Tyr, culoarea pe care o avea toga împăraților romani. Închipuiți-vă că, pentru a strânge un singur gram, trebuia să se extragă sucul din glandele a zece mii de moluşte *Murex brandaris.* Vă las să vă imaginați carnajul…

Tot mai însuflețit, el continuă.

— Acest galben indian este obținut prin distilarea urinei unor vaci hrănite numai cu frunze de manghier. Fabricarea lui este bineînțeles interzisă astăzi.

Bărbatul îşi scutură dreadurile şi trecu la un alt eşantion roşu-aprins.

— Sângele dragonului, cunoscut încă din Antichitate. Legenda spune că această culoare s-a născut din amestecul sângelui unui dragon cu cel al unui elefant, după o bătălie homerică în care cele două creaturi şi-ar fi pierdut viețile.

Fayol era inepuizabil. Ca şi cum ar fi fost posedat de culorile lui, îşi continuă cursul magistral ținut în fața noii sale eleve:

— Probabil culoarea mea preferată! anunță el luând o nouă fiolă care conținea un pigment sfărâmițat, având o nuanță de ocru spre coniac. În orice caz, este cel mai fabulos.

Madeline se aplecă pentru a descifra eticheta:

— *Mummy brown?.*

— Da, brun egiptean. Un pigment care se obținea sfărâmând mumiile pentru a recolta rășina prezentă pe fâşiile de pânză folosite la îmbălsămarea corpurilor. Mai bine să nu ne gândim la numărul de situri arheologice care trebuie să fi fost jefuite pentru producerea acestor pigmenți satanici! De altfel…

Madeline îi tăie elanul bărbatului ca să revină la subiectul care o interesa:

— Ultimele dăți în care v-ați întâlnit cu Sean Lorenz, ce gen de culori căuta?

3.

— De fiecare dată când Sean te pictează, îți fură ceva ce nu-ți dă niciodată înapoi, zise Pénélope luând o nouă gură de votcă.

Aşezat în fața ei, Gaspard rămânea circumspect.

— Îți smulge frumusețea pentru a o pune în tablourile lui, insistă ea. Vă amintiți de povestea din *Portretul lui Dorian Gray?*

— Portretul care îmbătrânea în locul modelului său.

— Ei bine, cu Sean era exact invers. Pictura lui era canibală. Se hrănea cu viața şi cu strălucirea ta. Şi te ucidea pentru a putea să existe.

Timp de câteva minute, Pénélope continuă să dezvolte această idee cu o oarecare înverşunare. Gaspard n-o mai asculta. Se gândea la celebrul citat din Serge Gainsbourg: „Urâțenia este superioară frumuseții prin faptul că ea nu

dispare odată cu trecerea timpului”. Din nou îl măcina aceeaşi întrebare: prin ce concurs de împrejurări ajunsese această femeie să arate aşa? Madeline îi spusese că Sean o cunoscuse în Manhattan în 1992 şi că, pe atunci, Pénélope avea doar optsprezece ani. Făcu rapid un calcul mintal. Interlocutoarea lui avea astăzi patruzeci şi doi de ani. Aceeaşi vârstă ca el. În caaa de pe strada Cherche-Midi, erau puține fotografii cu Pénélope, dar Gaspard îşi amintea cu exactitate de una, datând de la naşterea lui Julian. Contemplând fotografia, i se păruse că Pénélope arăta splendid. Ravagiile chirurgiei estetice erau aşadar recente.

— După câțiva ani, Sean a ajuns totuşi să înțeleagă că geniul său nu era tributar persoanei mele neînsemnate. Atunci mi-a fost teamă că o să-l pierd, bineînțeles. Propria mea carieră era pe cale să se sfârşească. Pentru a scăpa de depresie, am început să consum alcool şi droguri fără măsură: jointuri, cocaină, heroină, pastile... Era un mod de a-l obliga pe Sean să se ocupe de mine. De zece ori m-a dus la dezintoxicare. Trebuie să vă spun că Sean avea un mare defect. O slăbiciune, de fapt: era un tip cumsecade.

— Nu văd de ce ar fi o slăbiciune.

— Şi totuşi este, dar asta e o altă discuție. Pe scurt, n-a avut niciodată curajul să mă abandoneze. Pentru că el credea că are față de mine o datorie eternă. Sean era cam țicnit. Sau, mai degrabă, avea propria lui logică.

Gaspard nu se mai uita la chipul lui Pénélope. Privirea i se opri asupra unei cicatrici în formă de stea care îi zgâria partea dreaptă a gâtului. Apoi îşi dădu seama că mai avea o a doua cicatrice aproape simetrică sub urechea stângă. Şi încă una, a treia, deasupra pieptului. Într-o clipă, înțelese: aceste cicatrici nu erau semne lăsate de operații medicale, ci sechele ale agresiunii cu sârmă ghimpată a cărei victimă fusese în timpul răpirii. Din acel moment, o convingere i se fixă în minte. Abia după moartea fiului său, Pénélope intrase în cercul vicios al chirurgiei estetice. Mai întâi, probabil, pentru a ascunde leziunile provocate de agresiune, după care, fără îndoială,

devenise un soi de penitență. Sean nu era singurul care străbătuse Drumul Crucii. Soția lui îl însoțise pe calea autodistrugerii. Voise să sufere în frumusețea ei, fiindcă prin ea păcătuise.

— Naşterea fiului vostru nu v-a apropiat din nou?

— Acest copil a fost un miracol. Promisiunea unui nou început. Inițial, am vrut să cred în asta, dar era o iluzie.

— De ce?

— Tocmai pentru că nimic altceva nu mai exista în ochii lui Sean. Nici pictura, nici eu. Numai Julian conta…

La evocarea fiului său, Pénélope păru să cadă într-o letargie hipnotică. Gaspard încercă s-o rețină.

— Dacă îmi mai permiteți o ultimă întrebare…

— Plecați!

— Doamnă, doar o…

— Valea! strigă ea ca şi cum s-ar fi trezit brusc.

— Când ați vorbit cu soțul dumneavoastră ultima oară?

Ea oftă. Privirea i se pierdu din nou în gol, în căutarea amintirilor.

— Ultima oară a fost… în ziua morții lui. Cu doar câteva minute înainte de a muri. Sean se afla la New York. M-a sunat dintr-o cabină telefonică din Upper East Side. Vorbea incoerent. Din cauza decalajului orar, m-a trezit în toiul nopții.

— De ce vă suna?

— Nu-mi mai amintesc.

Era trasă la față şi plângea.

El insistă:

— Vă rog, faceți un efort! Ce v-a zis?

— LĂSAȚI-MĂ ÎN PACE!

Strigătul o făcu să se cufunde iarăşi în ceață. Apatică, stând neclintită pe canapeaua ei albă, Pénélope pierduse contactul cu realitatea. Avea o privire piezişă. Părea distrusă.

Conştientizând situația, Gaspard fu cuprins de o ruşine fără margini. Ce căuta el acolo, de ce o tortura pe femeia

aceea cu care n-avea nimic de-a face? Ce sens avea ceea ce făcea?

Se făcu nevăzut în tăcere.

În lift, îşi zise că Godard avea dreptate: „Arta este ca un incendiu, se naşte din ceea ce mistuie". Povestea funestă a lui Lorenz era marcată de cadavre, de fantome, de morți vii. De destine secerate, arse, carbonizate de focul pasiunii şi al creației.

Arta este un incendiu care se naşte din *cei* mistuiți de focul ei.

4.

Jean-Michel Fayol nu trebui să se gândească prea mult.

— După o lungă absență, Sean a reînceput să vină frecvent la magazin în ultimele două luni de viață. Se întâmpla acum mai bine de-un an. În noiembrie 2015. Era în faza de căutare.

— Ce căuta? întrebă Madeline, un pic nedumerită.

— Culorile, bineînțeles.

— Aşadar, credeți că se reapucase de pictat?

Fayol rânji.

— Mi se pare evident! Şi ce n-aş da să ştiu ce-avea în minte!

— De ce?

— Mai întâi, fiindcă era obsedat de alb.

— De culoarea albă?

— Da, culoarea spectrelor şi a fantomelor. Cea a luminii primordiale, orbitoare. Cea a purității zăpezii, a inocenței, a virginității. Culoarea totală care, ea singură, simbolizează atât viața, cât şi moartea.

— Ce tip de alb căuta?

— Tocmai, la început, tatona terenul şi cererile lui erau contradictorii: voia când alb mat, când strălucitor. Când lucios, când granulos. Când asemenea cretei, când cu reflexii metalice. Nu mai înțelegeam nimic.

— Era sub efectul drogurilor?

Vânzătorul de culori se încruntă.

— Aş zice mai degrabă că era exaltat. Ca şi cum ar fi fost bulversat de ceva.

Se întorseseră lângă tejghea. Pe geam se vedeau câteva picături de ploaie prelingându-se.

— Sean îmi vorbea tot timpul despre pigmenți minerali albi, dar aceştia au defectul de a se degrada şi de a deveni transparenți imediat ce sunt amestecați cu un liant. Îmi părea rău că nu-l puteam ajuta. În cele din urmă, i-am propus să încerce un Gofun Shirayuki.

— Un alb japonez? se încumetă ea să spună.

— Da, un pigment alb, sidefat, culoarea perlei, care este obținut din cochilii de stridii. Sean a încercat să lucreze cu el, dar s-a întors după un timp, spunându-mi că nu era ceea ce căuta. Şi că nu cu această culoare va reuşi să „reprezinte" ceea ce are în minte. De altfel, acest cuvânt m-a surprins.

— De ce?

— Artiştii ca Sean nu caută să *reprezinte,* ci *prezintă.* Ei nu *descriu,* ci *pictează*[15], pentru a relua o expresie a lui Pierre Soulages. Totuşi, de data asta, aveam senzația că Sean se gândea la ceva precis, numai că acest ceva pur şi simplu nu exista în realitate.

— Nu v-a zis ce?

Fayol făcu o grimasă. Madeline nu se descurajă şi continuă cu întrebările:

— Şi, până la urmă, ați reuşit să-i găsiți culoarea?

— Bineînțeles, răspunse el zâmbind larg. I-am făcut un pigment folosind un extract de ghips atipic care nu se găseşte decât într-un singur loc.

— Unde?

Foarte mândru de sine, Fayol o făcu pe misteriosul.

— White Sands vă spune ceva?

Madeline se gândi câteva clipe şi deodată o imagine îi trecu prin minte: dune albe, scânteietoare, argintii, care se întindeau cât vedeai cu ochii. Unul dintre cele mai frumoase parcuri naționale americane.

— Deşertul din New Mexico?

Bărbatul cu dreaduri încuviinţă din cap.

— Acolo unde este amplasată o bază militară în care armata testează arme şi tehnologii secrete. Pe acele terenuri se află o carieră de ghips foarte rară. E vorba despre un minereu alterat din care se poate extrage un pigment destul de rezistent: un soi de alb-cenuşiu cu reflexii roz.

— Dacă piatra se afla pe teritoriul unei baze militare, aţi reuşit să aveţi acces la ea?

— Ăsta este micul meu secret.

— Aveţi un eşantion?

Fayol se întoarse spre rafturile lui şi luă un flacon din sticla suflată. Madeline îi studie conţinutul mai întâi cu exaltare, apoi cu oarecare decepţie. Pigmenţii semănau cu un banal praf de cretă.

— Concret, pentru a picta, se amestecă asta cu ulei?

— Da, cu ulei sau cu orice alt liant.

Uluită, Madeline îşi luă casca de pe tejghea şi îi mulţumi lui Fayol pentru ajutorul dat.

În timp ce mergea înaintea ei ca să-i deschidă uşa, bărbatul cu dreaduri făcu o pauză, dând impresia că-şi amintea ceva.

— Sean mi-a mai cerut să-i găsesc nişte pigmenţi fosforescenţi de foarte bună calitate. Ceea ce m-a uimit, fiindcă, de fapt, chestiile astea sunt nişte fleacuri.

— Ce sunt, mai exact? Nişte pigmenţi care absorb lumină?

— Da, şi pe care o emană în întuneric. Altădată, industriaşii foloseau radiu pentru a produce acest tip de vopsea utilizată mai ales în cazul panourilor de bord ale avioanelor.

— Bun venit, radioactivitate!

Fayol aprobă.

— Mai târziu, s-a folosit sulfură de zinc, dar nu prea era eficientă şi se deteriora rapid.

— Şi astăzi?

— Acum se folosesc cristale de aluminat de stronţiu nonradioactiv şi nontoxic.

— Asta căuta Lorenz.

— Da, dar şi de data asta mi-a respins toți pigmenții. Întrucât nu înțelegeam ce voia, l-am pus în relație cu o firmă elvețiană care fabrica o pastă luminoasă utilizată în orologeria de lux pentru ceasurile de scufundări. Băieții au fost receptivi, dar nu ştiu dacă Sean a încheiat afacerea cu ei.

Madeline notă pentru orice eventualitate numele societății elvețiene şi îi mulțumi din nou „coloristului".

Când ieşi pe cheiul Voltaire, era aproape noapte. Ploaia se întețise şi nişte nori groşi ca nişte coloane de fum negru se scuturau peste apele umflate ale Senei şi peste Luvru. Vârtejuri de praf ridicate de şarja trupelor de cavalerie ostile.

Madeline urcă pe scuterul ei Vespa şi se îndreptă spre Pont Royal ca să ajungă în Saint-Germain, unde se întâlnea cu prietena ei. Bubuitul tunetului o făcu să tresară. Pe cerul brăzdat de fulgere i se păru că vede figura lunguiață a lui Sean Lorenz. O față tristă, aproape cristianică, traversată de o lumină albă.

Gaspard

Saint-Germain-des-Prés.

Cer plumburiu. Imobile creionate cu grafit. Siluetele minerale ale platanilor. Senzația că merg în gol. Că sunt înghițit, sufocat de mişcare, de poluare şi de vacarmul surd al bulevardului.

Imaginea lui Pénélope Lorenz nu-mi dă pace. Frumusețea ei furată, vocea ei răguşită, amintirea prospețimii ei pierdute mă duce cu gândul la propria mea istovire, la propriul meu dezgust, la propria-mi cădere.

Aş avea nevoie de aer curat, de cer senin, de o adiere de vânt salvatoare, de soarele insulei mele greceşti sau de puritatea înghețată a piscurilor înzăpezite din Montana. În lipsa aerului proaspăt al munților, mă năpustesc în primul bistrou care-mi iese în cale, o cafenea la intersecția dintre bulevardul Saint-Germain şi strada Saints-Pères.

Locul întreține imaginea învechită a unei capitale care place străinilor, dar care nu mai există de mult: banchete din moleschin, tuburi de neon, mese din plastic, scrumiere Ricard din ceramică, un tonomat vechi Scopitone Cameca. Sub cupola de sticlă, turişti şi studenți de la şcolile din apropiere îşi termină sandviciurile cu şuncă şi unt sau pe cele croque-monsieur. Îmi croiesc drum până la tejghea. Fără a încerca să-mi ascund în vreun fel tulburarea, comand două cocktailuri *old fashion* pe care le dau pe gât unul după altul, după care plec imediat.

Alcoolul pe care l-am băut la prânz mi-a amorțit deja mintea şi ştiu că whisky-ul va prelungi această stare. Mai vreau. În braseria următoare, care este foarte şic, îmi mai iau două scotch-uri. Şi mă întorc apoi spre Saint-Germain.

Plouă. În jurul meu, totul devine neclar. Culorile au dispărut din peisaj. Nu mai sunt decât forme cenuşii care se risipesc în spatele lentilelor ochelarilor mei, pe care cad picături de ploaie. Mă târăsc până pe strada Bonaparte.

Păşesc cu greu, ca şi cum aş fi un elefant de circ, obligat să merg în echilibru pe sârmă. În plus, cineva tocmai a dat sonorul mai tare la urechile mele, amplificând zgomotul dureros al oraşului.

Palpitații, frisoane, nevoia de a urina. Gâfâi din greu. Mă clatin, dârdâi de frig şi mă sufoc. Ploaia mă pătrunde până la gât, amestecându-se cu transpirația. Am mâncărimi pe piept şi pe brațe, îmi vine să-mi smulg pielea. Nu încerc nici măcar să înțeleg cauza depresiei mele. Îi cunosc resorturile intime. Ştiu că în trupul meu se ascund demoni care nu hibernează niciodată prea mult timp. Ştiu, de asemenea, că pofta de alcool mă cuprinde din nou cu o brutalitate pe care rar am simțit-o.

Pe strada Abbaye reperez un restaurant, deci un posibil bistrou. Fațadă din faianță, draperii mici în carouri roşii. Plouat ca un câine, intru în bistrou clătinându-mă. Nu se mai serveşte nimic, chelnerii curăță sala şi pregătesc deja mesele pentru cină. Ud leoarcă, întreb dacă pot „să beau un pahar", dar, după ce mă examinează din cap până-n picioare, băieții refuză să mă servească. Îi înjur şi flutur nişte bancnote înspre ei, ca şi când banii pot cumpăra orice. Ei mă iau drept ceea ce sunt şi mă dau afară.

În timp ce ploaia se întețeşte, realizez că paşii mă duc pe strada Furstenberg. Un alt clişeu al Parisului etern. O piață micuță, cu arbori Paulownia uriaşi şi cu un lampadar cu cinci globuri.

Cunoşteam acest loc bineînțeles, dar nu mai călcasem pe-acolo de o veşnicie. Sub efectul alcoolului, peisajul se deformează, se dilată în timp ce corpul meu pare să se umfle şi să se dedubleze. Un sunet strident îmi sparge timpanele. Îmi pun mâinile la urechi. Linişte. Apoi, pe neaşteptate, o voce:

— Tată?

Mă întorc.

Cine mă strigă?

— Mi-e frică, tată.

Nu pe mine mă strigă. Eu sunt cel care vorbesc. Dintr-odată, am şase ani. Stau pe o bancă în această piață împreună cu tatăl meu. Piață pe care bineînțeles că o cunosc. E ca şi cum am fi la noi acasă. Tatăl meu e îmbrăcat la fel ca în fotografia pe care n-o scot niciodată din portofel: pantaloni deschişi din pânză, cămaşă albă, jachetă de lucru din bumbac şi pantofi de lac. În buzunarul gecii am maşinuța Majorette şi pixul cu patru culori. În spate, port ghiozdanul Tann's cu numele meu scris de mână pe o etichetă plastifiată.

Pe vremea aceea, sunt în clasa întâi la şcoala primară de pe strada Saint-Benoît. În timpul săptămânii, tata vine să mă ia de la şcoală o dată la două zile. Astăzi este miercuri după-amiază. Tocmai am ieşit de la cinematograful din strada Christine unde am văzut *Regele şi pasărea căutătoare.* Sunt trist, dar nu din cauza filmului. La un moment dat, nu mai reuşesc să mă stăpânesc şi izbucnesc în lacrimi. Tata scoate din buzunar una dintre acele batiste de pânză pe care le are mereu la el. Mă şterge la ochi, la nas şi mă asigură că totul va fi bine. Că va găsi o soluție. El îşi ține mereu promisiunile, dar simt că, de data asta, situația este mai complicată.

Ploaia scurtă mă trezeşte la realitate. Ochelarii îmi sunt plini de picături de apă. Nu mai văd nimic şi timpanele sunt cât pe ce să-mi explodeze. Nu mai vreau să mă gândesc la asta. De ce am făcut greşeala să mă întorc aici? Cum de-am putut să fiu atât de imprudent? Din neatenție? Din cauza extenuării? A nevoii inconştiente de confruntare? Dar cu cine?

Cu tine, idiotule.

— Mi-e frică, tată! repet.

— *Nu-ți face griji, puiule. N-o să fim niciodată despărțiți pentru mult timp, îți jur.*

Nici în jurământul ăsta nu crezusem deloc atunci. Şi viitorul îmi dăduse dreptate.

Amin plâng, mă umflu de plâns ca un balon. Aceleaşi lacrimi ca în copilăria mea.

Mă clatin pe picioare. Aş vrea să stau jos, dar băncile publice de altădată au fost scoase. Aşa e în ziua de azi: nu mai sunt tolerate momentele de oboseală şi nu se mai oferă adăpost celor răniți. Închid ochii cu senzația că n-o să-i mai deschid niciodată. Pentru o clipă, cred că o să-mi pierd cunoştința, dar rămân în picioare, nemişcat, şiroind de ploaie. Timpul se opreşte în loc.

Cât timp trece până deschid din nou ochii? Cinci minute, zece, o jumătate de oră? Când ies din transă, nu mai plouă. Sunt înghețat. Îmi şterg ochelarii şi, pentru o clipă, chiar cred că a trecut criza şi că apa căzută din cer m-a purificat. Aproape hotărât să uit acest episod, pornesc din nou la drum, ajung pe strada Jacob şi o iau apoi pe strada Senei.

Dar, deodată, încremenesc. Tocmai mi-am văzut imaginea reflectată în vitrina unei galerii de sculptură. Mă opresc brusc. Un lucru mi se pare evident: nu-mi mai pot continua viața aşa. Problema nu e nici măcar că nu merg nicăieri. Ci mai ales că singurul loc în care vreau să merg este „oriunde în afara lumii”[{16}].

Imaginea mea neîngrijită şi obosită reflectată în vitrină. Insuportabil. Simt că-mi pierd cumpătul, mânat de dorința ca totul să înceteze. Acum.

Strâng pumnii şi explodez. Lovesc în vitrină cu o furie oarbă. Directă de dreapta, croşeu, upercut. Mă defulez. Trecătorii s-au speriat şi s-au întors din drum. Directă de dreapta, croşeu, upercut. Cioburi de sticlă. Am pumnii plini de sânge. Inima îmi bate cu putere, corpul mi se lasă pe spate. Lovesc fără încetare până îmi pierd echilibrul. Mă prăbuşesc pe trotuar.

Un chip încadrat de şuvițe blonde se apleacă asupra mea.

Madeline.

8
Minciuna şi adevărul

Arta este o minciună care ne face
să înțelegem adevărul.
Pablo PICASSO

1.

— Îmi datorezi o explicație!

— Nu-ți datorez nimic!

Se făcuse noapte. Pe platoul de la intrarea în spitalul Pompidou, Madeline şi Gaspard aşteptau taxiul pe care tocmai îl comandaseră. Două siluete sumbre şi febrile care se detaşau în fața pachebotului ancorat pe Sena. Gaspard avea o figură gravă şi capul greu. O mână îi era bandajată, iar cealaltă, prinsă într-o atelă.

— Îți atrag atenția că datorită mie proprietarul magazinului n-a depus plângere împotriva ta! adăugă Madeline exasperată.

— Mai degrabă datorită cecului exorbitant pe care i l-am semnat, constată el.

— Dar, fir-ar să fie, ce te-a apucat să ataci vitrina aia care nu-ți făcuse nimic!

Gluma nu-i descreți fruntea lui Gaspard.

Taxiul, un Mercedes alb, semnaliză şi opri în fața lor. Văzând că unul dintre pasageri e rănit, şoferul coborî pentru a le deschide portiera.

Maşina demară, merse de-a lungul cheiului Grenelle şi traversă arondismentul 15 prin strada Convention. În timp ce aşteptau la semafor, Gaspard deveni mai vorbăreț. Cu nasul lipit de geam, făcu o mărturisire ciudată:

— Ştii că m-am născut la trei străzi de-aici? La maternitatea Sainte-Félicité, în 1974.

Madeline se arătă surprinsă:

— Întotdeauna am crezut că eşti american.

— Mama era americancă, precizează el în timp ce Mercedesul pornea din nou. Pe atunci, după ce-şi luase diploma la Yale, obținuse un job la Paris la Coleman Wexler, un mare cabinet de avocatură newyorkez care tocmai îşi deschisese birouri în capitala franceză.

— Şi tatăl tău?

— Se numea Jacques Coutances şi era originar din Calvados. Avea un certificat de calificare în zidărie şi se mutase la Paris pentru a munci ca şef de şantier în cadrul unei firme de lucrări publice.

— O combinație bizară…

— Asta este un eufemism. Taică-meu şi maică-mea n-aveau absolut nimic în comun. Sincer să fiu, mi-e chiar greu să-mi imaginez cum am putut să fiu conceput. Mama a simțit fără îndoială ceva când s-a cuplat cu un bărbat din popor. Pe scurt, relația lor a fost meteorică: câteva zile în vara lui 1973.

— Mama ta te-a crescut?

— Încă de când m-am născut, a încercat să-l dea la o parte pe tata, mergând chiar până la a-i oferi bani ca să nu mă recunoască, dar el nu s-a lăsat cumpărat. Mai târziu, ea a recurs la toate stratagemele şi minciunile posibile pentru a-i reduce la minimum dreptul de vizită. În general, aveam dreptul să-l văd două ore pe săptămână, sâmbăta după-amiază.

— Mi se pare destul de josnic.

— Într-adevăr, cred că se poate spune aşa. Din fericire, în majoritatea timpului, eram păzit de o bonă formidabilă. O algeriană pe nume Djamila care fusese impresionată de suferința tatălui meu.

Taximetristul trase de volan şi îi înjură pe cei doi turişti pe biciclete – vizibil dezorientați – care mergeau chiar pe mijlocul străzii.

— Cum mama stătea destul de puțin pe-acasă, continuă Gaspard, Djamila îl lăsa pe tata să mă vadă pe ascuns seara, după şcoală, şi miercurea după-amiază. Erau momentele noastre fericite. Ne duceam în parc să jucăm fotbal, la cinema

să vedem filme. Mă punea chiar să-mi repet lecțiile prin cafenele sau pe băncile din piața Furstenberg.

— Dar cum de n-a putut mama ta să-şi dea seama?

— Pentru că tatăl meu şi Djamila erau foarte prudenți. Eu eram mic, dar am reuşit să păstrez secretul până…

Vocea lui Coutances deveni şovăielnică. Taxiul încetini şi urmă indicațiile unui agent în uniformă care dirija circulația în fața comisariatului central al arondismentului 15 unde mai multe maşini de poliție aşteptau pe două rânduri, cu motoarele pornite şi girofarurile aprinse.

— Era în duminica de după ziua mea de naştere, împlinisem şase ani, reluă el. Deşi se tot împotrivise, mama s-a răzgândit brusc şi a cedat unei rugăminți pe care i-o făcusem în urmă cu trei săptămâni: să mergem să vedem *Imperiul contraatacă* la Grand Rex. *L-am văzut deja cu tata!* Cuvintele mi-au ieşit din gură ca un strigăt de bucurie. Am regretat imediat, dar răul era făcut. În trei secunde, semnasem condamnarea la moarte a tatălui meu.

— Cum aşa, condamnarea la moarte? se interesă Madeline nedumerită.

— Mama şi-a început ancheta şi a hărțuit-o pe Djamila care a fost silită să mărturisească. Aflând adevărul, s-a înfuriat îngrozitor, a concediat-o pe bonă şi l-a dat în judecată pe tata pentru răpirea propriului copil. O judecătoare i-a dat tatălui meu un ordin de restricție, interzicându-i orice contact cu mine. Cum nu suporta această nedreptate, el a avut inițiativa naivă de a merge acasă la judecătoare pentru a încerca să-şi pledeze cauza.

— Proastă idee, zise Madeline.

— Tatăl meu făcuse greşeala să creadă în justiție. Judecătoarea nu i-a făcut niciun bine. În loc să-l asculte, a anunțat poliția, pretinzând că a primit amenințări şi că nu se simte în siguranță. Tata a fost arestat şi închis. În aceeaşi noapte, s-a spânzurat în celula lui.

Madeline îl privi consternată. Refuzând să-şi plângă de milă, Gaspard nu aşteptă să se aştearnă liniştea.

— Mi s-a ascuns acest lucru, bineînțeles. N-am aflat ce s-a întâmplat decât după ani buni. Aveam treisprezece ani pe atunci şi locuiam la internat în Boston. Din ziua aceea, n-am mai vorbit cu mama.

Se simțea uimitor de calm acum. Aproape uşurat. Liniştit că spusese cuiva crâmpeie din povestea lui. Erau nişte avantaje să te confesezi unei necunoscute: vorbeai mai liber, fără să te cenzurezi şi fără să-ți fie teamă că vei fi judecat.

— Nu în vitrină ai vrut să loveşti mai înainte, nu-i aşa?

El schiță un zâmbet trist.

— Nu, bineînțeles, eram furios pe mine.

În timp ce ajungeau la intersecția dintre bulevardul Montparnasse şi strada Cherche-Midi, zări o cupă a Higeei a cărei sclipire de culoarea siropului de mentă electriza noaptea. Ceru taximetristului să oprească în fața farmaciei pentru a-şi cumpăra calmantele prescrise la spital.

Madeline coborî cu el. În timp ce stăteau la coadă în farmacie, ea se gândea cum să mai destindă atmosfera şi, în cele din urmă, îi zise în glumă:

— Cam aiurea că te-ai accidentat. Înseamnă că nu mai poți să găteşti.

El o privi, încercând să înțeleagă ce-i zisese.

— E chiar păcat, fiindcă mi-e o foame de lup. Aş mai fi mâncat un risotto din ăla de-al tău.

— Dacă vrei, te invit la restaurant. Ți-o datorez, recunosc.

— De acord.

— Unde vrei să mergi?

— Ce-ar fi să ne întoarcem la Grand Café?

2.

Luară din nou o cină pe cât de plăcută, pe atât de neaşteptată. Fericit la culme să-i revadă, patronul îi lăsă să-şi aleagă masa, în fundul restaurantului, în fața mozaicului realizat de Sean Lorenz.

Lui Gaspard îi revenise culoarea în obraji. Povesti despre vizita traumatizantă la Pénélope Lorenz şi despre accesul delirant care pe care îl avusese când plecase de la ea. Cu multe anecdote, Madeline povesti şi ea în detaliu întâlnirea palpitantă cu Jean-Michel Fayol care îi vorbise despre căutarea obsedantă a lui Lorenz – dorința de a-şi găsi nişte culori adaptate exigențelor viziunii lui. Sean voia să picteze „ceva ce nu exista în realitate”: această formulare a vânzătorului de culori îi rămăsese întipărită în minte. Îi stârnea curiozitatea. Ce anume încercase pictorul să reprezinte în ultimele lui tablouri? Ceva ce văzuse? Un gând? Un produs al imaginației lui?

Louis de Funès intră în sala lor, în versiunea din *Le Grand Restaurant:*

— Porumbel în foietaj, anunță acesta ca şi cum se aflau la Septime[17], punând în fața lor două farfurii aburinde.

Întrucât Gaspard avea mâinile bandajate, Madeline se aşează lângă el pentru a-i tăia carnea. Dramaturgul acceptă cu plăcere şi Madeline îi recunoscu în sinea ei această calitate de a nu încerca mereu s-o facă pe durul. Aşa cum era de aşteptat, petrecură o bună parte a timpului examinând fresca lui Lorenz. Madeline pusese pe masă, lângă paharul cu apă, cutia de chibrituri cu citatul din Apollinaire, moştenirea lăsată de Lorenz lui Bernard Benedick. Şi un ultim mod de a-i da cu tifla: „E timpul să reaprindem stelele”. Ce mesaj încercase pictorul să-i transmită prietenului său? Semnificația citatului se găsea în mozaic? Amândoi voiau să creadă asta, dar, cu cât o priveau mai mult, cu atât fresca le vorbea mai puțin. Madeline credea că seamănă cu unele peisaje din jungla lui Douanier Rousseau. Gaspard îşi amintea foarte bine cartea lui Roald Dahl, ilustrată de Quentin Blake, pe care Djamila i-o citea când era copil. Madeline avea şi ea amintiri destul de clare despre *Crocodilul uriaş*[18]. Cuprinşi de nostalgie, îşi puseră în gând să-şi reamintească numele diferitelor personaje. Jojo Ştrengărița,

maimuța, Pene Înfoiate, pasărea, şi Dolofanul, hipopotamul, le veniră imediat în minte.

— Şi elefantul…

— …simplu: Trompețică, zise Gaspard. Dar zebra?

— Zebra, nu mai ştiu.

— Zebra?

— Nu, zebra nu-mi spune nimic. Nu-mi amintesc nici măcar ce rol avea în poveste.

După câteva minute de discuție, Madeline puse mâna pe telefonul mobil pentru a căuta pe internet zebra asta de care nu-şi aminteau. În timp ce butona, Gaspard se ridică brusc şi îi zise, sigur pe el:

— Las-o moartă. Nu e nicio zebră în *Crocodilul uriaş.* Madeline se ridică şi ea, entuziasmată. În cazul ăsta, de ce Lorenz – care cunoştea perfect povestea, din moment ce i-o citea în fiecare seară fiului său – reprezentase o zebră? Nu era încă un moment *Evrica!,* dar aveau în sfârşit o pistă incitantă. Deplasară masa şi două scaune ca să observe zebra mai de-aproape.

Era de altfel animalul cel mai puțin reuşit al scenei. Mamiferul era înțepenit, surprins pe trei sferturi, fără nicio grație. O aglomerare de pătrățele albe şi negre cu latura de doi centimetri. Gaspard numără pătratele, imaginându-şi diferite posibilități de criptare: alfabetul morse, note muzicale, mesaje codate ca la cercetaşi…

— Las-o baltă, îi zise Madeline, nu suntem în *Codul lui Da Vinci.*

Contrariată, ieşi să fumeze o țigară afară, pe trotuar. O însoți şi el sub copertina care adăpostea vitrina restaurantului. Se pornise iar ploaia. Tot mai deasă şi măruntă. Nemiloasă. Iar vântul se dezlănțuise şi el.

Gaspard o protejă pe Madeline de rafale, pentru ca ea să-şi poată aprinde țigara.

— Cum a fost întâlnirea cu prietena ta? Sper că n-a trebuit s-o scurtezi din cauza mea.

— Închipuie-ți că de-abia ajunsesem când te-am văzut lovind furios cu pumnii în vitrină.

Un pic ruşinat, Gaspard plecă privirea.

— Ar fi trebuit să-ți petreci seara cu ea.

— Jul nu făcea decât o scurtă escală la Paris. Trebuia să schimbe avionul pentru a merge să-şi petreacă Crăciunul la Marrakech cu iubitul ei. Unii au noroc, nu-i aşa?

— Chiar îmi pare rău.

Ea nu încercă să-l învinovățească.

— Nu-ți face griji, doar am lăsat-o pe altă dată. Jul este cea mai veche prietenă a mea şi, de fapt, singura. Mi-a salvat deja viața de două ori.

Ferindu-şi privirea, Madeline trase un fum zdravăn din țigară. Ezită să continue, dar, în cele din urmă, zise:

— Ultima oară a fost acum opt luni. Într-un fel, mi s-a întâmplat acelaşi lucru ca şi ție astăzi.

Cu ochii măriți de uimire, Gaspard o privi încercând să înțeleagă ce voia să spună.

— Era într-o sâmbătă dimineață, reluă ea. Mă plimbam printr-o galerie comercială din Londra când am văzut un băiețel zâmbitor. Un îngeraş blond, frumuşel foc, cu nişte ochelari rotunzi colorați. Îmi tot zâmbea şi figura lui mi se părea familiară. Aveam senzația ciudată că-l cunosc, înțelegi?

— Hm!

— Când s-a aruncat în brațele tatălui său, mi-am dat seama de unde venea acea senzație. Era băiețelul unui bărbat pe care-l iubisem în urmă cu câțiva ani. Un bărbat care mă părăsise ca să se întoarcă la soția lui şi să mai facă un copil.

— Un fluşturatic?

— Nu, tocmai, era un tip OK, exact asta este exasperant. Era o relație serioasă în care crezusem. Îl cheamă Jonathan Lempereur. Poate că ai auzit de el. Este un *chef* francez, unul dintre cei mai renumiți din lume.

Gaspard scoase un mormăit al cărui sens era greu de interpretat.

— Nu ştiu de ce m-a părăsit. Nu ştiu ce e în neregulă cu mine. Nu ştiu ce nu fac bine. Pe scurt, în dimineața aceea, eram decepționată şi am cedat nervos, m-am prăbuşit. Până am ajuns acasă, eram deja în fundul hăului, dar, în loc să dau cu pumnii într-o vitrină, mi-am tăiat venele în baie. Vezi, pe lângă mine, tu eşti doar un amator!

— Şi prietena ta e cea care te-a găsit?

Ea dădu din cap inhalând un ultim fum de tabac.

— Aveam întâlnire cu ea în ziua aceea. Văzând că nu mai ajung şi constatând că nu răspundeam la telefon, a avut o presimțire rea şi s-a hotărât să vină acasă la mine. Dacă portăreasa n-ar fi avut cheile, cred că aş fi dat colțul. A fost cât pe ce. Am stat în spital o săptămână, apoi două luni într-una dintre acele clinici drăguțe de psihiatrie. Ca să-mi limpezesc gândurile, să-mi reiau viața şi să regăsesc sensul lucrurilor importante. Urmarea o ştii…

Gaspard vru să-i pună o întrebare, dar Madeline nu-i lăsă răgazul s-o facă:

— Hai, fă-mi cinste şi cu un desert. Am pus ochii pe tarta lor cu mere. Pare să fie „criminală”, cum se zice pe-aici.

3.

Gaspard se întoarse în interiorul zgomotos, dar călduros, al restaurantului Grand Café. Înainte de a-l urma, Madeline aruncă chiştocul şi îl strivi cu vârful botinei. Telefonul îi vibră în buzunarul gecii. Cum ignorase deja câteva apeluri în ultimele două ore, aruncă o privire pe ecran. Era un SMS de la clinica spaniolă:

Bună seara, Madeline,
Controlul folicular este perfect!
E momentul să vii la clinică!
Te aşteptăm mâine la Madrid.
O seară frumoasă.
Sofia

Infirmiera ataşase o rețetă scanată necesară cumpărării unui antibiotic şi a unui hormon care avea să stimuleze eliberarea ovulelor.

Madeline avu nevoie de un moment pentru a conştientiza cu adevărat ce însemna asta.

Se întoarse înăuntru şi, după o clipă de ezitare, îi spuse şi lui Gaspard vestea.

— Mă bucur pentru tine.

— Te rog să mă scuzi, dar trebuie să-mi iau bilete de avion, zise ea scoțându-şi cardul de credit şi conectându-se apoi, de pe mobil, la site-ul Air France.

— Bineînțeles.

El făcu o grimasă, scuturându-şi mâna dreaptă. Durerea revenise şi acum rănile îl făceau să sufere ca un câine. Scoase calmantele din buzunar şi înghiți imediat trei comprimate. Pentru a fi împăcat, aruncă totuşi o privire pe cutie pentru a verifica modul de administrare.

— Ce naiba-i asta? strigă el deodată aproape surescitat.

Madeline ridică ochii din ecranul telefonului pentru a vedea ce anume îl intriga pe Gaspard: codul de bare în două dimensiuni imprimat pe cutia de medicamente.

Brusc, înțelese şi ea:

— Zebra! Este un cod QR!

Ieşi imediat de pe motorul de căutare şi se conectă la un magazin de aplicații de pe telefonul ei pentru a descărca gratuit un program capabil să citească asemenea coduri de bare.

— Ce este mai exact un cod QR? întrebă Gaspard, complet străin de noile tehnologii.

— După cum îți dai seama, este o imagine compusă din pătrățele negre şi albe care, după ce sunt scanate, fac trimitere la un mesaj, la un site sau la nişte coordonate geografice.

Gaspard clătină din cap. Aşadar, Lorenz avusese ideea să recreeze un cod QR din mozaic şi să-l integreze în

reprezentarea unei zebre. Nu era o idee rea.

— Ştiu că tu eşti rupt de lume, îl tachină Madeline, dar codul ăsta e ceva foarte comun astăzi. Îl găseşti peste tot: pe ambalaje, în muzee, pe carduri sau pe cartelele de transport…

Odată ce aplicația fu descărcată, o deschise şi se ridică de la masă pentru a se apropia de frescă. Scană codul şi pe ecran se afişă un mesaj:

We are all in the gutter but some of us are looking at the stars.

„Suntem cu toții în mocirlă, dar unii dintre noi privesc spre stele.” Celebra frază a lui Oscar Wilde îi dezamăgi un pic. Amândoi speraseră la ceva mai puțin ermetic: o poziție GPS, un video…

— Nu se poate spune că am avansat, bombăni Gaspard.

Madeline rămase tăcută. Trebuia să pună acest mesaj în context. El îi era adresat în mod evident lui Bernard Benedick ca o completare a citatului din Apollinaire: „E timpul să reaprindem stelele”. Punctul comun al celor două citate era clar, poate chiar prea clar: referința la stele.

— Steaua este simbolul cel mai vag care există, zise Gaspard. Este prezent în majoritatea religiilor şi a credințelor ezoterice. Poate semnifica o grămadă de lucruri: ordinea cosmică, lumina celestă, un punct de reper ca să nu te pierzi…

Madeline fu de acord. Pentru a înțelege mai bine lucrurile, ea îl sună pe Benedick. În pofida orei târzii, galeristul îi răspunse încă de la a doua sonerie. Fără să-i dezvăluie ce descoperiseră, ea îl întrebă dacă nu cumva cuvântul „stele” avea vreun sens special pentru Sean.

— Din câte ştiu eu, nu. De ce? Ați găsit ceva?

— Lorenz a pictat stele?

— Nu cred. În orice caz, nu în ultimii zece ani. Steaua era un simbol prea „semnificant” pentru el.

— Mulțumesc.

Ea se grăbi să închidă ca să nu apuce să-i pună întrebări. Timp de două minute nesfârşite, fiecare rămase singur cu gândurile lui. Până când mobilul lui Madeline vibră pe masă. Era din nou Benedick. După o clipă de îndoială, ea răspunse şi puse pe difuzor.

— Mi-am amintit ceva, zise galeristul. Poate n-are nicio legătură, dar Julian, fiul lui Sean, învăța la Şcoala Stelelor, în Montparnasse.

Gaspard reacționă imediat. Se dădu înapoi pe scaun şi, cu mâinile lui bandajate, îi făcu semn să întrerupă conversația. Când Madeline închise, el îi vorbi despre cele două fotografii din casa lui Lorenz în care acesta apărea pictând alături de copii şi îi aminti ceea ce-i spusese Pauline: chiar şi după moartea lui Julian, Sean continuase să țină un atelier de pictură la şcoala fiului său.

Madeline rămăsese cu telefonul în mână. Intră pe Google Map. Şcoala Stelelor era o instituție privată, cu metode pedagogice moderne, la care copiii puteau fi înscrişi încă de la vârsta de doi ani şi jumătate. O structură alternativă – gen Montessori şi Freinet –, aşa cum sunt tot mai multe în Franța anului 2016.

Madeline studie harta. Sediul nu era departe. Logic, familia Lorenz îşi dăduse odrasla la o şcoală din apropierea casei lor.

— Mergem acolo! zise ea luându-şi geaca şi lăsând trei bancnote pe masă.

Plecând valvârtej din restaurant în urma lui Madeline, Gaspard fu cât pe ce să-l răstoarne pe Septime, care venea le aducă tartele cu mere.

9
Un mijloc de a învinge moartea

Arta îmi pare a fi un mijloc de a învinge moartea.
Hans HARTUNG

1.

Ploua.

Aversa continua, tenace, deasă, mohorâtă. Cu Gaspard după ea, Madeline mergea prin noapte. Acum, că-şi revenise complet, credea că aveau să ajungă în sfârşit la capătul căutărilor. Şcoala Stelelor era într-adevăr la doi paşi. Ieşiră de pe strada Huyghens şi ajunseră pe bulevard, în faţa cimitirului Montparnasse. Locul era aproape pustiu, cu excepţia câtorva boschetari care se adăposteau în nişte corturi improvizate. După cum o cerea planul Vigipirate[19], se instalaseră nişte bariere în faţa gardului şcolii pentru a împiedica vehiculele să parcheze, dar nu exista o altfel de protecţie. Accesul în instituţia de învăţământ se făcea pe o poartă încadrată de un zid de beton înalt de trei metri.

— Ajută-mă să mă cațăr, Coutances.

— Cu ce? Nu mai am mâini! se plânse el arătându-şi rănile bandajate.

— În acest caz, apleacă-te! îi ceru ea.

Fără a se lăsa rugat, el se ghemui pe trotuar.

Punând un picior pe coapsa lui Gaspard şi celălalt pe umăr, dintr-o singură mişcare uşoară şi rapidă, Madeline îşi luă avânt, reuşi să se prindă de zid, se împinse în sus, îşi restabili echilibrul şi se lăsă să alunece de cealaltă parte.

— Eşti bine? N-ai pățit nimic?

Madeline nu răspunse. Îngrijorat şi derutat, Gaspard aşteptă cinci minute bune până când poarta se întredeschise în sfârşit cu un scârțâit strident de fier vechi.

— Vino repede, şuşoti ea.

— Fir-ar să fie, unde erai?

— Nu mai bombăni atâta! Chiar şi din interior, este imposibil să deschizi fără cheie. Zi mersi c-am găsit-o aşa repede.

— Unde era ascunsă?

— În cutia tabloului electric, în încăperea în care sunt depozitate pubelele.

Încercă s-o închidă după el făcând cât mai puțin zgomot posibil, dar poarta de tablă se trânti şi spulberă liniştea nopții. Şcoala era cufundată în beznă. În pofida întunericului, se distingea o curte mică pavată, înconjurată de construcții eteroclite. Madeline, urmată în continuare de Gaspard, aprinse lanterna telefonului mobil şi trecu în revistă fiecare clădire. Clădirii istorice – care, potrivit indicatoarelor, adăpostea astăzi sălile administrative şi atelierul informatic – i se adăugaseră nişte săli de clasă construite pe sistem modular. Nişte prefabricate îmbunătățite care stăteau în picioare grație unor armături metalice viu colorate. Cei doi traversară curtea interioară, trecură de cantină şi urcară pe o mică scară exterioară care ducea spre sălile de clasă de la etaj.

2.

Madeline se simțea în largul său în acțiune. Era în gardă, activată, ştia că putea să ia instinctiv deciziile bune. Datorită celor zece ani pe care îi petrecuse pe teren, îşi formase nişte reflexe bune.

La capătul unui soi de coridor sub cerul liber, o uşă din PVC împiedica accesul în sălile de clasă. Fără nicio ezitare, ea îşi înfăşură brațul în geaca de piele şi lovi cu cotul pentru a sparge geamul cel mai apropiat. Exista probabil o alarmă ieftină, dar fără îndoială ea nu proteja decât clădirile de la parter, acolo unde se aflau calculatoarele şi tot ceea ce îi putea interesa în vreun fel pe eventualii spărgători.

Surprins, aproape panicat, Gaspard se sperie şi făcu un pas înapoi.

— Chiar crezi că…

— Gura, Coutances, îi ordonă ea trecându-şi mâna printre cioburile de sticlă pentru a deschide uşa.

Intră în încăpere şi lumină spațiul cu lanterna telefonului. În ciuda reputației progresiste a şcolii, era o sală de clasă CM1-CM2[{20}], versiunea tradițională, cu pupitre din lemn, o hartă a Franței plastifiată şi o friză istorică de tipul „strămoşii noştri, galii".

În fundul încăperii, o altă uşă ducea la un culoar – de-o parte şi de alta a acestuia, se aflau sălile celorlalte clase primare. Ultima sală, cea mai mare, era destinată grupelor de grădiniță. Cea pe care o frecventase, cel mai probabil, micuțul Julian.

Fasciculul lanternei spintecă noaptea de cerneală până dădu de întrerupător. Fără a mai ține seama de prudență Madeline apăsă pe buton şi aprinse lumina.

— Eşti complet inconştientă! se alarmă Gaspard intrând şi el în încăpere.

Cu degetul întins, Madeline îi arătă trei tablouri agățate pe perete.

La prima vedere, era vorba despre desene de copii destul de banale: figuri de oameni reprezentați printr-un cerc şi câteva linii, castele fără perspectivă, prinți şi prințese disproporționate într-un decor pictat în culori vii cu vopsele care se preling. Dar Madeline recunoscu ramele americane din lemn de nuc despre care îi vorbise Fayol.

Se uitară unul la altul, înțelegând amândoi că găsiseră ceea ce căutau. Madeline se gândi imediat la acele *pentimenti,* urme ascunse pe care numai razele infraroşii le puteau scoate la iveală. Îşi aminti că citise undeva că multe dintre picturile lui Van Gogh ascundeau sub stratul lor de pigmenți alte opere, pictate mai înainte de maestrul flamand. Gaspard se gândi şi el la *Originea lumii,* celebrul tablou al lui Courbet, care, pentru a nu-i şoca pe gentlemenii burghezi, fusese timp

de decenii întregi mascat printr-un panou de lemn pivotant reprezentând un banal peisaj de iarnă.

El găsi un cutter în sertarul metalic al biroului educatoarei. Cu inima bătându-i, făcu o tăietură pe marginea exterioară a uneia dintre picturi şi descoperi o folie de plastic la fel de groasă ca o pânză cerată. Un soi de învelitoare care proteja o altă pictură. *Adevăratul* tablou.

Madeline făcu acelaşi lucru cu vârful unei lame de foarfecă.

Avură nevoie de zece minute bune pentru a „despacheta" tablourile camuflate. Odată această operațiune terminată, se dădură câțiva paşi înapoi şi, aşezați unul lângă altul pe planul înclinat al unui pupitru, contemplară obiectul căutării lor.

3.

Ultimele trei tablouri pictate de Sean Lorenz erau sublime, mai fascinante şi mai tulburătoare decât tot ce îşi putuseră imagina Madeline şi Gaspard.

În pofida singurului bec gălbui din încăpere, ele păreau să emane propria lor lumină.

Primul tablou reprezenta un labirint negru pe un fond antracit. Te ducea cu gândul la unele lucrări ale lui Pierre Soulages. Deşi era de un negru profund, pictura părea să se şteargă pentru a lăsa lumina să țâşnească. Printr-o alchimie misterioasă, suprafața neagră reflecta lumina artificială slabă din încăpere pentru a o transforma în reflexii argintate, în sclipiri magnetice şi fascinante.

În al doilea, negrul făcea loc unor tuşe blânde: un alb de ceruză cu reflexii roşii-cenuşii care devenea din ce în ce mai intens şi mai luminos pe măsură ce se apropia de centru. Jocurile de lumină păreau să deseneze un pasaj, un tunel, o cărare strălucitoare printr-o pădure de umbre albe.

Al treilea tablou era cel mai frumos, cel mai grozav, cel mai neaşteptat. O pânză aproape goală care dădea impresia că este lichidă sau că se scaldă în mercur. O pictură

surprinzătoare, aproape un tablou monocrom, alb, care lăsa loc tuturor interpretărilor. Gaspard desluşi în ea razele unui imens soare de iarnă reflectându-se asupra unui peisaj cu zăpadă care se întindea cât vedeai cu ochii. O natură purificată, eternă, lipsită de răul oamenilor, în care nu mai exista linie de demarcație între cer şi pământ.

Madeline se gândi la o spirală mare, albă, la un câmp luminos care-ți provoca amețeală, care te devora, te absorbea, care pătrundea până în adâncurile tainice ale ființei tale.

Rămaseră mai multe minute nemişcați, înmărmuriți. Ca doi iepuri prinşi în lumina farurilor. O lumină schimbătoare care te hipnotiza şi care îți dădea impresia că, în cele din urmă, va înghiți totul.

Urletul unei sirene de poliție se auzi din stradă şi îi scoase din transă.

Speriat, Gaspard se repezi să apese pe întrerupător. Rămase înțepenit şi aruncă o privire prudentă pe fereastră. Jos, maşina de poliție trecu în viteză şi dispăru la intersecția cu bulevardul Raspail.

— Alertă falsă, zise el întorcându-se spre Madeline.

Tânăra nici nu se mişcase. Stătea tot în fața celui de-al treilea tablou care începuse să strălucească în noapte. Ştiau acum ce voia să facă Lorenz cu pigmenții fosforescenți de care pomenise Fayol. În întuneric, pictura căpăta o cu totul altă dimensiune. Monocromul alb era de fapt o minuțioasă lucrare de caligrafie. Sute de litere luminescente se conturau în beznă. Madeline se apropie de tablou. Când Gaspard se duse lângă ea, înțelese că literele formau un mesaj care se repeta la nesfârşit.

JULIAN ESTE ÎN VIAȚĂ JULIAN ESTE ÎN VIAȚĂ
JULIAN ESTE ÎN VIAȚĂ JULIAN ESTE ÎN VIAȚĂ
JULIAN ESTE ÎN VIAȚĂ JULIAN ESTE ÎN VIAȚĂ
JULIAN ESTE ÎN VIAȚĂ…

Chemarea luminii
Joi, 22 decembrie

10
Dincolo de lumină

Negrul nu este o culoare.
Georges CLEMENCEAU

1.

Sunt pe drum. Ajung în 10 minute.
Diane Raphaël

Madeline văzu SMS-ul de la psihiatra lui Lorenz când ajunse în fața celor două fleşe ale bazilicii Sainte-Clotilde. Era opt jumătate. Aerul era mai rece şi mai uscat decât în ajun. Fără scuterul ei, pe care nu-l recuperase încă de pe strada Seine, venise cu paşi mărunți şi grăbiți de pe strada Cherche-Midi. Un jogging binevenit pentru a se înviora.

Adormise la trei dimineața şi se trezise la şase. Ultimele ore fuseseră dificile. În primul rând fizic, fiindcă trebuise să ducă discret tablourile de la şcoală până acasă. Şi apoi intelectual şi emoțional. Punându-şi aceeaşi întrebare la care, deocamdată, nu găsise niciun răspuns: de ce, cu câteva zile înainte de a muri, Sean Lorenz era convins că fiul său era încă în viață?

Cu palmele sprijinite pe genunchi, Madeline îşi trase sufletul gândindu-se la Gaspard. De când scoseseră la iveală mesajul pictorului, scris cu litere luminescente, dramaturgul nu mai avea stare. El, care nu ştia nimic despre internet, îşi petrecuse o bună parte a nopții citind site-urile web ale marilor publicații americane. Ceea ce descoperise îl şocase: mai multe articole apărute în zilele imediat următoare dramei menționau într-adevăr că trupul micuțului Julian nu fusese găsit în depozitul în care fusese sechestrată Pénélope.

Reconstituind traseul lui Beatriz Muñoz, anchetatorii ajunseseră la concluzia că chiliana aruncase cadavrul copilului în estuarul Newtown Creek, în sudul cartierului

Queens. Polițiştii recuperaseră cățeluşul de pluş pătat de sânge al puştiului de pe unul dintre malurile apei. Fuseseră trimişi acolo câțiva scafandri, dar locul – unul dintre cele mai poluate din New York – era greu accesibil şi, la acel nivel al fluviului, curentul era prea puternic pentru a exista vreo speranță de a găsi un corp atât de mic.

În pofida acestui lucru, versiunea lui Pénélope Lorenz – care afirmase tot timpul că fiul său fusese înjunghiat sub ochii ei – nu fusese niciodată repusă în discuție. Iar Madeline n-avea în mod obiectiv niciun motiv s-o facă. Potrivit articolelor pe care le citise, totul dădea de înțeles că Muñoz acționase singură, fără complicitatea nimănui. Moartea băiatului nu lăsa loc de îndoială. Sângele lui fusese găsit peste tot: în camioneta folosită pentru răpirea lui, în depozitul din Queens, pe malurile estuarului Newtown Creek.

Madeline se hotărî s-o aştepte pe psihiatră pe terasa încălzită a cafenelei care dădea spre grădinile bazilicii. Solicitase această întâlnire la biroul lui Diane Raphaël cu o oră mai înainte, trimițându-i mai multe fotografii ale tablourilor lui Sean Lorenz. Ea se aşează sub un brasero şi comandă un espresso dublu. Pe ecranul telefonului, un e-mail de la Air France îi amintea că trebuia să-şi facă check-in pentru zborul spre Madrid. Plecare la 11:30 de pe Charles-de-Gaulle, sosire în capitala spaniolă două ore mai târziu. Madeline efectuă formalitățile online, dădu pe gât cafeaua prea scurtă care tocmai i se adusese şi mai comandă la fel de sec una, pe care o bău gândindu-se din nou la expediția lor din seara anterioară.

Spre deosebire de Gaspard, ceea ce o tulburase cel mai mult nu era mesajul cu litere fosforescente – care i se părea excentric –, ci… tot restul. În special, călătoria cvasispirituală descrisă de Lorenz prin tripticul său. O călătorie pe care o cunoştea cu atât mai bine, cu cât o făcuse ea însăşi cu câteva luni mai înainte.

Când îşi tăiase venele de la încheieturi în cadă, Madeline plutise în derivă înainte de a-şi pierde cunoştința. Se golise

încet de o parte din sânge, apoi aburii fierbinți din cadă o ametiseră. Se cufundase într-un peisaj începătoşat pe care-l străbătuse orbeşte. Şi era sigură că exact aceeaşi derivă încercase Sean Lorenz să reprezinte în ultimele lui picturi.

Mai întâi NEGRUL. Întrerupătorul care se roteşte şi care-ți taie legătura cu lumea, lăsându-te imediat pradă chinurilor tale. Labirintul propriei tale disperări. Temnița care a devenit viața ta.

Apoi traversarea unui tunel lung şi întunecos care ajunge la o lumină caldă, blândă, difuză. Acea senzație nemaipomenită că pluteşti într-o muselină de sidef. Că străbați un *no mans land* pufos. Că te laşi purtată de zefirul unei nopți de vară, călăuzită de mii de candele cu străluciri de perlă.

După aceea, Madeline avusese senzația tulburătoare că se detaşează de propriul ei trup, putând să-i observe pe cei din echipajul de prim-ajutor, aplecați asupra ei, care încercau s-o reanimeze înainte de a o urca în ambulanță. Ea rămăsese un moment cu ei şi cu Jul pe drumul spre spital.

Apoi regăsise lumina. O spirală strălucitoare care o înghițise, aruncând-o într-un şuvoi năvalnic şi opalin – atunci fusese cuprinsă de vertijul panoramic al filmului vieții sale. Văzuse silueta şi chipul tatălui său, al surorii sale, Sarah, al unchiului său, Andrew. I-ar fi plăcut să se oprească pentru a le vorbi, dar nu putea stăvili curentul care o ducea cu el.

Un curent cald, învăluitor şi tandru. Mai puternic decât orice. Îi ajungea la urechi un şuşotit foarte blând care semăna cu nişte cânturi celeste şi care îți tăia orice dorință de a reveni la realitate.

Totuşi, Madeline nu ajunsese la capătul tunelului. Aproape că atinsese cu degetul granița. Cea care nu poate fi trecută decât într-un singur sens. Dar ceva o chemase înapoi. Intuiția că povestea vieții ei merita poate un alt epilog.

Când deschisese ochii, era într-un salon de spital. Intubată, înconjurată de perfuzii şi bandaje.

Madeline ştia foarte bine că experiența asta nu avea nimic extraordinar în sine. Existau zeci de mii de poveşti asemănătoare cu a ei. „Experiențele de moarte iminentă” erau descrise în cultura populară prin intermediul a numeroase romane şi filme. Bineînțeles, ieşise schimbată din această călătorie. Nu neapărat mai înclinată să creadă în viața de apoi, ci cu dorința de a trăi din plin timpul pe care-l mai. Ivea. De a se debarasa de tot ce nu era important. De a da un alt sens vieții ei. Şi deci de a avea un copil.

Amintirea acelei experiențe de moarte iminentă era încă perfect întipărită în memoria ei. Ca şi cum o trăise cu o zi înainte. Nimic nu se estompase. Dimpotrivă, senzațiile erau chiar mai fine, imaginile mai precise. Serenitatea „călătoriei”, chemarea persistentă a luminii. Acea lumină pe care Lorenz reuşise s-o picteze. În toate nuanțele ei, în toată intensitatea ei. Lumina aia nenorocită care, în mod inexplicabil, strălucea precum soarele înşelător al unei iubiri radioase.

— Sunteți Madeline Greene?

Întrebarea o smulse din visare. O femeie zâmbitoare stătea pe terasă, sub brasero. Avea în jur de patruzeci de ani, era îmbrăcată cu o geacă de piele bej şi purta nişte ochelari de soare cu rame de culoarea mierii.

— Sunt Diane Raphaël, zise ea întinzându-i mâna.

2.

De data asta, Coutances nu fusese nevoit să insiste prea mult pentru a fi primit de Pénélope. Se prezentase în fața imobilului de pe strada Saint-Guillaume dis-de-dimineață, cu un tablou greu sub braț. Când se anunțase la interfon, fosta soție a lui Lorenz îi deschisese fără să ştie nici măcar ce voia.

Gaspard ieşi din lift gâfâind. Philippe Careya nu era acolo pentru a asigura comitetul de primire, probabil că nu se trezise. Uşa era descuiată. Gaspard pătrunse în holul de la intrare târând pe parchet tabloul cu ramă din lemn de nuc pe care îl înfăşurase într-o pătură.

Pénélope îl aştepta, aşezată pe o canapea din salon, în lumina rece a dimineții. Lumina naturală, albăstrie, marmoreeană, avea dublul merit de a lăsa în semiîntuneric decorația țipătoare şi de a nu arăta din văduva Lorenz decât o siluetă în clarobscur, ceea ce o avantaja mai mult decât o lumină prea crudă.

— Promisiunea făcută e datorie curată, anunță el punând pe canapeaua din piele granulată tabloul protejat în continuare de pledul din lână groasă.

— Cafea? îi propuse ea invitându-l să ia loc pe o sofa.

Îmbrăcată cu nişte blugi gri prespălați şi cu un tricou vechi Poivre Blanc, Pénélope părea desprinsă din anii nouăzeci. Văzând-o a doua oară, Gaspard o găsi mai puțin monstruoasă. Fața ei plastifiată nu mai părea atât de rigidă ca ultima dată când o văzuse. Buzele ei țuguiate ca un cioc de rață nu mai dădeau impresia c-o să se rupă ori de câte ori pronunța un cuvânt.

Omul se obişnuieşte cu toate, gândi el luând o cafetieră Moka pusă pe măsuța joasă.

— Aşadar, ați găsit ceea ce căutați, constată ea arătând spre tablou.

Vocea totuşi nu i se schimbase: surdă, stinsă, răguşită, ca şi cum nişte pui mici de pisică se cuibăriseră în gâtul ei.

— Am pus mâna pe tablouri şi este unul pe care trebuie să-l vedeți.

Ea oftă.

— Nu este un portret al lui Julian, sper.

— Nu chiar.

— N-aş fi suportat să-l văd.

Gaspard se ridică în picioare şi, fără gesturi emfatice, trase pătura pentru a-i arăta lui Pénélope ultimul tablou al fostului ei soț.

Aşezat în apropierea a două ferestre înalte, pânza se dezvăluia în toată splendoarea ei. Gaspard avea chiar impresia că o redescoperea. O lumină încântătoare şi fascinantă părea să iasă din ea şi să danseze *în fața* picturii.

— Artiştii au privilegiul de a continua să trăiască prin operele lor, constată Pénélope.

Încet, Gaspard trase cele patru draperii pentru a cufunda încăperea în întuneric.

— Ce faceți? se îngrijoră ea.

Apoi zări literele luminescente şi misteriosul lor mesaj: JULIAN ESTE ÎN VIAȚĂ.

— Ajunge! Trageți draperiile la loc! ordonă ea.

O cuprinsese o adevărată furie, care o făcuse să se înroşească, deformându-i fața, scoțându-i în evidență sprâncenele prea înalte, nasul prea fin şi obrajii prea mici, ca de hamster.

— De ce Sean era convins că fiul dumneavoastră este în viață? întrebă Gaspard nemilos.

— Nu ştiu absolut nimic! strigă Pénélope care sărise în sus de pe canapea şi se întorsese cu spatele la tablou.

Îi trebui mai mult de-un minut ca să se calmeze şi să se uite din nou la el.

— Când m-ați întrebat ieri, am pretins că nu-mi amintesc ce-mi spusese Sean atunci când a sunat din New York, cu câteva minute înainte de a muri.

— De ce?

— Pentru că nu voiam să rostesc aceste cuvinte, dar…

— Da?

— Exact asta mi-a spus: „Copilul nostru este în viață, Pénélope!”

— Cum ați reacționat?

— L-am insultat şi am închis. Nu te joci cu moartea copiilor!

— N-ați încercat să aflați ce…

— Ce să aflu? Mi-am văzut fiul înjunghiat cu un cuțit. L-am văzut masacrat de diavolul în persoană, înțelegeți? L-am văzut. L-am VĂZUT! L-AM VĂZUT!

Gaspard o privi în ochi şi îşi dădu seama că spunea adevărul.

Pénélope suspină, dar refuză să se dea în spectacol. Se grăbi să-şi stăpânească plânsul şi ţinu să precizeze:

— Relaţia mea cu Sean nu mai avea nicio şansă, nu exista nicio ieşire. Îmi reproşa fără încetare că sunt responsabilă de moartea lui Julian.

— Fiindcă aţi mințit în privința locului în care vă aflaţi în ziua în care a fost răpit?

Ea încuviință.

— Poate că, dacă poliţiştii şi-ar fi început căutările în acea zonă, ar fi ajuns la timp pentru a-l salva. În orice caz, asta credea Sean şi mult timp eu am purtat povara acestei vinovății. Dar, dacă ar fi să ne gândim logic, Sean e cel care a greşit primul.

Gaspard înțelese că Pénélope relua un meci pe care îl retrăise probabil de mii de ori în ultimii doi ani.

— Dacă n-ar fi incitat-o pe Muñoz să participe la jafurile lui, ea n-ar mai fi avut aceste resentimente criminale!

— El nu era de acord cu asta?

— Nu! Fiindcă pretindea că o făcuse *pentru mine.* Pentru a face rost de bani să vină la Paris. V-am zis, era o situaţie fără ieşire. Totul se întâmplase din vina mea.

Gaspard fu la rându-i cuprins de o tristeţe ciudată. Se ridică şi îşi luă rămas-bun de la Pénélope.

— Mi-am dat seama imediat că sunteţi un om onest, domnule Coutances.

— De ce spuneţi asta?

— Pentru că nu vă folosiţi de pretexte ca să obţineţi ceva.

Oarecum fără legătură cu cele spuse, Pénélope adăugă:

— În viaţă, există băieţii buni şi ceilalţi. Linia de demarcaţie este clară. Dumneavoastră sunteţi unul dintre băieţii buni. Ca Sean.

Gaspard profită de acest lucru. Deşi era deja cu mâna pe clanţa uşii, se răzgândi şi se reîntoarse spre Pénélope.

— Ştiu că vă este foarte greu să vorbiţi despre acest lucru, dar aş vrea să ştiu ce s-a petrecut *de fapt* în ziua răpirii lui Julian.

Ea scoase un oftat de oboseală.

— S-a scris în zeci de articole de ziare.

— Ştiu, dar aş vrea s-o aud din gura dumneavoastră.

3.

Biroul lui Diane Raphaël era o încăpere mare şi lungă, cu vedere pe ambele părți, oferind privelişti rare asupra Parisului. De o parte, biserica Sainte-Clotilde, de cealaltă, biserica Saint-Sulpice, Panteonul şi Montmartre.

— Aici, am impresia că sunt într-un post de observație de pe catargul unei corăbii de pirați: privirea bate atât de departe, încât vezi cum se formează furtunile, vijeliile, depresiunile atmosferice. Este practic pentru o psihiatră.

Doctorița zâmbi la propria-i metaforă ca şi cum o inventase chiar atunci. Ca şi în timpul vizitei la Fayol, Madeline îşi zise că se înşelase complet. Îşi imaginase un soi de profesoară cu ochelari şi coc grizonant. În realitate, Diane Raphaël era o femeie mică de statură, cu privire jucăuşă, păr scurt şi şuvițe rebele. Cu geaca ei de piele bej, cu blugii strâmți şi adidaşii modelul Gazelle, care trădau o oarecare cochetărie, îți lăsa impresia că încă se credea o studentă boemă.

Lăsase lângă uşa de la intrare o valiză cu rotile protejată de o husă argintie.

— Plecați în vacanță? întrebă Madeline.

— La New York, răspunse psihiatra. Acolo îmi petrec jumătate din timp.

Ea arătă spre mai multe fotografii de pe pereți. Nişte fotografii aeriene ale unei clădiri de sticlă situate între pădure şi ocean.

— Este vorba despre Lorenz Children Center, un centru medical pentru copii pe care l-am fondat grație lui Sean. Se află la Larchmont, în nordul statului New York, în comitatul Westchester.

— Lorenz e cel care a finanțat în mod direct acest spital?

— În mod direct şi indirect, precizează Diane. O parte din fonduri provin din vânzarea a două tablouri mari pe care i le-am cumpărat pe un preț de nimic în 1993 şi pe care le-am revândut când reputația lui a început să crească. Apoi Sean a auzit de proiectul meu şi mi-a donat alte trei tablouri, permițându-mi să le vând la licitație. Era foarte mândru că pictura lui servea la ceva concret: la îngrijirea copiilor săraci.

Madeline o asculta atentă, în timp ce psihiatra se aşeza la birou. Diane schimbă subiectul.

— Aşadar, ați găsit ultimele trei tablouri ale lui Sean. Felicitări. Şi mulțumesc pentru fotografiile trimise. Tablourile par magnifice. Quintesența lui Lorenz! zise ea invitând-o pe Madeline să ia loc în fața ei pe un scaun Wassily.

Toată încăperea era mobilată în stil Bauhaus: scaune din tuburi curbate de oțel, fotoliu Cube, scaun Barcelona, pat de zi capitonat, măsuță cromată din lemn stratificat.

— Ştiți ce reprezintă aceste tablouri? întrebă Madeline instalându-se comod într-un fotoliu.

— Pictura lui Sean nu reprezintă, ea…

— …prezintă, ştiu, am auzit deja acest discurs. Dar în afară de asta?

Psihiatra se simți ofensată. Dar, apoi amuzată, capitulă:

— Prin tablourile sale, Sean a vrut să explice cele două EMI – experiențe de moarte iminentă – pe care le-a trăit.

— Deci ştiați?

— De tablouri, nu, dar nu mă miră. Sean era pacientul meu de douăzeci de ani! După cum i-am spus deja şi domnului Coutances, în 2015, Sean a suferit două atacuri de cord foarte grave la interval de câteva luni. Două infarcte din cauza cărora a intrat în comă înainte să poată fi reanimat. Al doilea stop cardiac a fost însoțit de un şoc septic…

— O septicemie?

— Da, o infecție bacteriană foarte gravă care a fost cât pe ce să-l răpună. Chiar a fost declarat mort din punct de vedere clinic, dar şi-a revenit miraculos.

— După aceste două infarcte a început să picteze ceea ce trăise?

— Aşa cred. Era foarte exaltat de această experiență. Trecerea aceea de la tenebre la lumină îl marcase. Fusese ca un flash orbitor, ca o renaştere. De unde dorința de a regăsi acea senzație prin picturile sale.

— Asta vă surprinde?

Ea ridică din umeri.

— Am lucrat cincisprezece ani în spital. Ştiți, chestia asta cu pacienți reanimați care afirmă că au trecut printr-un tunel de lumină după o comă e ceva banal. Experiențele de moarte iminentă sunt fenomene care există încă din Antichitate.

— Sean rămăsese cu sechele fizice de pe urma operațiilor?

— Evident: avea probleme de memorie, o stare de oboseală puternică, dificultăți în a-şi coordona gesturile…

Diane se opri în mijlocul frazei. Ochii ei începură să sclipească.

— Nu mi-ați spus tot, nu-i aşa? întrebă ea şi în ochii ei se putea citi malițiozitatea.

Madeline rămase împietrită, aşteptând ca psihiatra să continue.

— Dacă ați insistat atâta să mă vedeți, înseamnă că ați găsit altceva… Poate un alt tablou?

Madeline scoase telefonul şi îi arătă, în întuneric, fotografia cu ultimul tablou, alături de mesajul scris cu litere luminoase: JULIAN ESTE ÎN VIAȚĂ.

— Aşadar, asta era…

— Nu pare să vă mire.

Diane îşi sprijini coatele de birou şi îşi împreună palmele ca şi când s-ar fi pregătit să se roage.

— Ştiți de ce Sean era tulburat de cele două călătorii făcute la frontierele morții? Mai întâi pentru că, în faimosul tunel de lumină, văzuse toate persoanele importante din viața lui care muriseră: mama lui, prietenii lui din Harlem decedați în anii 1990 din cauza unor supradoze sau pentru că fuseseră

victime ale răfuielilor dintre bande. A văzut-o chiar şi pe Beatriz Muñoz.

— E ceva obişnuit în cazul experienţelor de moarte iminentă, remarcă Madeline. Îţi revezi toată viaţa, îi vezi din nou pe toţi cei care au fost importanţi pentru tine, dar au murit.

— S-ar părea că vorbiţi din proprie experienţă.

— Să rămânem la Lorenz, dacă binevoiţi. Eu nu sunt pacienta dumneavoastră.

Psihiatra nu insistă.

— Există o persoană pe care Sean n-a văzut-o în tunel… zise ea.

Madeline încremeni. Înţelesese în sfârşit.

— Fiul lui.

Diane dădu din cap.

— Totul a pornit de aici, într-adevăr. Sean a început să dezvolte o teorie delirantă cum că, dacă nu-l văzuse pe Julian, însemna că el era încă în viaţă.

— Şi dumneavoastră nu credeţi?

— Eu cred în explicaţiile raţionale ale fenomenului. Oxigenarea foarte scăzută a creierului perturbează cortexul vizual, iar efectul medicamentelor alterează conştiinţa. În cazul lui Sean, era evident: din cauza septicemiei, i s-au injectat doze mari de dopamină, o substanţă care provoacă halucinaţii.

— N-aţi încercat să-l aduceţi pe calea raţiunii?

Ea făcu un gest de neputinţă.

— Nu e om mai surd decât cel care nu vrea să audă. Sean avea *nevoie* să creadă că fiul său este încă în viaţă. Nu poţi face nimic pentru cineva care nu este dispus să te asculte.

— Şi la ce concluzie a ajuns?

— Cred că ar fi vrut să reia ancheta despre răpirea lui Iulian, dar moartea l-a împiedicat s-o facă.

— Pentru dumneavoastră, nu există nicio şansă ca pustiul să fie în viaţă?

— Nu, Julian e mort, din păcate. Nu mi-e simpatică Pénélope, dar nu există niciun motiv pentru care să nu fi spus adevărul. Restul nu este decât delirul unui om care era prietenul meu, dar care era zdrobit de durere şi năucit de medicamente.

4.

„Îmbarcarea pentru zborulAF118 cu destinaţia Madrid va începe la poarta 14. Familiile cu copii mici şi pasagerii cu locuri de la 20 la 34 sunt invitaţi să se prezinte primii.”

Madeline îşi verifică numărul locului pe biletul pe care tocmai îl scosese de la un automat Air France. Peste două zile era Crăciunul. Se înregistrau o groază de întârzieri şi terminalul E al aeroportului Charles-de-Gaulle era plin.

— Îţi mulţumesc că m-ai condus, Gaspard. Ştiu că nu-ţi plac aeroporturile…

El ignora înţepătura.

— Aşadar, pleci aşa, pur şi simplu?

Ea îl privi fără să înţeleagă unde voia să ajungă.

— Ce altceva vrei să fac?

— Consideri că ţi-ai terminat treaba doar fiindcă ai găsit tablourile?

— Da.

— Şi continuarea anchetei?

— Ce anchetă?

— Ancheta despre moartea lui Julian.

Ea clătină din cap.

— Nu suntem poliţişti, Coutances, nici eu, nici tu. Iar ancheta este închisă de mult.

Ea încercă să meargă în zona de îmbarcare, dar el se opuse.

— Nu-mi vorbi de parc-aş fi tâmpit.

— Of, încetează!

— Mai sunt o mulțime de aspecte care au rămas neclarificate.

— La ce te gândeşti?

— Doar la un detaliu, zise el ironic. Trupul copilului n-a fost găsit niciodată.

— E normal, a fost dus de curenți în East River. Pe bune, mai ai vreo îndoială în privința morții lui?

Cum el nu zise nimic, ea insistă:

— Crezi că Pénélope Lorenz te-a mințit?

— Nu, recunoscu el.

— În cazul ăsta, nu-ți mai stoarce creierii de pomană. Puştiul a murit acum doi ani. Este o dramă, dar nu ne priveşte pe noi. Întoarce-te la piesele tale de teatru, la asta eşti cel mai priceput.

Fără să-i răspundă, el o însoți până la controlul de securitate. Madeline îşi scoase cureaua pe care o puse într-o tavă, apoi geaca şi telefonul.

— Hai, la revedere, Gaspard. Ai toată casa la dispoziție. Nu mai sunt acolo ca să te bat la cap. Poți să scrii în linişte!

El se gândi la conceptul grecesc de *kairos* – momentul crucial. Şi la arta de a şti să prinzi acel moment. La capacitatea de a nu rata şansa atunci când ea apare şi îți poate da viața peste cap într-un sens sau în altul. Genul de cotitură pe care nu ştiuse niciodată să o controleze în viața lui. Gaspard mai încercă să spună ceva ca s-o convingă pe Madeline să nu plece, apoi renunță. Cu ce drept? De ce să fi făcut-o? Avea viața ei, un proiect foarte important pentru care se luptase. Îi fu chiar ciudă că avusese această idee şi îi ură noroc.

— Baftă, Madeline. O să-mi dai de veste?

— Cum aş putea, Gaspard? Nici măcar n-ai telefon.

El se gândi că, vreme de secole, oamenii corespondaseră fără să aibă telefon, dar se abținu să facă această remarcă.

— Lasă-mi numărul tău, o să te sun eu.

După figura ei, înțelese că nu ținea neapărat, dar până la urmă cedă, iar Gaspard se grăbi să-i întindă încheietura

mâinii bandajate, pentru ca ea să-şi noteze numărul acolo, pe fugă, ca şi cum ar fi avut paisprezece ani.

Apoi Madeline trecu de poarta de securitate, îi făcu pentru ultima dată cu mâna şi plecă fără să se mai uite înapoi. El o urmări cu privirea cât putu de mult. Era ciudat să o părăsească aşa. Era ciudat să-şi spună că totul se terminase şi că n-avea s-o mai vadă. Nu petrecuseră decât două zile împreună, dar avea impresia că o cunoştea de mult mai mult timp.

Când ea dispăru, Gaspard rămase câteva minute bune nemişcat, părea năucit. Ce putea să facă acum? Era tentant să profite de faptul că se afla la aeroport ca să intre într-o agenție Air France şi să cumpere un bilet pentru Atena. Preț de câteva secunde, cochetă cu ideea de a fugi din infernul parizian, din această civilizație pe care o detesta şi care nu-l voia. Dacă lua un avion atunci, ajungea chiar în acea seară pe insula lui din Grecia. O viață solitară, departe de tot ceea ce îl putea răni: femeile, bărbații, tehnologia, poluarea, sentimentele, speranța. Ezită îndelung, dar până la urmă renunță la acest plan. Ceva îl reținea la Paris, deşi nu ştia exact ce anume.

Ieşi din terminal, apoi stătu la coadă ca să ia un taxi. Aşteptarea nu fu atât de lungă cum se temuse. Îi ceru şoferului să-l ducă în arondismentul 6. Apoi se auzi formulând o frază pe care n-ar fi crezut niciodată c-o s-o rostească.

— Ați putea să mă lăsați în fața unui magazin Orange? Am nevoie să-mi cumpăr un telefon mobil.

Tot drumul se adânci în gânduri şi, cu inima grea, medită la povestea teribilă pe care i-o spusese Penelope Lorenz.

O poveste plină de cadavre, de lacrimi şi de sânge.

Pénélope

1.

— Julian! Grăbeşte-te, te rog!

Manhattan. Upper West Side. 12 decembrie 2014. Ora zece dimineața.

Mă numesc Pénélope Kurkowski, sunt soția lui Lorenz. Dacă eşti femeie, m-ai văzut fără îndoială deja, acum câțiva ani, pe coperta revistelor *Vogue, Elle* sau *Harper's Bazaar.* Şi m-ai detestat. Pentru că eram mai înaltă, mai subțirică şi mai tânără decât tine. Pentru că aveam mai multă clasă, mai mulți bani, mai multă distincție. Dacă eşti bărbat, poate că m-ai întâlnit pe stradă şi ai întors capul după mine. Şi, indiferent de educația ta sau de respectul pe care, în teorie, pretinzi că-l arăți femeilor, undeva în adâncul creierului tău de nemernic, ai gândit ceva de la „E o bunăciune" până la „Măiculiță, ce i-aş trage-o".

— Julian, hai!

Taxiul ne-a lăsat la intersecția dintre Central Park West şi Strada 71. Nu sunt nici măcar două sute de metri de mers pentru a ajunge la hotelul la care mă aşteaptă Philippe, dar bolovanul de fi-miu nu se mişcă.

Întorc capul. Înfofolit în geaca de fâş, Julian s-a aşezat pe treptele de piatră ale uneia dintre frumoasele case *brownstones* din gresie roşie care mărginesc strada. Cu aerul său visător, se minunează de aburul care, de cum deschide gura, se condensează în aerul înghețat. Are zâmbetul lui nătâng care lasă să i se vadă strungăreața şi târâşte ca întotdeauna după el cățeluşul de pluş care miroase urât şi e cât pe ce să se rupă.

— Gata, ajunge!

Mă întorc şi-l trag de mână pentru a-l forța să se ridice. Izbucneşte în lacrimi imediat ce-l ating. Mereu acelaşi circ, aceleaşi smiorcăieli.

— Încetează!

Puştiul ăsta mă scoate din sărite! Toată lumea se extaziază în fața lui şi se pare că nimeni nu-şi dă seama cum e să stai zi de zi cu el. Când lent şi visător, când agresiv şi plângăcios. Îngrozitor de egoist. Niciodată nu este recunoscător pentru ceea ce-i faci.

Tocmai când sunt pe punctul de a-l amenința că o să-i iau câinele, o camionetă albă se izbeşte de trotuar şi se opreşte chiar în spatele nostru. Şoferul țâşneşte din vehicul şi totul se petrece cu o asemenea viteză, încât nu am nici timpul, nici prezența de spirit să opun nici cea mai mică rezistență. O umbră se năpusteşte asupra mea şi îmi dă un pumn în față, altul în abdomen şi un al treilea în coaste, apoi mă îmbrânceşte în furgonetă. Mi s-a tăiat răsuflarea. Mă încovoi de durere, sufăr atât de mult, încât nici măcar nu pot să țip. Când ridic capul, primesc în plină figură toată greutatea corpului fiului meu care tocmai a fost aruncat în furgonetă. Partea din spate a capului său îmi sparge nasul. O fântână de sânge țâşneşte pe fața mea. Simt o durere arzătoare în ochi, ca o arsură. Şi închid ochii involuntar.

2.

Când îmi recapăt cunoştința, sunt în semiîntuneric, închisă într-o celulă cu gratii ruginite. O cuşcă pentru animale, îngustă, murdară, oribilă. Julian este pe jumătate culcat pe mine. Plânge şi e plin de sânge. Îl strâng în brațe şi înțeleg că sângele de pe fața lui este al meu. Îl încălzesc, îl asigur că totul va fi bine, că tati va veni să ne elibereze. Îl îmbrățişez strâns. Într-o secundă, regret toți nervii pe care mi i-am vărsat adesea asupra lui. Şi presimt că ceea ce ni se întâmplă este poate consecința rătăcirilor mele.

Mijesc ochii şi scrutez întunericul care ne înconjoară. Două lămpi de şantier agățate de nişte grinzi subțiri din metal răspândesc o lumină slabă, dându-mi de înțeles că ne aflăm într-un soi de depozit al unei grădini zoologice, al unui circ

sau al unei menajerii. Mai văd alte cuşti, nişte suluri de plasă de sârmă, scaune din fier stivuite, stânci false, paleți din lemn putreziți, arbuşti din plastic.

— Mami, am făcut pipi, scânceşte Julian.

— Nu-i nimic, puiule.

Îngenunchez lângă el, pe betonul tare şi rece. Miroase a mucegai – mirosul înțepător al fricii. Iau câinele de pluş care zace pe jos ca să-i distrag atenția.

— Ia uită-te la cățeluş, vrea pupici!

Timp de câteva minute, mă străduiesc să mă joc cu el, încercând să-l protejez de nebunia asta. Arunc o privire la ceasul de mână. Nu e nici măcar 11:30. N-am mers mult cu maşina, deci nu suntem prea departe de Manhattan. Poate în New Jersey, în Bronx, în Queens… Sunt convinsă că cel care ne-a răpit n-a acționat la întâmplare. Şi-a asumat riscuri enorme agresându-ne în plin centru al oraşului. Aşadar, pe *noi* ne căuta. Pe noi voia să ne prindă: membrii familiei Lorenz. Dar din ce motiv? O răscumpărare?

Mă agăț de această idee, fiindcă mă linişteşte. Sean va da orice ca să ne scoată de acolo. În fine, poate pe mine nu, dar pe fiul lui sigur. Indiferent de suma cerută, va face rost de ea. Sean are propria fabrică de făcut bani: va fi de-ajuns să dea de trei ori cu pensula pe o pânză şi va găsi o turmă de oi gata să-şi scoată milioanele de euro din buzunare. Speculanți, traderi, multimilionari, *hedge funders*[21], oligarhi ruşi, chinezi proaspăt îmbogățiți. Cu toții vor să aibă un Lorenz în colecția lor. Un Lorenz! Un Lorenz! Un Lorenz e mai bun decât aurul! Mai bun decât un avion privat sau o vilă în Bahamas.

— Curviştină!

Surprinsă, scot un țipăt care îl face pe Julian să plângă.

O femeie s-a apropiat de cuşcă fără ca eu să-mi dau seama.

Obeză, cocoşată, cu mers şchiopătat. Pare îmbătrânită prematur: are părul lung, aspru şi grizonant, un nas exagerat de încovoiat, ochii înroşiți de furie. Încrețită de riduri, fața ei înspăimântătoare este plină de tatuaje: zigzaguri, cruci,

triunghiuri, cercuri, fulgere, precum picturile faciale ale amerindienilor.

— Cine… sunteți?

— Gura, curviştino! N-ai dreptul să vorbeşti!

— De ce faceți asta?

— GURA! urlă ea apucându-mă de gât.

Cu o forță de taur mă trage înainte şi mă loveşte de mai multe ori cu capul de barele de fier. Băiatul meu urlă. Nasul începe să-mi sângereze din nou. Încasez loviturile fără să crâcnesc, dar înțeleg că femeia nu-şi dă exact seama de puterea ei fizică.

În cele din urmă, îmi dă drumul. Cu fața plină de sânge, mă prăbuşesc la pământ. În timp ce Julian vine şi se aruncă la gâtul meu, observ că indianca scotoceşte într-o cutie veche de unelte, pe jumătate ruginită.

— Vino aici! urlă ea.

Îmi şterg sângele care mi se prelinge pe ochi şi îi fac semn lui Julian să se îndepărteze în fundul cuştii.

N-o supăra.

Îşi continuă inventarul, scoțând rând pe rând din cutie un cleşte de tăiat sârmă, o rindea, o crivală, un patent.

— Ia asta, strigă ea întinzându-mi un cleşte rusesc.

Întrucât rămân nemişcată, se enervează şi scoate din teaca pe care o poartă la curea un cuțit de vânătoare de treizeci de centimetri, cu lama crestată.

Mă apucă de braț şi, cu o mişcare rapidă, îmi taie cureaua ceasului. Apoi, îmi flutură cadranul pe sub nas şi îmi arată secundarul.

— Ascultă-mă bine, curviştino. Ai exact *un minut* la dispoziție ca să-mi aduci un deget de-al lu' fiu-tu. Dacă refuzi, intru în cuşcă, îi tai gâtul şi după aia te omor şi pe tine.

Sunt terorizată. Creierul meu nici măcar nu poate concepe ceea ce îmi cere.

— Doar nu…

— Fă-o! urlă ea aruncându-mi cleştele în față.

O să-mi pierd cunoştința.

— MAI AI PATRUZECI DE SECUNDE! NU MĂ CREZI? UITĂ-TE BINE!

Intră în cuşcă şi îl înhață pe Julian care plânge cu sughițuri îngrozit. Îl aduce în față, ținând cuțitul cu lama crestată la gâtul fiului meu.

— DOUĂZECI DE SECUNDE!

Mă doare stomacul. Gem:

— Nu voi putea niciodată să fac aşa ceva.

— GRĂBEŞTE-TE!

Înțeleg că o să-şi pună amenințările în aplicare şi că nu am de ales.

Iau cleştele şi înaintez spre ea şi spre Julian, care începe să urle.

— Nu, mami! Nu, mami! Nu asta! NU ASTA! Mergând spre fiul meu cu o armă în mână, înțeleg două lucruri.

Infernul este aici.

Infernul durează mult timp.

3.

Iar infernul este mai cumplit decât cel mai cumplit coşmar al tău.

După ce m-a făcut să comit fapta odioasă, monstrul mi-a luat fiul. Ca să-mi potolească furia nebună, indianca m-a lovit în burtă, în gât, în piept până m-a lăsat latră. Când mi-am recăpătat cunoştința, eram aşezată pe un scaun metalic şi ea îmi înfăşura bustul cu sârmă ghimpată, legându-mă foarte strâns.

Au trecut mai multe ore, dar n-aş şti să spun câte. Ciulesc urechile, însă nu-l mai aud pe Julian. Cea mai uşoară respirație mă face să sufăr. Țepii ascuțiți ai sârmei ghimpate îmi sfâşie pielea.

Leşin, mă trezesc, am pierdut noțiunea timpului. Sunt plină de sânge. Zac în rahatul meu, în urina mea, în lacrimile mele, în frica mea.

— Priveşte, curviştino!

Ies din letargie tresărind.

Indianca apare în lumină. Îl duce pe Julian cu o singură mână. În cealaltă tine cuțitul de vânătoare. Nici măcar n-am timp să țip. Lama se ridică, luceşte cu o sclipire vie, apoi se abate asupra fiului meu. O dată, de două ori, de zece ori. Sângele țâşneşte. Plâng în hohote. Urlu. Colții de fier îmi străpung carnea, tot corpul. Îmi pierd răsuflarea. Mă sufoc. Vreau să mor.

— CURVISTINO!

11
Cursum Perficio

Eul nu este stăpân în propria lui casă.
Sigmund FREUD

1.

Întors în casa de pe strada Cherche-Midi, Gaspard dădu nas în nas cu Sean Lorenz.

Portretul mare al pictorului – poza alb-negru făcută de Jane Bown, un fotograf englez – îşi impunea prezența severă, încremenea salonul într-o linişte minerală şi-ți dădea impresia că nu te scapă din ochi.

Gaspard alese să-l ignore şi se duse în bucătărie ca să pună în priză cafetiera pe care o cumpărase după ce ieşise din magazinul de telefonie mobilă. Pentru a se înviora, îşi prepară o cafea *ristretto* în stil italian pe care o bău dintr-o înghițitură, apoi una *lungo* care să-i prelungească plăcerea.

Cu ceaşca în mână, se întoarse în salon şi se lovi din nou de imaginea pictorului. Când o văzuse prima dată, avusese impresia că parcă Sean îi zicea *Hai sictir!* Acum, avea mai mult sentimentul că, din cauza ochilor lui strălucitori şi pătrunzători, îi cerea, de fapt, altceva: *Ajută-mă.*

Rezistă câteva clipe apelului, apoi izbucni:

— Cum vrei să te ajut? Fiul tău e mort, ştii foarte bine.

Îşi dădea seama că era stupid să vorbească cu o fotografie, dar nevoia de a se justifica îl chinuia. Ca şi nevoia de a-şi aduna gândurile şi de a face bilanțul.

— OK, nu i s-a găsit corpul, reluă el, dar asta nu înseamnă că este în viață. Trebuie să recunoşti că povestea ta cu experiența de moarte iminentă nu ține.

Chipul sever continua să-l fixeze în tăcere. Din nou Gaspard îi inventă un răspuns:

Dacă murea copilul tău, crezi că…

— N-am copil, obiectă el.

Ajută-mă.

— Mă calci pe nervi.

Ca un ecou, o frază din convorbirile lui Lorenz cu Jacques Chancel îi reveni în minte. La sfârşitul interviului, jurnalistul îl întrebase pe pictor care este scopul ultim al oricărui artist. *Să devină nemuritor*, răspunsese Sean fără să ezite. Ceea ce putea trece drept o butadă de megaloman căpătase un cu totul alt sens atunci când Lorenz îşi explică afirmația: „Să fii nemuritor îți dă oportunitatea de a veghea cât mai mult timp posibil asupra ființelor care îți sunt dragi".

Tot uitându-se la portret, Gaspard fu cuprins de un soi de amețeală şi avu o halucinație: chipul pictorului se suprapuse pentru scurt timp peste trăsăturile propriului său tată şi îşi reiteră rugămintea: *Ajută-mă.* Dramaturgul clipi pentru a-şi alunga imaginea din minte. Vedenia se estompă, apoi dispăru.

Eliberat de dominația celor doi bărbați, se întoarse la parter, se dezbrăcă, îşi desfăcu pansamentele şi intră la duş. Uneori făcea baie în plină după-amiază, dar din cauza evenimentelor agitate din noaptea trecută nu reuşise să doarmă. Deşi îl cuprinsese o oboseală cumplită de cum se întorsese acasă, apa rece îl mai trezi puțin. În timp ce îşi usca grijuliu atela, imaginea pe care o văzu în oglinda plină de pete negre îl indispuse: prea bărbos, prea pletos, prea păros, prea gras.

Scotocind prin sertarele din baie, Gaspard găsi un pămătuf de bărbierit, un brici şi spumă de ras veche. În ciuda mâinilor bandajate, începu să-şi taie cu foarfeca barba stufoasă, apoi se bărbieri şi îşi tăie părul. Această toaletare îi dădu impresia că respiră mai bine. Îi tăie totodată orice chef de a-şi lua din nou pe el cămaşa în carouri şi pantalonii din velur.

Îmbrăcat cu o pereche de boxeri şi cu un maieu de corp, intră în dressingul de lângă cea mai mare cameră a casei. Precum Steve Jobs sau Mark Zuckerberg, Sean Lorenz era un adept al aşa-zisei *capsule wardrobe* – garderoba invariabilă. În cazul de față, o duzină de costume marca Smalto în diverse

nuanțe, de la negru la gri-deschis, şi cămăşi albe din poplin cu guler englezesc şi butoni sidefați. În ciuda faptului că era mai corpolent, constituția lui Gaspard nu era foarte diferită de cea a pictorului. Îşi puse pe el o cămaşă şi un costum şi se simți imediat uimitor de bine, ca şi cum tocmai dăduse jos mai multe kilograme.

Într-unul dintre sertare, alături de curele din piele încolăcite, găsi mai multe flacoane cu apă de toaletă. Cinci cutii de carton uşor îngălbenit din *Pour un Homme* de la Caron, dintre care unele erau încă nedesfăcute. Îşi aminti o anecdotă pe care i-o povestise Pauline pentru a ilustra caracterul obsesional al lui Lorenz. Acest parfum era primul cadou pe care Pénélope i-l făcuse viitorului ei soț la începutul relației lor. Sean nu încetase niciodată să-l poarte, dar, convins că apa de toaletă îşi schimbase între timp formula, urmărea pe eBay ediția din 1992 şi cumpăra sistematic toate flacoanele care apăreau.

Gaspard deschise una dintre cutii şi se dădu cu parfum. Mireasma cu note de lavandă şi vanilie avea ceva natural şi atemporal care nu-i displăcu. În momentul în care părăsi dressingul, îşi zări imaginea reflectată în oglinda cu picior şi avu impresia că se uită la un alt om. O versiune a lui Lorenz mai împlinită şi mai liniştită. Pentru a îmbunătăți acest efect îşi puse ochelarii în sertarul cu parfumuri. Cât se poate de firesc, nu se putu abține să nu se gândească la unul dintre filmele sale preferate – *Vertigo* – şi la căutarea nebunească a personajului Scottie, interpretat de James Stewart. Un bărbat care încearcă s-o transforme pe noua lui logodnică pentru a o face să semene cu marea lui iubire pierdută. A încerca să iei locul morților se poate dovedi foarte periculos, ne avertiza Hitchcock prin deznodământul filmului. Dar, în clipa aceea, lui Gaspard nu-i păsa de aşa ceva. Îşi netezi cutele hainei şi ieşi din încăpere ridicând din umeri.

2.

Încă din prima zi, ceva îl mirase pe Gaspard: de ce Bernard Benedick, moştenitor şi executor testamentar al lui Sean, se hotărâse să închirieze casa, lăsând în ea atâtea lucruri personale ale pictorului? Întrebarea îi revenea acum în minte în timp ce se plimba prin fosta cameră a lui Lorenz şi a lui Pénélope. Acest lucru îi dădea o senzație ambivalență. Una agreabilă, aceea de a fi într-un loc familiar, şi alta mai tulburătoare, de a se afla fără voia lui în pielea unui voyeur. Gaspard hotărî să nu-şi bată capul cu astfel de probleme şi îşi asumă – pentru o cauză bună, se justifică el – statutul de profanator de intimitate. Aşa că scotoci de-a fir a păr prin încăpere, deschizând toate dulapurile, trăgând sertarele, cercetând pereții, verificând chiar stinghiile parchetului, în pofida unei oarecare stângăcii din cauza rănilor de la mână. Dar nu descoperi prea multe. Sub biroul din lemn de palisandru găsi totuşi o cutie de depozitare pe rotile plină de hârtii şi de plicuri.

Examină cu atenție conținutul, descoperind articole printate de pe site-urile presei *mainstream* care făceau referire, mai mult sau mai puțin, la moartea lui Julian. Aceleaşi articole din *New York Times*, din *Daily News*, din *Post* sau din *Village Voice* pe care Gaspard le citise deja cu o zi înainte pe computerul lui Madeline. Nimic nou în sine, în afară de confirmarea faptului că, înainte de a muri, Lorenz reluase cercetările privind moartea fiului său. Mai surprinzător, cutia din lemn conținea şi corespondența pe care pictorul continuase s-o primească şi după moartea lui. Tradiționalele facturi de electricitate şi de la Orange, munți de reclame publicitare, scrisori de la Trezorerie care te urmăreau *ad vitam aeternam…*

Lângă camera părinților se afla cea a lui Julian. Stând în pragul uşii, Gaspard ezită un moment înainte de a intra.

Ajută-mă.

Încercă să nu se lase copleşit de emoții şi intră în încăpere. Era o cameră drăguță şi luminoasă, situată în dreptul grădinii, pătrată, cu parchet şlefuit şi mobilier vopsit în culori

pastel. Într-o liniște de catedrală, razele soarelui pătrundeau prin ferestre, revărsându-se asupra unui pat de copil acoperit cu o cuvertură bej, făcând să lucească suprafața ceruită a unei biblioteci în care tronau niște cărți ilustrate şi niște maşinuțe de colecție. Un veritabil tablou de Norman Rockwell.

Fără a spera să găsească ceva în această încăpere, Gaspard rămase mult timp în picioare, nemişcat, ca şi când s-ar fi aflat într-un loc secret. Locul n-avea nimic morbid. Dimpotrivă, camera părea să aştepte întoarcerea puştiului. În curând, copilul avea să vină de la şcoală, să deschidă dulapurile pentru a-şi scoate jocurile Lego, tăblița magică, figurinele cu dinozauri... Această senzație persistă în mintea lui până când zări, pus pe pernă, un cățeluş de pluş plin de sânge.

Gaspard încremeni. Era jucăria pe care o avea cu el Julian în momentul în care fusese răpit? Dacă da, atunci cum ajunsese acolo din moment ce constituia o probă în instanță?

Apucă animalul de pluş cu mâinile lui rănite. Cățeluşul avea o figură nostimă şi blajină totodată, ceea ce făcea ca dâra de sânge uscat de pe bot să fie atât de frapantă. Gaspard apropie jucăria de fața lui şi îşi dădu seama dintr-odată că nu era sânge, ci fără îndoială ciocolată. Înțelese atunci confuzia: şmecheria, clasică a părinților, de a avea o jucărie de rezervă. Pe botul câinelui, nici urmă de mirosul înțepător al fricii. Nu era decât urma, blândă şi caldă, a copilăriei şi, poate, de aceea Lorenz îl păstrase cu sfințenie: avea acel miros de biscuiți scoşi din cuptor care te făcea să te gândeşti la cărți de poveşti, la spice de grâu uscate, la coaja brună şi țepoasă a castanelor, la niște frunze de platan purtate de adierea unui vânt călduț. Instantanee care îi oferiseră lui Gaspard o certitudine absolută: în fața lui se deschidea un drum, iar el avea să-l parcurgă până la capăt, oricare ar fi fost consecințele.

3.

„Nouă luni de iarnă, trei luni de infern.” Vechiul dicton castilian era cel mai adesea neadevărat: probabil că, *în realitate,* la Madrid nu ploua decât zece zile pe an. Ghinion, 22 decembrie 2016 era una dintre acele zile şi, ajungând în capitala spaniolă, Madeline dăduse peste o vreme şi mai rea decât la Paris.

După un zbor îngrozitor – pe Charles-de-Gaulle, tocmai când era pe punctul de a decola, avionul ei fusese oprit din cauza unui pasager care se simțea rău şi care trebuise să fie debarcat –, Madeline aterizase la Madrid-Barajas cu aproape două ore întârziere, după care avusese parte de plăcerile inerente acestui tip de călătorie. Genul de complicații care îl scoteau din minți pe Gaspard: aeroport aglomerat, turişti nervoşi, aşteptare interminabilă, senzația umilitoare de a fi redus la o turmă. După ce a scăpat de aglomerația neîncăpătoare din autobuz la coborârea din avion, a luat un taxi paradit care mirosea a fum de țigară şi a transpirație. O rablă cu geamuri aburite de aerul viciat în care îndurase aproape o oră ambuteiajele ultimei săptămâni de shopping dinaintea Crăciunului, dar şi litania nesfârşită a cântecelor de varieteu iberic care se auzeau de la Cherie FM, postul local. Top 50, versiunea Movida[{22}]: *Mecano, Los Elegantes, Alaska y Dinarama…*

M-am molipsit de la Coutances! se întristă ea ajungând pe Calle Fuencarral, în centrul cartierului Chueca, bastionul comunității gay din Madrid. Simți pericolul. Dar cu niciun chip nu trebuia să cedeze în fața acestei viziuni pesimiste asupra lumii. Dacă începea să vadă viața din perspectiva pesimistă a lui Gaspard Coutances, nu-i mai rămânea decât să-şi pună pistolul la tâmplă.

Se forță aşadar să adopte o atitudine pozitivă. Taximetristul era execrabil, dar îi lăsă totuşi un bacşiş. La hotel, nimeni n-o ajută să-şi ducă bagajul, dar îşi zise că nu avea nevoie. Camera ei, rezervată în ultimul moment, era apăsătoare, cu vedere spre un şantier şi o macara lăsată să ruginească, dar ea îi găsi totuşi un oarecare farmec. În plus, după intervenție,

avea să se odihnească şi să aibă tot timpul să caute un loc mai pitoresc.

Să facă față. Să nu dea greş. Să uite viața haotică pe care o trăise până în prezent, să uite nebunia lui Sean Lorenz, drama fiului său, să nu se arunce cu capul înainte precum Coutances. Să se concentreze pe edificarea viitorului pe care şi-l alesese.

4.

Era ora patru după-amiaza. Gaspard mânca în picioare, în bucătărie. O cutie de sardine şi pâine feliată – o gustare luată pe fugă. Apoi bău puțină apă Perrier cu aromă de lămâie.

Mai târziu, după cum căpătase de-acum obişnuința, puse la pick-up unul dintre vechile discuri de jazz din colecția lui Sean Lorenz. Apoi luă în salon cutia care conținea corespondența pictorului şi începu să studieze acele arhive ciudate.

După mai bine de o oră de căutat, aşezat turceşte pe parchet, găsi un număr încă nedesfăcut al revistei *Art in America.* Gaspard rupse folia de plastic. Publicația data din ianuarie 2015. După cum dovedea cartea de vizită prinsă cu o agrafă de copertă, însuşi directorul redacției i-o trimisese lui Sean, însoțită de câteva cuvinte de mulțumiri şi de condoleanțe.

În interior, vreo zece pagini despre inaugurarea expoziției *Sean Lorenz. A life in painting,* care se ținuse la MoMA pe 3 decembrie 2014, cu câteva zile înaintea răpirii lui Julian. Răsfoind revista, Gaspard înțelese că această recepție era mai mult un eveniment monden decât o celebrare a artei. Sponsorizată de o marcă de lux, petrecerea atrăsese o mulțime de invitați prestigioşi. În fotografiile din revistă, Gaspard îl recunoscu pe Michael Bloomberg, fostul primar al oraşului, dar şi pe Andrew Cuomo, guvernatorul statului New York. În alte poze, îi zăreai pe Charles Saatchi şi pe Larry Gagosian. Într-o rochie foarte decoltată, Pénélope Lorenz,

aflată încă la apogeul frumuseții sale, discuta aprins cu Sarah Jessica Parker şi cu Julian Schnabel. În legendele fotografiilor erau menționate totodată o mulțime de manechine şi de tinere *socialites* de care Gaspard nu auzise niciodată.

În poze, Sean Lorenz dădea impresia că este absent şi oarecum stânjenit. Gaspard bănuia că era aşa din cauza frivolității şi a fastului petrecerii. Ascetismul şi puritatea ultimelor sale picturi erau total opuse acestui gen de recepții la care nu veneai decât pentru a fi văzut. Pe chipul său se citea angoasa, ca şi cum era conştient că apogeul carierei lui era totodată, în mod inevitabil, începutul decăderii. Ca şi cum zărea deja, în spatele Capitoliului, umbra Stâncii Tarpeiene. Ca şi cum moartea lui Julian era deja înscrisă în dulcea decadență a acelei seri.

Dar Sean zâmbea totuşi într-o fotografie. O poză cu un polițist în ținuta regulamentară a NYPD: uniformă albastru-închis şi caschetă în opt colțuri. O casetă preciza că ofițerul, un oarecare Adriano Sotomayor, era un prieten din copilărie al lui Sean Lorenz şi că cei doi bărbați nu se mai văzuseră de douăzeci şi doi de ani. Privind cu atenție fotografia, Gaspard îl recunoscu pe băiatul latino cam arogant care se dădea mare în pozele din tinerețe pe care le văzuse în monografie. Se ridică şi se îndreptă spre bibliotecă pentru a verifica informația. Nu era nicio îndoială: Sotomayor era într-adevăr, al treilea membru al *Artificierilor.* Cel care îşi semna graffitiurile cu pseudonimul *NightShift.* Odată cu trecerea anilor, fața i se rotunjise şi aroganța de altădată lăsase mai mult loc bonomiei, dar trăsăturile lui tot mai păreau „tăiate cu cuțitul", ceea ce îl făcea să semene cu actorul Benicio del Toro.

Gaspard închise revista. Când se ridică pentru a-şi face o nouă cafea, nevoia de alcool care-l cruțase mai bine de douăzeci şi patru de ore îl cuprinse fulgerător. Din experiență, ştia că trebuia să acționeze cu repeziciune dacă voia să aibă o şansă de a-şi stăpâni demonii. Ceea ce se şi străduí să facă, golind în chiuvetă cele trei sticle de vin şi puținul whisky pe

care îl mai avea în casă. În timpul unui moment de ameţeală, avu mai multe spasme scurte. Fruntea i se umplu de sudoare, apoi simţi că valul de angoasă se retrăgea şi că reuşise să stingă incendiul înainte de a se propaga. Drept recompensă, fură o ţigară deja rulată din pachetul cu tutun galben-auriu pe care Madeline îl uitase pe masa din bucătărie. O otravă în schimbul alteia, faimosul „coeficient de adversitate al lucrurilor", cum îl numea Sartre, atât de pregnant încât omului i-ar trebui „ani buni de răbdare pentru a obţine cel mai infim rezultat". Avem victoriile pe care le putem obţine.

Cu ţigara în gură, Gaspard întoarse pe faţa B discul de 33 de turaţii – un vechi Joe Mooney excelent –, apoi se puse din nou pe treabă, recitind unele articole pe noul său smartphone, după care se ocupă de restul scrisorilor nedeschise încă.

Ajungând la facturi, întârzie asupra extrasului detaliat al convorbirilor telefonice. Lorenz vorbea puţin la telefon, dar aceste documente erau adevărate desfăşurătoare care îţi permiteau să-i reconstitui programul din zilele de dinaintea morţii. Unele numere erau franţuzeşti, altele, americane. Gaspard începu să-i apeleze pe toţi corespondenţii, în ordine cronologică. Nimeri rând pe rând la secretariatul secţiei de cardiologie a spitalului Bichat, la cabinetul doctorului Fitoussi, un cardiolog din arondismentul 7, apoi la o farmacie de pe bulevardul Raspail. Dintre numerele de dincolo de Atlantic, unul îi reţinu în mod deosebit atenţia, căci Lorenz sunase de două ori fără succes. Insistase în ziua următoare şi, de data asta, reuşise să vorbească. Gaspard dădu peste robotul telefonic al unui oarecare Cliff Eastman, al cărui mesaj impersonal era transmis de o voce răguşită, dar veselă, de mare fumător sau mare băutor de whisky (sau cel mai probabil amândouă, căci viciile se încurajează reciproc).

Lăsă un mesaj cerând să fie sunat, apoi continuă să studieze arhivele lui Sean, consultând biblioteca, frunzărind toate lucrările, decupând unele articole sau unele fotografii din monografie pentru a le lipi pe un caiet mare cu spirale pe

care îşi propusese să-şi scrie piesa de teatru. Între o carte frumoasă a lui Salgado şi *Maus* de Spiegelman găsi o hartă veche a New Yorkului – astfel percepu mai bine distanțele şi deplasările pictorului, plasând X-uri de culori diferite pentru a marca locurile care aveau legătură cu ancheta: locul în care fusese răpit Julian, locul în care fusese sechestrat împreună cu mama lui, podul de pe care se presupune că Beatriz Muñoz îl aruncase în fluviu, stația de metrou în care aceasta îşi pusese capăt zilelor…

Cuprins de elan, Gaspard nici nu simți cum trecuse timpul. Când ridică ochii din documente, era deja noapte. Joe Mooney se oprise de mult din cântat. Se uită la ceas şi îşi aminti că avea o întâlnire.

12
Black Hole

Suntem liberi numai când suntem singuri.
Arthur SCHOPENHAUER

1.

Agenția lui Karen Lieberman îşi avea sediul pe strada Coutellerie, în arondismentul 1, nu foarte departe de primăria oraşului şi de Centrul Pompidou.

Gaspard nu mai venise aici decât o singură dată, în urmă cu doisprezece ani, la începuturile colaborării lui cu Karen. În restul timpului, ea era cea care se deplasa. Şi Gaspard regreta că nu-i ceruse acest lucru şi de data asta: traseul parcurs de pe strada Cherche-Midi îl cufundase din nou în atmosfera agresivă şi sinistră a Parisului cenuşiu. Avea nervii întinşi la maximum, avea impresia că se afla pe un teren ostil, iar senzația de sevraj nu făcea decât să înrăutățească lucrurile.

Locul era aşa cum şi-l amintea: o poartă de intrare cam paradită – acoperită cu o mulțime de plăci de profesii liberale –, care permitea accesul într-o curte interioară mică şi fără personalitate în care se ridica un al doilea imobil, mai puțin somptuos decât cel care dădea spre stradă. De mărimea unui sicriu, ascensorul era de o lentoare dezolantă. Mai mult de-atât, îți lăsa impresia că urma să-şi dea sufletul în orice moment. După o clipă de ezitare, Gaspard hotărî să urce cele şase etaje pe scări.

Ajunse gâfâind în fața intrării, sună şi aşteptă să i se deschidă uşa, apoi pătrunse într-un spațiu de birouri mansardate. Constată cu satisfacție că holul – unde erau dispuse câteva scaune pentru a servi ca sală de aşteptare – era gol. Cum Karen avea contracte cu vreo douăzeci de scriitori, dramaturgi şi scenarişti, Gaspard se temuse să nu dea nas în nas cu vreunul dintre pseudocolegii săi şi să

trebuiască să suporte cinci minute de vorbărie goală şi de politeţuri. „Singurătatea are două avantaje: mai întâi, acela de a fi singur cu tine însuți, apoi acela de a nu fi cu ceilalți”. Schopenhauer spusese odată o chestie de genul ăsta, gândi el îndreptându-se spre biroul asistentului lui Karen.

Era un tânăr care credea că avea stil – barbă de hipster, tatuaje aparent rebele, tunsoare *undercut,* pantofi Chukka şi cămaşă de blugi cambrată –, când, de fapt, nu era decât clona tuturor amicilor lui care încercaseră să recreeze atmosfera din cartierele Williamsburg şi Kreuzberg în apropiere de canalul Saint-Martin.[23] Lucru şi mai grav, tipul îl măsură din cap până-n picioare, după care, cu un aer neîncrezător, îi ceru să se prezinte. Era chiar culmea, în condițiile în care numai Gaspard singur asigura trei sferturi din cifra de afaceri a agenției.

— Sunt ăla care îți plăteşte salariul, tâmpitule! se enervă el îndreptându-se cu forța spre biroul lui Karen, sub privirea uluită a asistentului.

— Gaspard? îl întâmpină agentul său.

Alertată de urlete, ea se ridicase de la birou pentru a-i ieşi înainte. Cu un corp de liană şi păr blond tuns scurt, Karen Lieberman se apropia de patruzeci şi cinci de primăveri, dar se îmbrăca la fel ca atunci când era elevă la liceul Janson-de-Sailly: blugi Levi’s 501, cămaşă albă, pulover anchior şi mocasini de culoare roşie, precum vinul Saint-Emilion. Era impresarul lui Gaspard, dar îi era şi avocată, contabilă, asistentă, ataşat de presă, consilier fiscal şi agent imobiliar. În schimbul a 20% din ce câştiga el, Karen era interfața lui cu exteriorul. Scutul care îi permitea să trăiască după bunul său plac şi să-i trimită la dracu’ pe toți. Ceea ce nu se jena să facă.

— Ce mai face cel mai sălbatic dintre autorii mei?

El o opri sec:

— Eu nu sunt autorul *tău.* Tu eşti angajata mea, ceea ce nu-i deloc acelaşi lucru.

— Gaspard Coutances în toată splendoarea lui! ripostă ea. Bădăran, morocănos, suspicios…

Karen îl invită să ia loc.

— N-aveam întâlnire la restaurant?

— Aveam nevoie să-mi printezi mai întâi nişte documente importante, explică el scoțându-şi smartphone-ul din buzunar. Nişte articole pe care le-am găsit pe internet.

— Trimite-i-le lui Florent, el…

— Ți-am zis că e ceva important! Vreau s-o faci *tu,* nu gigoloul tău.

— Cum vrei. Ah, am vorbit la telefon cu Bernard Benedick. M-a asigurat că totul e în regulă. Se pare că tipa a plecat. Vei putea profita de asta. Singur.

El clătină din cap.

— Ca şi cum eu nu ştiam! Oricum, n-o să rămân acolo.

— Bineînțeles, ar fi prea simplu, oftă Karen. Te servesc cu un whisky?

— Nu, mersi. Am hotărât s-o las mai moale cu băutura.

Ea făcu ochii mari de uimire.

— Totul e bine, Gaspard?

El anunță pe un ton răspicat.

— N-o să mai scriu nicio piesă anul ăsta.

Uitându-se la Karen, aproape că putea să citească în ochii ei avalanşa de consecințe pe care urma să le aibă decizia lui – rezilierea contractelor, renunțarea la săli, anularea călătoriilor… Totuşi, agentului său îi trebui mai puțin de două secunde ca să reacționeze:

— Chiar? De ce? întrebă ea pe un ton neutru.

El ridică din umeri şi clătină din cap.

— O piesă de Coutances în plus sau în minus nu cred că va schimba prea mult istoria teatrului…

Cum Karen nu spuse nimic, simți nevoia să se explice.

— Să fim cinstiți, am întors problema pe toate părțile. În ultimii ani, mă cam repet, nu?

De data asta, ea reacționă:

— Pe tema „lumea e nasoală, oamenii sunt idioți”, poate. Dar poți încerca să scrii despre altceva.

Gaspard se strâmbă.

— Nu prea văd despre ce.

Se ridică pentru a lua o țigară din pachetul de pe birou şi ieşi s-o fumeze pe balcon.

— Eşti îndrăgostit, nu-i aşa? zise Karen alăturându-i-se.

— Nu. Ce tot îndrugi?

— Mă temeam că o să ți se întâmple într-o bună zi, se lamentă ea.

Gaspard se apără:

— Fiindcă nu mai vreau să scriu, ai ajuns la concluzia că sunt îndrăgostit? E un raționament cam bizar.

— Ți-ai cumpărat un telefon mobil. *Tu!* Nu mai bei, te-ai bărbierit, nu mai porți ochelari, te-ai îmbrăcat la costum şi miroşi a lavandă! Aşa că, da, chiar cred că eşti îndrăgostit.

Cu un aer absent, Gaspard trase din țigară. Zgomotul oraşului vibra în noaptea blândă şi jilavă. Sprijinit de balustradă, el fixa cu privirea turnul Saint-Jacques, solitar şi incomplet, care strălucea la doi paşi de Sena.

— De ce m-ai lăsat în groapa asta? întrebă el deodată.

— Ce groapă?

— Cea în care vegetez de atâția ani.

Ea îşi aprinse, la rându-i, o țigară.

— Mie mi se pare că tu te-ai băgat singur în ea, Gaspard. Ba chiar ți-ai organizat cu meticulozitate viața ca să fii sigur că n-o să mai ieşi din ea.

— Ştiu foarte bine, dar suntem prieteni, tu…

— Eşti dramaturg, Gaspard, singurii tăi prieteni sunt personajele pieselor tale.

El continuă:

— Ai fi putut încerca să faci ceva…

Ea reflectă un moment, apoi zise:

— Vrei adevărul? Te-am lăsat în această groapă pentru că era locul în care puteai să scrii cele mai bune piese. În singurătate, în insatisfacție, în tristețe.

— Nu văd legătura.

— Dimpotrivă, vezi foarte bine legătura. Ai încredere în experiența mea: este plăcut să fii fericit, dar fericirea nu este prea bună pentru creație. Câți artişti fericiți cunoşti tu?

Acum, că se pornise, Karen îşi dezvolta raționamentul cu pasiune, rezemată de pervazul ferestrei:

— Imediat ce unul dintre autorii mei îmi spune că este fericit, încep să-mi fac griji. Aminteşte-ți ce repeta tot timpul Truffaut: „Arta este mai importantă decât viața". Şi avea dreptate, fiindcă, până acum, tu nu iubeai mai nimic în viață, Gaspard. Nu iubeşti oamenii, nu iubeşti umanitatea, nu iubeşti copiii, nu…

În timp ce el ridica mâna ca s-o întrerupă, îi sună telefonul. Privi numărul afişat pe ecran: era un apel din Statele Unite.

— Scuză-mă o clipă!

2.

Madrid. Ora cinci după-amiaza şi era aproape noapte.

Înainte de a părăsi hotelul, Madeline ceru cu împrumut o umbrelă, dar nu obținu decât un refuz politicos din partea tipului de la recepție. *Nervermind.* Ieşi în ploaie hotărând să ignore vremea urâtă aşa cum avea să ignore toate obstacolele. La doi paşi găsi o farmacie în care intră cu o rețetă: antibiotice pentru a evita posibile infecții în timpul operației şi un nou dozaj de hormoni pentru a stimula eliberarea de ovocite. Un tratament care permitea reducerea cu douăzeci şi patru de ore a termenului obişnuit între injectarea de hormoni şi prelevarea de ovocite. Ghinion: trebui să meargă la alte trei farmacii pentru a obține ceea ce căuta. La ora şase după-amiaza, Madeline încercă s-o facă pe turista şi să hoinărească între Chueca şi Malasaña. Teoretic, era un cartier creativ şi plin de viață. La sfârşitul verii, îi făcuse plăcere să se plimbe pe străzile lui colorate, să intre în magazinele de haine vechi şi în cafenelele cu ambianță festivă. Astăzi era altă poveste. Înecat sub apele potopului, Madridul

părea să-şi trăiască ultimele ore înainte de apocalipsă. Încă de la începutul după-amiezii, o combinaţie infernală de ploaie diluviană şi rafale de vânt mătura fiecare colt al oraşului, semănând dezordine, provocând inundaţii şi ambuteiaje.

Fiindcă îi era foame, îşi puse în cap să se întoarcă în micuţul restaurant la care mâncase în timpul precedentului sejur, dar nu mai găsi drumul. Norii coborâseră atât de jos, încât ameninţau să se zdrelească de cupolele cu tambur care dominau oraşul regal. Din cauza întunericului şi a ploii, străzile şi bulevardele semănau toate unele cu altele, iar harta pe care o luase de la recepţia hotelului era pe cale să se descompună în mâinile ei din cauza ploii. Calle de I Hortaleza, calle de Mejia Lequerica, calle Argensola – numele şi sonorităţile se amestecau, vederea i se înceţoşa. Complet dezorientată, eşuă în cele din urmă într-un local demodat. Tartarul de doradă pe care îl comandă era înecat în maioneză, iar tarta cu mere nu era decât pe jumătate decongelată.

Precedând un bubuit lung de tunet, un fulger puternic despică cerul albastru ca cerneala, fixând pentru o clipă negativul imaginii sale reflectate în geamul biciuit de ploaie. Văzându-şi chipul, Madeline fu cuprinsă de o melancolie neaşteptată. Singurătatea şi descumpănirea îi apărură în toată cruzimea lor. Se gândi din nou la Coutances. La energia şi la umorul său, la vivacitatea lui intelectuală. Mizantropul era un Ianus ciudat. Un personaj inclasabil, afectuos, contradictoriu. Prizonier al unei anumite mentalităţi, el reuşea, în pofida pesimismului său, să o liniştească, să-i dea încredere. În acel moment, ar fi avut nevoie de susţinerea lui, de căldura şi chiar de reaua lui credinţă. În doi, măcar ar fi putut să se plângă de viaţa lor insuportabilă.

Madeline îşi înghiţi antibioticele cu o cafea decofeinizată oribilă, apoi se întoarse la hotel. Injecţie cu hormoni, baie fierbinte, o sticlă de jumătate de vin Rioja găsită în minibar, care îi alungă aproape instantaneu migrena.

Nu era nici măcar ora zece seara când se ghemui în pat, sub cearşafuri şi pături.

A doua zi urma să fie una importantă în viața ei. Poate începutul unei noi existențe. Ca să adoarmă cu un gând pozitiv, încercă să-şi imagineze cu cine putea să semene copilul pe care şi-l dorea. Dar nicio imagine nu i se formă în minte ca şi cum acest proiect nu era tangibil, condamnat să rămână la stadiul de himeră. În timp ce încerca să se opună valului de descurajare şi să adoarmă, o imagine clară şi puternică îi trecu prin minte. Chipul frumos al lui Julian Lorenz: ochi veseli, nas cârn, bucle blonde, zâmbet irezistibil de băiețel.

Afară, potopul continua.

3.

Gaspard recunoscu imediat vocea aspră de la celălalt capăt al firului: Cliff Eastman, bărbatul pe care Sean îl sunase de două ori cu câteva zile înainte de a muri.

— Bună ziua, domnule Eastman, vă mulțumesc din suflet că m-ați sunat.

Din câteva fraze, Gaspard află că interlocutorul său era un fost bibliotecar care, în mod normal, ducea o viață liniştită de pensionar în Miami cel aglomerat. Dar, cu trei zile înainte de Crăciun, se trezise blocat acasă la nora lui, în statul Washington.

— Optzeci de centimetri de zăpadă! exclamă el. Circulație paralizată, drumuri blocate, până şi rețeaua wifi a căzut. În concluzie, mă plictisesc de moarte.

— Citiți o carte bună, se hazarda să-i propună Gaspard pentru a întreține conversația.

— N-am nimic la îndemână şi nră-mea citeşte numai tâmpenii: sex, sex şi iar sex! Dar n-am înțeles foarte bine cine sunteți. Un tip de la casa de pensii din Key Biscayne, nu?

— Nu chiar, răspunse dramaturgul. Îl cunoaşteți cumva pe un oarecare Sean Lorenz?

— N-am auzit niciodată de el, cine este? se interesă nedumerit acesta.

Bătrânul îşi puncta fiecare frază cu un plescăit sonor din limbă.

— Un pictor celebru. A încercat să vorbească la telefon cu dumneavoastră, acum aproape un an.

— Se poate, dar nu mai am o memorie aşa de bună, la vârsta mea. Ce voia de la mine acest Picasso?

— Tocmai asta aş vrea şi eu să aflu.

Noi zgomote de plescăit.

— Poate că nu cu mine încerca să vorbească.

— Nu înțeleg.

— Când am preluat acest număr de telefon, am primit câteva luni apeluri de la persoane care doreau să ia legătura cu precedentul titular.

Gaspard fu străbătut de un fior. Poate că dăduse peste ceva.

— Chiar? Cum îl chema?

I se păru că-l aude pe Eastman scărpinându-se în cap la celălalt capăt al firului.

— Nu prea mai ştiu, a fost demult. Tipul avea acelaşi nume ca un sportiv, cred.

— Un sportiv, asta este destul de vag.

Firul memoriei bătrânului era întins. Nu trebuia nici să-l rupă, nici să-l slăbească.

— Faceți un efort, vă rog.

— Îmi stă pe limbă. Un atlet, cred. Da, un săritor care a participat la jocurile olimpice.

Gaspard scormoni cu greu în propriile amintiri. Sportul nu era tocmai punctul lui forte. Ultima dată când se uitase la jocurile olimpice, probabil că Mitterrand şi Reagan încă erau la putere, Platini încă înscria pentru Juventus şi *Frankie Goes to Hollywood* urca pe primul loc în Top 50. Zise câteva nume la întâmplare.

— Serghei Bubka, Thierry Vigneron…

— Nu, nu săritori cu prăjina. Un săritor în *înălțime.*

— Dick Fosbury?

Bătrânul intrase în joc:

— Nu, un latino, un cubanez.

O străfulgerare.

— Javier Sotomayor!

— Da, ăsta e: Sotomayor.

Adriano Sotomayor. Cu câteva zile înainte de a muri, convins fiind că fiul său era încă în viață, Sean îi ceruse ajutorul vechiului său prieten din grupul *Artificierilor,* devenit polițist.

Exista aşadar cineva în New York care putea să-l ajute. Cineva care reluase poate ancheta privind moartea lui Julian. Cineva care avea poate informații inedite.

În timp ce Gaspard încă vorbea la telefon, Karen Lieberman îl examina prin geamul biroului ei. Când remarcă un cățeluş de pluş ciudat care îi ieşea din buzunar, înțelese că acel Gaspard Coutances pe care-l cunoscuse ea nu mai exista.

Vineri, 23 decembrie

13
Madrid

Diavolul mă urmăreşte zi şi noapte,
fiindcă se teme să fie singur.
Francis PICABIA

1.

Madrid. Ora opt dimineața.

Madeline fu trezită de alarma telefonului. Făcu eforturi să se ridice din pat. *O noapte de rahat.* Încă una. Îi fusese imposibil să închidă ochii până la ora cinci dimineața, apoi un val uriaş de angoasă o făcuse să se scufunde în adâncuri abisale de unde îi era peste putință să iasă la suprafață.

Trase draperiile şi constată cu uşurare că furtuna încetase. Ieşi pe balcon ca să ia o gură de aer proaspăt. Cerul era încă înnorat, dar, la lumina zilei, cartierul Chueca îşi recăpătase oarecum vivacitatea. Se frecă la ochi şi îşi înăbuşi un căscat. Ar fi dat orice pentru un espresso dublu, dar puncția foliculară se făcea pe stomacul gol. La duş, se spălă îndelung cu săpunul antiseptic, încercând să se gândească la orice altceva în afară de anestezie. Se îmbrăcă simplu – pantaloni închişi la culoare, cămaşă de blugi *boyfriend,* pulover lung din lână, ghete de lac. Indicațiile erau clare: fără parfum, fără machiaj şi o punctualitate imperativă la întâlnirea fixată de clinică.

În timp ce cobora scările care duceau spre holul hotelului, îşi puse căştile pe urechi şi alese un playlist. *Melodia ungară* de Schubert, *Concertul pentru flaut şi harpă* de Mozart, *Sonata pentru pian nr. 28* de Beethoven. O coloană sonoră liniştitoare şi antrenantă care îi dădea impresia că zburda atunci când mergea pe jos. Clinica nu era departe de hotel şi marcase traseul pe hartă: trebuia să ajungă în piața Alonzo-Martinez, să parcurgă mai bine de-un kilometru pe Calle Fernando el

Santo şi apoi să traverseze grădinile de pe bulevardul Castellana. Clinica de fertilitate – o clădire mică şi modernă protejată de panouri de sticlă sablată – se afla pe o stradă perpendiculară.

Pe drum, Madeline îi trimisese un SMS Louisei pentru a o anunța de sosirea ei. Tânăra infirmieră îi ieşi în întâmpinare în hol. Efuziuni, schimb de veşti şi de cuvinte încurajatoare. Louisa o prezentă anestezistului, apoi medicului care îi explică încă o dată procedura delicată a extracției ovocitelor. Se efectua cu ajutorul unei seringi foarte lungi care se introducea până în ovare pentru a recolta ovocitele din ovule.

— Dar nu doare deloc, zise el. Veți fi adormită tot timpul.

Pe jumătate liniştită, Madeline se lăsă condusă într-o încăpere în care se afla un pat pe rotile – acolo se pregăteau pacienții înainte de operație. În timp ce infirmiera se făcea nevăzută, Madeline îşi puse geanta şi telefonul într-un dulăpior cu cifru. Apoi se dezbrăcă şi îşi puse ținuta regulamentară: halat, bonetă, papuci. Goală sub halatul de hârtie, se simți brusc vulnerabilă şi deveni şi mai îngrijorată.

De s-ar termina odată…

În sfârşit, uşa se deschise, dar chipul care apăru în prag nu era cel al infirmierei, nici al vreunui medic. Era cel al afurisitului de Gaspard Coutances!

— Ce naiba cauți aici? Cum ai reuşit să intri?

El răspunse în spaniolă:

— *Porque tengo bueno cara. Y he dicho que yo era su marido*[{24}].

— Credeam că nu ştii să minți…

— Am învățat multe de la tine.

— Dispari imediat! zise ea aşezându-se pe pat. Sau o să te dau chiar eu afară!

— Calmează-te. Am noutăți să-ți spun, de aceea m-am urcat azi-dimineață în primul avion.

— Noutăți despre ce?

— Ştii foarte bine.

— Cară-te!

Ca şi cum nu auzise nimic, el se aşeză pe scaunul de lângă ea, debarasă o măsuță pe roți de sticlele de apă şi o folosi pe post de birou pentru a-şi pune lucrurile.

— Îți aminteşti de Stockhausen? începu el.

— Nu. Şterge-o! Nu vreau să vorbesc cu tine. În plus, miroşi a parfum. Şi unde-ți sunt ochelarii?

— Mi se rupe de ei. Stockhausen este numele pretinsului cardiolog american al lui Sean. Cel menționat în agenda pe care ți-a dat-o Benedick.

Madeline avu nevoie de câteva secunde pentru a-şi aminti.

— Medicul la care Sean avea programare în ziua morții lui?

— Da, confirmă Gaspard. Ei bine, tipul ăsta nu există. Sau mai degrabă, nu există niciun cardiolog în New York cu numele de Stockhausen.

Pentru a-şi întări spusele, scoase din rucsacul lui un teanc de foi printate, rezultatul căutărilor pe site-ul Paginilor Aurii, varianta americană.

— Am lărgit căutările la tot statul: nimic. De altfel, din punct de vedere medical, chestia asta nu ține, fiindcă Lorenz era tratat la spitalul Bichat de una dintre cele mai bune echipe de cardiologi din Europa. Ce interes ar fi avut să consulte un medic newyorkez?

— Şi ce interes ai tu să vii până aici ca să mă hărțuieşti?

El ridică mâna, făcându-i semn să se liniştească.

— Ascultă-mă, te rog, Madeline.

— Ce, suntem prieteni la cataramă acum?

— Am scotocit prin toată casa, de la un capăt la altul. În biroul lui Sean am găsit zeci de articole pe care le printase. Majoritatea erau extrase de presă referitoare la ancheta despre moartea fiului său, dar printre articole se afla şi ăsta.

Îi întinse mai multe foi prinse cu agrafe. Era un lung dosar pe care *New York Times Magazine* îl consacrase unor cazuri clasate – aşa-numitele *cold cases* – celebre: moartea lui Natalie Wood, cei cinci din Central Park, cazul Chandra Levy, cazul celor sechestrați din Cleveland etc. Madeline dădu la pagina marcată cu un Post-it şi descoperi… chiar o fotografie

de-a ei. Se frecă la ochi. Aproape că uitase de acest articol consacrat cazului Alice Dixon. Puştoaica pe care o găsise în nişte împrejurări incredibile la trei ani după dispariție. Ancheta ei cea mai dificilă, cea mai dureroasă, cea care fusese cât pe ce s-o dea gata, dar şi cea care avusese epilogul cel mai satisfăcător. Unul dintre momentele fericite ale vieții ei. Care părea îngrozitor de departe astăzi.

— Lorenz avea articolul ăsta la el acasă?

— După cum vezi. Ba chiar subliniase unele pasaje.

Ea citi în tăcere rândurile subliniate cu un marker:

> […] nimeni nu mai credea că Madeline Greene, o poliţistă perseverentă a Brigăzii Criminalistice din Manchester […] nu renunţă niciodată […] ale cărei eforturi vor sfârşi prin a plăti […] tânăra englezoaică lucrează astăzi între Upper East Side şi Harlem, în birourile NYPD Cold Case Squad, situate în apropiere de spitalul Mount Sinai.

Prezența acestui articol în casa lui Lorenz o uimea pe Madeline, dar i-l dădu înapoi lui Gaspard fără niciun cuvânt.

— Asta-i tot, n-ai nimic de spus?

— La ce te aşteptai?

— Dar e evident: Lorenz nu se afla la New York pentru cardiolog. Era în Manhattan ca să te vadă PE TINE!

Ea se enervă.

— Doar fiindcă avea acasă un articol vechi despre mine? Bați câmpii, Coutances. Ascultă, ajunge, aş vrea să mă concentrez acum pe viața mea privată.

Dar Gaspard nu voia să renunțe. Desfăcu pe masă harta Manhattanului pe care o adnotase cu o zi înainte şi făcu un X pe ea cu stiloul său.

— Sean Lorenz a murit aici, în plină stradă, la intersecția dintre Madison Avenue şi 103rd Street.

— Ei şi?

— Unde erau birourile în care lucrai pe atunci?

Ea se uită țintă la hartă fără să răspundă.

— Aici! punctă el. La o aruncătură de băț, câteva case mai departe! Nu poate fi o întâmplare.

Cu ochii mijiți şi privirea concentrată asupra hărții, Madeline rămase tăcută. Coutances dădu pe față ultima lui carte în timp ce un infirmier intra în încăpere.

— Domnişoară Greene?

— Uite ultima factură telefonică a lui Sean, zise Gaspard fără să pară a-i remarca prezența, fluturând două foi capsate. Găseşti aici desfăşurătorul apelurilor lui Lorenz. Vrei să ştii ultimul număr pe care l-a apelat înainte de a părăsi Franța?

— Domnişoară Greene, putem să mergem, insistă infirmierul ridicând laturile patului cu rotile.

Madeline încuviință, prefăcându-se că-l ignoră pe Coutances.

— Este 212–452–0660. Nu-ți spune nimic acest număr, Madeline? O să-ți împrospătez memoria, strigă el în timp ce infirmierul împingea patul afară din cameră. Este numărul de la NYPD Cold Case Squad. Acolo lucrai pe atunci.

Tânăra părăsise deja încăperea, dar Gaspard continuă:

— Fie că vrei, fie că nu, cu o oră înainte de a muri, Sean se afla la New York pentru a-ți dezvălui ceva. Ție. ȚIE!

2.

Acul pătrunse în vena lui Madeline, eliberând lichidul anestezic. Întinsă pe masa de operație, tânăra avu o clipă impresia că este cuprinsă de un fior rece. Apoi acea senzație neplăcută dispăru. Pleoapele i se îngreunară, vocea medicului deveni confuză. Inspiră profund şi acceptă să adoarmă. Chiar înainte de a se cufunda în somn, i se păru că vede figura unui bărbat. Gravă, cu obrajii traşi, cu ochii obosiți. Fața lui Sean Lorenz. Privirea lui nelinişti tă părea s-o implore. „Ajută-mă.”

3.

Ora 11:00. Barul cu *tapas*[25] abia se deschisese. Gaspard se instală la tejghea, îşi puse rucsacul pe un taburet lângă el şi comandă un *cappuccino.* Primul lucru: să ia două comprimate de Prontalgine pentru a calma durerile de mâini care îl chinuiau. Al doilea lucru: să-i trimită un SMS lui Madeline pentru a-i cere să vină acolo după ce avea să iasă din operație.

— Cafeaua dumneavoastră, domnule.

— Mulțumesc.

Patronul barului era un *bear* ras în cap şi cu barbă stufoasă. Pe burdihanul lui de băutor de bere era mulat un tricou multicolor care reproducea afişul filmului *Leagă-mă strâns!,* o producție mai veche a lui Almodovar, cu Antonio Banderas şi Victoria Abril. O nebunie întreagă.

— Puteți să mă ajutați, vă rog?

— Cu ce vă pot fi de folos? întrebă ursul.

Un pic jenat, Gaspard îşi scoase telefonul şi îi mărturisi că nu era familiarizat cu noile tehnologii.

— Nu reuşesc să mă conectez la internet de când sunt în Spania.

Ursul îşi scărpină părul stufos de sub tricou şi îi dădu un răspuns care conținea cuvintele „contract”, „operator”, „abonament”, „roaming”.

Gaspard dădu din cap fără să înțeleagă nimic, dar *mister bear* era simpatic. Îi sesiză tulburarea şi îi propuse să-i facă chiar el conexiunea la rețeaua wifi a localului. Uşurat, Gaspard îi întinse telefonul pe care şi-l recuperă în mai puțin de un minut.

Îşi etală apoi pe bar caietul şi documentația, după care se apucă să recitească toate notițele pe care le făcuse de dimineață, în avion. Potrivit casetei articolului *Art in America,* Adriano Sotomayor era angajat la Secția 25, din nordul Harlemului. Gaspard căută numărul de telefon pe google. Aruncă o privire la ceasul de mână: era ora cinci dimineața în New York. Cam devreme pentru a suna. Pe de altă parte, o secție de poliție era deschisă douăzeci şi patru de ore din

douăzeci şi patru. Îşi încercă norocul, suportă interminabilul bla-bla-bla specific majorității centralelor telefonice, apoi dădu peste o operatoare care încercă să-l expedieze, cerându-i să sune în timpul orelor de program cu publicul. Gaspard insistă însă atât de mult, încât ea îi făcu totuşi legătura la un alt număr.

— Aş vrea să ştiu dacă ofițerul Sotomayor mai lucrează aici, îşi întrebă el interlocutorul.

Un nou refuz enunțat pe un ton de profesor care îşi muştruluieşte elevul:

— Nu e genul de informație pe care s-o dăm la telefon.

Gaspard inventă o poveste, explicând că trăia în Europa, că era în trecere prin New York pentru numai câteva zile şi că voia să ştie dacă putea să-l salute pe ofițerul Sotomayor cu care fusese coleg de şcoală şi…

— Aici e o secție de poliție, domnule, nu asociația foştilor elevi de la Bradley School.

— Înțeleg, dar…

Gaspard trase o înjurătură constatând că tocmai i se închisese telefonul în nas, dar sună din nou imediat. Aceeaşi centrală, aceeaşi operatoare, aceeaşi pălăvrăgeală pentru a o convinge să-i facă legătura cu superiorul ei. De data asta, tipul aproape că-l insultă de la început, dar Gaspard nu-i făcu jocul. Întrucât îşi lăsase numele şi adresa, fu amenințat că aveau să existe urmări dacă ținea în continuare linia ocupată, dar, în cele din urmă, ajuns la capătul răbdării, pentru a scăpa de el, tipul îi spuse că într-adevăr ofițerul Sotomayor lucra la Secția 25 şi că era de serviciu în acea săptămână.

Gaspard închise telefonul cu zâmbetul pe buze. Pentru a sărbători această mică victorie, îşi mai comandă un cappuccino.

4.

Când Madeline deschise ochii, trecuse o jumătate de oră. Totuşi, avea impresia că dormise un secol.

— Gata, s-a terminat, anunță o voce.

Îşi reveni încetul cu încetul. În jurul ei, culorile începeau să se desluşească, formele căpătau contururi, iar chipurile deveneau mai clare.

— Totul e foarte bine, o asigură Louisa.

Medicul plecase deja, dar infirmiera îi zâmbea binevoitoare.

— Am putut să prelevăm vreo optsprezece ovocite, o informă ea ştergându-i fruntea.

— Şi acum ce mai urmează? întrebă Madeline încercând să se ridice.

— Rămâneți culcată, îi ceru Louisa.

Împreună cu un coleg, aceasta împinse patul pe rotile, ca să iasă din blocul operator şi să-şi conducă pacienta în camera de odihnă.

— Etapa următoare o cunoaşteți: vom selecta ovocitele şi le vom insemina pe cele mai mature. Iar peste trei zile o să vă transferăm în corp doi preembrioni. Deocamdată veți rămâne aici, la noi, culcată, până la prânz.

— Şi după aceea?

— Aşteptând realizarea transferului, o să staţi liniştită la hotel şi-o să citiți o carte bună sau o să vă uitați la ultimul sezon din *Game of Thrones.* Dar nu vă atingeți de pungile de chipsuri din minibar, ne-am înțeles?

— Ce vreți să spuneți?

— O luați mai încet cu mâncarea: fără sare, fără grăsime. Altfel spus, uitați de toate lucrurile apetisante. Dar mai ales o-dih-ni-ți-vă!

Madeline oftă ca o adolescentă. Louisa o conduse în camera în care îşi lăsase lucrurile cu puțin timp în urmă.

— Mă doare rău, se plânse ea arătând spre pântec.

Compătimitoare, Louisa făcu o grimasă.

— Ştiu, drăguțo, este normal, dar Tramadolul îşi va face efectul dintr-un moment în altul.

— Pot să mă îmbrac?

— Bineînțeles. Vă mai amintiți codul de la dulăpior?

Infirmiera îi aduse hainele, geanta şi telefonul pe care le puse pe un scaun, lângă pat. În timp ce Madeline îşi dădea jos boneta şi cămaşa de spital, Louisa îi recomandă din nou să se odihnească.

— O să vă aduc gustarea imediat; până atunci, dormiți!

Când tânăra spaniolă se întoarse, după o jumătate de oră, ținând în mâini o tavă cu mâncare, pacienta ei dispăruse.

5.

— Într-adevăr, nu te opreşti niciodată, Coutances! Eşti ca iepuraşul Duracell: bați ca surdul în toba ta fără să-ți dai seama că le faci viața celorlalți un iad!

Madeline tocmai ajunsese, lividă la față, în barul cu tapas de pe strada Ayala.

— A decurs bine operația? o întrebă Gaspard, încercând să fie politicos.

— Cum vrei să fi decurs bine?! Ai venit după mine până la Madrid ca să-mi tulburi intimitatea, să mă hărțuieşti, să mă…

Nu era decât la începutul discursului acid pe care avea de gând să i-l țină, când simți că-i şiroieşte sudoarea pe frunte şi că picioarele i se înmoaie. Trebuia neapărat să mănânce ceva, altfel avea să leşine.

Nici măcar n-avu puterea să se aşeze pe taburet. Comandă un ceai şi se duse să se refugieze în fundul barului, pe unul dintre fotoliile de lângă ferestrele care dădeau spre stradă.

Gaspard i se alătură aducând cu el o cutie din lemn lăcuit. Un bento[26] cu specific iberic: *tortilla española,* pulpe marinate, *pata negra, croquetas, calamares,* anşoa cu oțet…

— Nu pari a fi foarte în formă, dacă-mi pot permite să-ți spun. Aşa că mănâncă ceva.

— N-am nevoie de haleala ta!

El suportă cu stoicism refuzul brutal şi se aşează în fața ei.

— În orice caz, sunt mulțumit să văd că ți-ai schimbat părerea despre Lorenz.

— Nu mi-am schimbat părerea despre nimic, răspunse ea sec. Nu există niciun element cu adevărat nou în tot ceea ce mi-ai spus.

— Glumeşti?

Ea reluă fiecare punct.

— Lorenz făcuse cercetări despre mine, ei şi? Fără îndoială, dorea să-l ajut să-şi găsească fiul, ei şi? Poate chiar venise până la New York ca să mă vadă, ei şi?

— „Ei şi?" repetă Gaspard uluit.

— Vreau să spun: ce schimbă asta în mod fundamental? Lorenz era bolnav, copleşit de durere, drogat cu dopamină. Era gata să se agațe de orice şi făcuse o obsesie din povestea asta fără cap şi fără coadă cu experiența morții iminente. În sfârşit, Coutances, o ştii foarte bine!

— Nu, încetează cu asta! M-am săturat să-l facem pe Lorenz să treacă drept ceea ce nu era. Nu era un drogat, nu era un iluminat, era un bărbat inteligent care îşi iubea fiul şi care…

Ea îl privi cu dispreț.

— Bietul meu prieten, nu vezi că devii Lorenz? Te îmbraci ca el, te parfumezi ca el, vorbeşti ca el.

— Nimeni nu mi s-a adresat niciodată cu *bietul meu prieten.*

— Trebuie să crezi că există un început în toate. În orice caz, recunoaşte că te laşi cuprins de nebunia lui.

Coutances negă:

— Vreau doar să reiau ancheta lui şi să-i găsesc fiul.

Madeline aproape că-i sări la gât:

— Dar fiul lui e MORT, fir-ar să fie! Asasinat sub ochii mamei lui! Pénélope ți-a jurat că aşa a fost.

— Da, admise el. Mi-a povestit adevărul *ei.*

— Adevărul *ei,* adevărul, care-i diferența?

Gaspard deschise iarăşi rucsacul pentru a-şi scoate caic tul, notițele, „arhivele".

— În numărul din aprilie 2015, revista *Vanity Fair* a publicat un articol detaliat despre ancheta care s-a făcut

după răpirea lui Julian.

El îi întinse lui Madeline fotocopia articolului: materialul era axat pe similitudinile dintre răpirea fiului lui Sean şi cea a fiului lui Charles Lindbergh în 1934.

— M-am săturat de toate articolele astea, Coutances.

— Totuşi, dacă faci efortul să citeşti articolul, vei vedea că, la sfârşit, autoarea dă o listă cu obiectele pe care anchetatorii le-au găsit în ascunzătoarea lui Beatriz Muñoz.

În silă, Madeline aruncă o privire la pasajul subliniat: o cutie cu unelte, două cuţite de vânătoare, o rolă de bandă adezivă, sârmă ghimpată, un cap de păpuşă marca Harzell […]

— Ce te deranjează? Jucăria băiatului?

— Tocmai, nu este jucăria lui Julian. Pénélope mi-a vorbit doar despre un câine de pluş asemănător cu ăsta.

Pe neaşteptate, el scoase din rucsac jucăria de pluş cu cicatrice de ciocolată.

Madeline se ghemui în fotoliu.

— Poate că puştiul avea două jucării cu el.

— În general, părinții nu le permit copiilor să care două jucării după ei când merg la plimbare.

— Poate, dar ce schimbă asta?

— Am făcut nişte cercetări, zise el scoțând din documentația lui un extras dintr-un catalog de jucării pe care îl printase color.

— Pentru unul care nici măcar n-avea habar de existența internetului, se poate spune că ai făcut progrese, nu glumă…

— Păpuşile marca Harzell au o particularitate: unele sunt foarte mari şi seamănă mult cu nişte copii adevărați.

Madeline privi fotografiile din catalog şi le găsi destul de înspăimântătoare: păpuşile din cauciuc frapau, într-adevăr, prin mărimea lor şi prin precizia trăsăturilor feței. Erau foarte diferite de păpuşile din celuloid din copilăria ei.

— De ce îmi arăți asta? Ce nenorocită de ipoteză mai ai?

— Nu pe Julian l-a înjunghiat Beatriz Muñoz. Ci pe o simplă păpuşă îmbrăcată cu hainele băieţelului.

6.

Madeline îl privi consternată.

— Bați câmpii, Coutances.

Calm şi sigur pe el, Gaspard argumentă:

— Muñoz n-a avut niciodată intenția să-l ucidă pe Julian. Cuplul Lorenz era ținta ei. Ura ei de femeie îndrăgostită şi trădată era îndreptată împotriva lui Sean şi a lui Pénélope, nu împotriva unui copil nevinovat. A desfigurat-o pe Pénélope ca s-o facă să plătească pentru frumusețea ei insolentă. L-a răpit pe Julian ca să-l terorizeze pe Sean, l-a mutilat ca să-i frângă inima lui Pénélope, dar sunt aproape sigur că nu l-a ucis.

— Deci, după tine, s-a mulțumit cu această teribilă înscenare: să înjunghie o păpuşă în fața mamei lui?

— Da, arma ei era cruzimea mintală.

— E absurd. Pénélope ar fi putut face diferența între fiul ei şi un manechin.

— Nu neapărat. Aminteşte-ți de tratamentul violent la care a fost supusă. Mai multe serii de lovituri de o brutalitate extremă. Era desfigurată la față, avea coastele rupte, nasul spart, pieptul perforat… Sânge şi lacrimi în ochi. Cum să mai fi lucid după toate astea? Cum să mai percepi clar când eşti legată de ore întregi şi când sârma ghimpată îți sfâşie pielea? Ce grad de discernământ mai ai când zaci în propria urină şi în propriul rahat şi când te goleşti de sânge? Şi, lucrul cel mai rău dintre toate, când ai fost obligată să-i tai degetul copilului tău?

Mai mult de formă, Madeline acceptă obiecția.

— Să admitem pentru zece secunde că Pénélope n-a avut mintea limpede şi că a putut să-şi imagineze ceea ce o înspăimânta cel mai mult şi să creadă în această macabră înscenare. De ce copilul nu mai era în ascunzătoarea chilienei când poliția a dat asaltul? Şi mai ales de ce s-a găsit jucăria de pluş pătată cu sângele băiatului pe malul estuarului Newtown Creek?

— În privința sângelui, răspunsul este uşor. Îți amintesc că i s-a tăiat un deget. Restul…

Gaspard reveni la articolul care menționa rapoartele poliției.

— Dacă e să dau crezare celor scrise, o cameră de supraveghere a surprins-o pe Muñoz la ora 15:26 în gara din Harlem de pe 125th Street, chiar înainte de a se arunca în fața trenului. Între 12:30 – ultima oară când Pénélope şi-a văzut fiul în viață – şi 15:26, Muñoz a putut face orice cu copilul. Să-l închidă în altă parte, să-l încredințeze cuiva. Asta trebuie să descoperim.

Madeline îl privi pe Coutances în tăcere. Dramaturgul o epuiza cu teoriile lui extravagante. Se frecă la ochi şi apoi luă o furculiță şi o înfipse într-o crochetă cu jambon din caserola pe care i-o aduse acesta.

Fără a se descuraja, Gaspard îşi continuă argumentația:

— Nu erai singurul polițist cu care Lorenz voia să se întâlnească. Recent, Sean regăsise un vechi prieten, Adriano Sotomayor.

Gaspard dădu paginile caietului său până ajunse la o fotografie a tipului latino în ținută de ofițer al NYPD, pe care o decupase din *American Art* şi o lipise alături de o poză din tinerețe a celui de-al treilea membru al *Artificierilor.*

Agasată, Madeline îl luă peste picior:

— Ce crezi? Că aşa se desfăşoară o anchetă a poliției? Citind liniştit ziare şi făcând decupaje şi colaje? Parc-ar fi jurnalul unei eleve!

Departe de a se supăra, Gaspard profită de ocazie:

— Nu sunt polițist, este adevărat, şi fără îndoială nu ştiu să anchetez. Tocmai de asta vreau să mă ajuți.

— Dar tot ce-mi spui e complet fantezist!

— Nu, Madeline, nu-i aşa, şi o ştii prea bine. Nu mai fi de rea-credință. Poate că Lorenz era copleşit de durere, dar nu era nebun. Dacă se hotărâse să vină la New York să te vadă,

înseamnă că descoperise o nouă pistă, în orice caz ceva concret.

Tăcere. Apoi un oftat.

— Cine mi te-a scos în cale, Coutances? De ce vii să mă hărțuieşti aici? Nu e momentul potrivit, fir-ar să fie…

— Vino cu mine la New York. Acolo se află răspunsurile! Să-i cerem ajutorul lui Sotomayor şi să reluăm ancheta la fața locului. Vreau să ştiu ce descoperise Sean Lorenz. Vreau să ştiu de ce voia să discute cu tine.

Ea bătu în retragere:

— Du-te singur, n-ai nevoie de mine.

— Acum două minute, spuneai contrariul! Eşti o polițistă cu experiență, cunoşti oraşul, ai păstrat cu siguranță legătura cu cei de la NYPD sau FBI.

Luând o gură de ceai, Madeline îşi dădu seama că încă purta la încheietură brățara din plastic care se dădea pacienților spitalului. O desfăcu şi o flutură în fața lui Coutances pentru a încerca să-i bage mințile în cap.

— Gaspard, vezi bine că viața mea a luat o cu totul altă întorsătură. Tocmai am ieşit dintr-o intervenție medicală, trebuie să suport alta foarte curând, mă pregătesc să-mi întemeiez o familie…

Dramaturgul îşi puse telefonul pe masă. Pe ecran, un e-mail de la Karen Lieberman confirmând rezervarea pentru două persoane a unui zbor Iberia pentru acea zi. Plecare din Madrid la 12:45, sosire pe aeroportul JFK la 15:15.

— Dacă plecăm imediat, putem să-l prindem. Vei fi înapoi înainte de 26 decembrie, la timp pentru a doua ta intervenție medicală.

Madeline clătină din cap. Gaspard insistă:

— Nimic nu te împiedică să vii cu mine. Ai două zile în care să-ți omori timpul. Nici măcar la Madrid nu se fac operații în ziua de Crăciun.

— Trebuie să mă odihnesc.

— Ei drăcie, nu te gândeşti decât la tine!

A fost picătura care a umplut paharul. Madeline îi aruncă în față caserola cu mâncare. Gaspard abia avu timp să se ferească de caserola care se izbi de peretele de faianță din spatele lui.

— Pentru tine, toate astea nu-s decât un joc! explodă ea. E incitant să anchetezi. Îți face viața ta neînsemnată mai palpitantă, îți dă impresia că eşti eroul unui film. Eu m-am lovit de astfel de cazuri timp de zece ani. Ba chiar asta era toată viața mea. Dar să-ți spun ceva: chestia asta te duce la pierzanie. Cu fiecare anchetă, pierzi tot mai mult din sănătatea ta, tot mai mult din bucuria de a trăi, din liniştea ta. Până în clipa în care nu-ți mai rămâne nimic. Mă auzi? Nimic! Te trezeşti într-o dimineață şi eşti distrus. Am trecut deja prin asta. Nu mai vreau s-o iau de la capăt!

Gaspard o lăsă să termine, apoi îşi strânse lucrurile.

— Bine, ți-am înțeles poziția. N-o să te mai deranjez.

Ursul ieşi din bârlogul său bombănind. Gaspard îi întinse două bancnote pentru a-l convinge să nu-şi scoată ghearele. Apoi se îndreptă spre uşă. Madeline îl observa. Ştia că n-avea decât să mai aştepte zece secunde pentru ca acest calvar să se sfârşească. Totuşi, nu se putu abține să nu strige:

— Dar de ce mama dracului faci asta? Ție ți se rupe de tot, nu iubeşti oamenii, nu iubeşti viața, de ce-ți PASĂ ție de toată povestea asta?

Coutances se întoarse înapoi şi puse o fotografie pe masă. O poză cu Julian pe un tobogan, făcută într-o dimineață de iarnă în Square des Missions Étrangères din Paris. Era doar un copil înfofolit într-un fular, cu ochii strălucitori şi visători, cu zâmbetul pe buze. Frumuşel foc, liber ca vântul.

Madeline refuză să se uite prea mult la fotografie.

— Dacă tu crezi că mă faci să mă simt vinovată cu tertipul ăsta grosolan…

Totuşi, o lacrimă îi curgea pe obraz. Lipsa de somn, epuizarea, senzația că ajunsese la capătul răbdării.

Gaspard o luă cu blândețe de braț. Cuvintele lui erau atât o încurajare, cât şi o rugăminte:

— Ştiu ce gândeşti. Ştiu că eşti sigură de moartea lui Julian. Dar ajută-mă doar să mă conving şi eu. Îți cer să aloci două zile din timpul tău acestei anchete. Niciun minut mai mult. Şi îți jur că vei fi înapoi la Madrid pentru a doua ta intervenție chirurgicală.

Madeline îşi frecă fața cu palmele şi privi prin geam. Vremea era mohorâtă şi începuse să plouă din nou. Totul fusese din nou contaminat de tristețe: cerul, inima ei, mintea ei. În străfundul sufletului, nu voia sub nicio formă să rămână singură în timpul acestui *fucking Christmas* când trebuia să fii în acelaşi timp vesel, îndrăgostit şi să fii alături de cei din familie. Măcar Coutances era totodată răul şi remediul său.

— O să te însoțesc la New York, Coutances, cedă ea în cele din urmă, dar, oricare ar fi deznodământul acestui caz, după astea două zile, nu mai vreau să te văd NICIODATĂ în viața mea.

— Ți-o promit, răspunse el, schițând un zâmbet.

14
Nueva York

Cobor din taxi şi văd probabil singurul oraş
care arată mai bine decât în cărțile poştale.
Milos FORMAN

1.

Gaspard respira din nou.

Încremenit de un frig polar, New Yorkul sclipea sub un soare strălucitor. Tristețea Parisului şi cenuşiul Madridului păreau foarte departe. Imediat ce taxiul lor trecuse Triborough Bridge – gigantica structură din oțel care lega cartierele Queens, Bronx şi Manhattan –, Gaspard avusese impresia că se afla pe un teren cunoscut. El, omul pădurilor şi al munților, critic înverşunat al aglomerațiilor, se simțise totuşi mereu bine aici. Junglă urbană, pădure de zgârie-nori, canioane de sticlă şi oțel: metaforele astea de doi bani aveau un sâmbure de adevăr. New Yorkul era un ecosistem. Aici erau coline, lacuri, pajişti şi sute de mii de copaci. Aici, pentru cel care voia să vadă, erau vulturi cu capul alb, şoimi călători, gâşte de zăpadă şi cerbi mari. Piscuri, haite, pârloage, stupi de albine şi ratoni. Aici, râurile înghețau iarna, iar toamna, lumina orbitoare aprindea frunzişurile. Aici aveai impresia clară că, chiar şi în plină civilizație, lumea sălbatică nu era niciodată prea departe. New York…

Entuziasmul lui Gaspard contrasta cu proasta dispoziție a lui Madeline. Dormise tot timpul zborului, dar avusese un somn agitat şi, de când aterizaseră, nu-i răspundea lui Gaspard decât prin vagi onomatopee. Cu fața impenetrabilă şi fălcile încleştate, evitându-i privirea, se frământa şi încă se întreba cum de putuse să se lase târâtă într-o asemenea călătorie.

Grație magiei fusului orar, nu era încă 16:30. Taxiul reuşi să iasă din nodul rutier de la Triboro Piaza şi o luă pe Lexington Avenue. După vreo cinci sute de metri, ajunseră în fața secției de poliție din East Harlem, un mic buncăr învechit, din cărămidă galbenă şi murdară, construit pe 119th Street, alături de metroul aerian şi de o parcare în aer liber, întrucât Gaspard şi Madeline veniseră direct de la aeroport, coborâră din *yellow cab* ducându-şi fiecare geanta de voiaj.

Interiorul Secției 25 era asemenea fațadei: fără viață, sinistru şi deprimant. Absența ferestrelor accentua şi mai mult aerul trist al clădirii. După aventura cu telefonul din ziua trecută, Gaspard se pregătise pentru ce era mai rău: să îndure o coadă lungă de aşteptare şi mai multe piedici administrative până să aibă şansa de a vorbi cu Adriano Sotomayor. Totuşi, cu mai puțin de două zile înainte de Crăciun, locul era pustiu, ca şi cum valul de frig care lovea oraşul îi descurajase pe infractori să iasă din casă.

Aşezat la un birou din metal negru, un polițist în ținută regulamentară era însărcinat cu primirea vizitatorilor. Veritabil munte de grăsime sugrumat în uniformă, gardianul avea un corp moale de limax, brațe minuscule şi un cap de broască că râioasă: o față enormă în formă de triunghi, gură foarte mare, piele groasă şi ciupită de vărsat. Poate că fusese repartizat pe acest post pentru a-i speria pe copii şi pentru a-i convinge să n-o apuce pe un drum rău.

Gaspard încercă să-l abordeze:

— Bună ziua, am vrea să vorbim cu ofițerul Sotomayor.

Foarte lent, amfibianul le întinse un formular şi, dintr-un orăcăit, le dădu de înțeles că avea nevoie de actele lor de identitate.

Madeline era obişnuită cu secțiile de poliție. Aşa că refuză să piardă mai mult timp şi îl îmbrânci pe Gaspard pentru a lua prelua controlul.

— Sunt căpitanul Greene, anunță ea întinzând paşaportul. Am lucrat la NYPD Cold Case Squad de pe 103rd Street. Am

venit doar să vizitez un coleg. Nu e nevoie de atâta hârțogăraie pentru asta.

Gardianul o fixă un moment cu privirea fără să reacționeze. Tot nu deschisese gura şi îți lăsa impresia că respira prin pielea moale, umedă şi tremurătoare.

— O clipă, zise el în cele din urmă ridicând receptorul.

Printr-o mişcare a capului, le indică un rând de bănci din lemn instalate lângă intrare. Madeline şi Gaspard se aşezară, dar locul mirosea a clor şi era un curent îngrozitor. Exasperată, Madeline căută refugiu lângă un automat de cafea. Vru să-şi comande o cafea, dar realiză că nu avusese timp să schimbe euro în dolari la aeroport.

Fir-ar să fie!

Plină de ciudă şi extrem de nervoasă, se pregătea să dea cu pumnul în aparat. Gaspard o opri în ultimul moment.

— O iei razna! Revino-ți sau…

— Bună ziua, ce pot face pentru dumneavoastră?

2.

Se întoarseră amândoi în direcția vocii care îi interpela. În lumina ternă a secției de poliție, văzură o tânără polițistă latinoamericană în uniformă, cu fața radioasă şi părul negru strâns într-un coc. Tinerețea, trăsăturile fine, machiajul discret, zâmbetul amabil o făceau să pară o încarnare a grației şi antiteza perfectă a gardianului. Ca şi cum, pentru a respecta o ordine a lucrurilor, perfecțiunea unora trebuia plătită prin urâțenia altora.

Madeline se prezentă şi menționă posturile precedente în care lucrase.

— Dorim să vorbim cu ofițerul Sotomayor, zise ea.

Polițista dădu din cap.

— Eu sunt: numele meu e Lucia Sotomayor.

Gaspard se încruntă. Văzându-i expresia de uimire, tânăra latinoamericană păru să priceapă confuzia.

— Ah! Vorbiți fără îndoială de Adriano?

— Într-adevăr.

— Avem acelaşi nume. Nu e prima dată când se face confuzie. Chiar şi când lucra aici, oamenii credeau uneori că este fratele meu mai mare sau vărul meu.

Madeline îl ţintui pe Coutances cu o privire mânioasă: *Nici măcar n-ai fost în stare să verifici chestia asta!* El ridică braţele în semn de neputinţă. La telefon, vorbise evident în engleză, folosind forma neutră (*officer Sotomayor*) şi, într-adevăr, nimeni n-avusese de ce să-l lămurească.

— Unde lucrează Adriano în prezent? continuă el pentru a-şi îndrepta gafa.

Poliţista făcu rapid semnul crucii.

— Nicăieri, din păcate. Este mort.

Un nou schimb de priviri. Oftat. Neîncredere. Descumpănire.

— Şi când a murit?

— Acum aproape doi ani. Îmi amintesc, pentru că era Valentine's Day.

Lucia se uită la ceasul de mână şi introduse două *quarters*[27] în automat ca să-şi ia un ceai.

— Vă ofer ceva?

Tânăra poliţistă era aşa cum şi arăta: elegantă şi amabilă. Madeline acceptă o cafea.

— Moartea lui Adriano a fost un adevărat şoc, reluă ea întinzând un pahar de plastic fostei sale colegei de breaslă. Toată lumea îl aprecia aici. A avut genul de parcurs exemplar apreciat de *Department.*

— Adică? întrebă Gaspard.

Ea suflă în ceai.

— Să zicem o traiectorie ascendentă. În copilărie, Adriano a locuit la mai multe familii. Ba chiar a cochetat la un moment dat cu delincvenţa, dar apoi şi-a revenit şi a intrat în poliţie.

— A murit la datorie? întrebă Madeline.

— Nu chiar. A încasat o lovitură de cuţit chiar lângă casa lui, în timp ce voia să despartă doi tineri care se băteau în faţa unui magazin de băuturi alcoolice.

— Unde locuia?

Polițista arătă cu mâna spre uşă.

— Nu prea departe de aici, pe Bilberry Street.

— Asasinul lui a fost arestat?

— Nu şi asta a indignat toată secția. Să ştii că ucigaşul care i-a tăiat gâtul unui polițist este în libertate, chestia asta te înnebuneşte.

— A fost identificat cel puțin?

— Nu, din câte ştiu eu! Este într-adevăr o dramă care ne-a şocat pe toți. Mai ales că s-a întâmplat în cartierul nostru! Bratton[28] însuşi era furios. Această violență este complet anacronică, fiindcă astăzi partea asta a Harlemului este foarte *safe*.

Lucia îşi bău ceaiul ca pe un shot de vodcă.

— Trebuie să mă întorc la lucru. Îmi pare rău că a trebuit să vă dau o veste atât de tristă.

Ea îşi aruncă paharul de plastic în pubelă, apoi adăugă:

— Nici măcar nu v-am întrebat de ce voiați să vorbiți cu Adriano.

— În legătură cu o anchetă mai veche, răspunse Madeline Răpirea şi uciderea băiatului unui pictor, Sean Lorenz, vă spune ceva chestia asta?

— Vag, dar cred că nu era în sectorul nostru.

Gaspard interveni şi el:

— Adriano Sotomayor era un prieten al lui Lorenz. Nu v-a vorbit niciodată despre acest caz?

— Nu, dar, cum nu lucram în aceeaşi echipă, nu este ceva foarte ciudat.

Lucia se întoarse spre Madeline şi adăugă:

— Iar de răpirile de copii, după cum ştiți, cel mai adesea se ocupă FBI-ul.

3.

Frigul şi vântul glacial îți amorțeau membrele, îți tăiau fața, îți provocau aproape instantaneu senzația de arsură pe

fiecare centimetru pătrat de piele neprotejată. Pe trotuarul din fața secției de poliție, Madeline îşi ridică fermoarul de la geaca parka pe care şi-o cumpărase în ultimul moment dintr-un butic al aeroportului din Madrid. Se dăduse cu cremă pe mâini, cu balsam pe buze şi îşi înfăşurase fularul la gât de două ori. Prost dispusă, nu aşteptă mult ca să atace fără somație:

— Eşti de-a dreptul idiot, Coutances!

Cu mâinile în buzunare, Gaspard oftă.

— Iar tu eşti mereu la fel de amabilă.

Ea îşi puse pe cap gluga cu blană pe margine.

— Tocmai am făcut şase mii de kilometri de pomană!

El încercă să nege evidența:

— Ba nu, nicidecum.

— Atunci, poate că n-am văzut acelaşi film.

El formulă o ipoteză:

— Şi dacă Sotomayor a fost ucis fiindcă se interesa prea mult de răpirea lui Julian?

Ea îl privi consternată.

— Este absurd. Mă întorc la hotel.

— Deja?

— Mă epuizezi, oftă ea. M-am săturat de teoriile tale stupide! Mă duc să mă culc, dă-mi treizeci de dolari!

Ea înaintă pe trotuar pentru a încerca să cheme un taxi. Gaspard îşi deschise portofelul şi scoase din el două bancnote, continuând să insiste:

— Nu poți încerca să faci nişte săpături, poate afli ceva?

— Nu văd cum.

— Haide! Ai păstrat cu siguranță nişte contacte.

Ea îl fixă cu ochii ei scânteietori în care se citea un amestec de furie şi de istovire.

— Ți-am explicat deja, Coutances: am condus anchete *în Anglia.* La New York n-aveam niciun rol real pe teren. Eram un polițist de birou.

Dinții îi clănțăneau. Tremura din toate încheieturile, se legăna de pe un picior pe altul pentru a încerca să se

încălzească. Frigul care îl revigora pe Gaspard părea s-o tortureze.

Un Ford Escape frână brusc în fața lor. Madeline sări în taxi fără să-i arunce nici măcar o privire lui Gaspard şi se grăbi să-i dea şoferului adresa hotelului. Cu brațele încrucişate la piept, ea se ghemui pe bancheta din spate, dar, după câțiva metri, țipă la *driver*, un indian care ținea neapărat să meargă cu fereastra deschisă în pofida frigului. Hindusul nu se lăsă convins cu una, cu două şi se angajă într-o dispută verbală care dură mai bine de cinci minute, după care se hotărî să ridice geamul. Madeline închise ochii. Era terminată, sleită de puteri, golită de orice energie. În plus, o durea din nou foarte tare burta. O senzație de balonare, crampe la stomac, greață şi, în pofida frigului, bufeuri de căldură.

Când deschise iarăşi ochii, taxiul se afla pe West Side Highway, marele bulevard care se întindea de-a lungul râului Hudson până în sudul Manhattanului. Scotoci într-unul din buzunarele gecii parka pentru a-şi scoate mobilul. Căută în agenda telefonului un număr pe care nu-l mai formase de mult timp.

Dominic Wu era contactul ei la FBI din vremea când lucra la New York. Tipul era însărcinat să facă legătura între serviciul NYPD, unde lucra Madeline, şi biroul federal. Concret, era „Domnul NU”, cel care răspundea prin „Nu se poate” la toate cererile ei. În majoritatea cazurilor, din motive de restricție bugetară, dar şi pentru a evita ca serviciul de poliție municipal să repună în discuție activitatea Biroului.

Tipul nu era dezagreabil. Alunecos, Dominic Wu era cu desăvârşire carierist, dar şi capabil, uneori, de decizii neaşteptate. Viața lui privată era atipică: după ce avusese doi copii cu o avocată din City Hall, îşi asumase homosexualitatea. Ultima dată când Madeline îl întâlnise, era cuplat cu un jurnalist cultural de la *Village Voice.*

— Bună, Dominic, sunt Madeline Greene.

— Hello, Madeline! Ce surpriză! Te-ai întors în sânul familiei?

— Sunt doar în trecere. Tu ce faci?

— Sunt în concediu, dar îmi petrec sărbătorile la New York cu fetele mele.

Ea îşi masă pleoapele. Fiecare cuvânt o obosea.

— Mă cunoşti, Dominic, mi-a fost întotdeauna greu să debitez platitudinile obişnuite şi…

Ea îl auzi râzând la celălalt capăt.

— Termină cu politeţurile. Ce pot să fac pentru tine?

— Aş avea nevoie să-mi faci un serviciu.

O tăcere prudentă, apoi:

— Nu sunt la birou, ți-am zis.

Ea continuă totuşi:

— Ai putea să-mi dai nişte informații despre împrejurările asasinării unui polițist de la Secția 25, Adriano Sotomayor? A fost ucis în fața casei lui din Harlem în urmă cu aproape doi ani.

— Ce te interesează mai exact?

— Tot ce poți să găseşti.

Wu deveni din nou precaut:

— Nu mai lucrezi cu noi, Madeline.

— Nu-ți cer informații confidențiale.

— Dacă mă informez, se va afla şi…

Tipul începea s-o calce pe nervi.

— Vorbeşti serios? Aşa de tare te sperie chestia asta?

— În ziua de azi, cu sistemul informatic, nu…

— OK, las-o baltă şi comandă-ți o pereche de coaie pentru Crăciun. Zilele astea, probabil că au promoții la Bloomingdale's.

Închise telefonul cu brutalitate şi recăzu în letargie. Zece minute mai târziu, ajungea la hotel, o clădire din cărămidă maro, tipică pentru TriBeCa. Gaspard mersese atât de departe, încât făcuse rezervări la Bridge Club, locul în care Lorenz îşi petrecuse ultimele zile de viață. La recepție i se spuse că hotelul este plin, dar că aveau două camere

rezervate pe numele de Coutances: un apartament pe colț şi o cameră mică la ultimul etaj. Ea alese apartamentul fără nicio ezitare, apoi îşi scoase paşaportul şi completă formularul în trei minute.

Odată ajunsă în cameră, Madeline nici măcar nu admiră priveliştea, trase toate draperiile, agăță la uşă semnul cu *Do Not Disturb* şi bău un cocktail de antibiotice cu Paracetamol şi Lexomil.

Încovoiată de durere, stinse toate lămpile şi se culcă. În privința orelor de somn, ultimele nopți fuseseră catastrofale. Ajunsese într-o stare în care fizicul ei mutilat şi epuizat o împiedica să mai judece limpede. Îi era imposibil să chibzuiască, să gândească, să pună vreo idee în aplicare.

Trupul ei tocmai avusese ultimul cuvânt de spus.

15
Înapoi pe Bilberry Street

Ceilalți oameni vor avea defectele mele,
dar niciunul nu va avea calitățile mele.
Pablo PICASSO

1.

Gaspard simțea că revenea la viață.

Ca o plantă pe care ai fi udat-o după zile întregi fără apă.

Pulsul Manhattanului, ritmul său, gerul tăios şi uscat, albastrul metalic al cerului, soarele de iarnă care-şi arunca ultimele raze. Totul se răsfrângea în el în mod pozitiv. Nu era prima oară când observa cât de sensibil era psihicul său la mediul înconjurător. Vremea, mai ales, îl influența, îl modela, îi amplifica dispoziția. Ploaia, umiditatea şi aerul încărcat puteau să-l cufunde în tristețe periculos de mult. Iar un val de căldură să-l facă KO. Această instabilitate îi complica viața, dar, cu timpul, se obişnuise să trăiască aşa, cu schimbările sale bruşte de stare. Azi era o zi perfectă. Una dintre acele zile care făceau cât două sau cât trei. Trebuia să profite de ea pentru a avansa în ancheta lui.

Se orientă grație hărții vechi găsite în biblioteca lui Lorenz. O luă la dreapta pe Madison Avenue, apoi ocoli un mare spațiu verde – parcul Marcus Garvey – şi ajunse în Lenox Avenue care, în această parte a Harlemului, se numea Malcolm X Avenue. La colțul străzii, îşi cumpără un hot dog şi o cafea de la un vânzător ambulant, apoi îşi continuă drumul spre nord.

Bilberry Street, unde fusese asasinat Adriano Sotomayor, era o străduță mărginită de case din cărămidă roşie şi de castani, înghesuită între 131st Street şi 132nd Street. Locul îți amintea puțin de construcțiile din vechiul Sud, cu peroane

destul de înalte şi o mulțime de balustrade şi de verande din lemn vopsit în culori vii.

Gaspard se plimbă zece minute pe strada pustie întrebându-se cum putea să dea de fosta casă a polițistului. Citi numele de pe cutiile poştale – Faraday, Tompkins, Langlois, Fabianski, Moore… –, dar niciunul nu-i spuse nimic.

— Fii atent, Théo!

— Bine, tată.

Gaspard se întoarse spre un mic grup care tocmai îşi făcuse apariția pe trotuarul din față. Ca într-un film de Frank Capra, un tată şi copilul său târau un brad de Crăciun destul de mare. În urma lor, mergeau o metisă frumoasă, cam arogantă, şi o negresă mai în vârstă care purta un trenci transparent, cizme înalte roşii şi o tocă din blană falsă de leopard.

— Bună ziua, îi salută el traversând. Caut fosta proprietate a domnului Sotomayor. Aveți idee care este?

Tatăl era politicos şi amabil, foarte dispus să ajute, dar nu părea să locuiască în zonă de mult timp. El se întoarse spre cea care părea să fie soția lui.

— Îți spune ceva numele de Sotomayor, dragă?

Metisa miji ochii, dând impresia că încerca să-şi amintească.

— Cred că e cea de acolo, zise ea arătând spre o căsuță cu acoperiş înclinat.

Apoi o întrebă pe femeia de lângă ea:

— Mătuşă Angela?

Afro-americana îl măsură pe Gaspard cu suspiciune.

— Şi de ce i-aş răspunde acestui ageamiu?

Metisa o apucă de umeri într-un gest plin de afecțiune.

— Haide, mătuşă Angela, când o să termini cu răutățile astea?

— OK, OK, capitulă ea aranjându-şi ochelarii de soare *over sized.* E la numărul 12, la familia Langlois.

— Langlois? Sună a nume franțuzesc, constată Gaspard.

Acum că se pornise, mătuşa Angela nu era zgârcită cu explicațiile:

— După moartea polițaiului, un tip de treabă, de altfel, nu sunt prea mulți aşa, credeți-mă, casa a fost moştenită de verişoara lui, Isabella. Este căsătorită cu André Langlois, un inginer parizian care lucrează în clădirea celor de la Google, din apropiere de Chelsea Market. Este destul de bine crescut pentru un francez: m-a ajutat de mai multe ori să-mi tai gardul viu şi, când găteşte, îmi aduce uneori o bucată de iepure cu muştar.

Gaspard mulțumi familiei şi o luă în susul străzii, merse vreo cincizeci de metri, apoi sună la casa care îi fusese ară tată. O mică *brownstone* a cărei uşă de intrare era împodobită cu o coroană voluminoasă din ramuri de ilex şi brad.

Femeia care îi deschise – o tânără latinoamericană cu părul des şi privire *caliente* – purta un şorț de bucătărie în carouri şi ținea în brațe un copil. Parcă era Eva Mendez din *Neveste disperate.*

— Bună ziua, doamnă, îmi pare rău că vă deranjez. Caut fosta casă a lui Adriano Sotomayor. Mi s-a spus că asta este.

— S-ar putea, răspunse ea, un pic neîncrezătoare. Ce doriți?

Metoda Coutances: să modifice adevărul, să cocheteze cu minciuna, dar să nu se cufunde niciodată cu totul în ea.

— Mă numesc Gaspard Coutances. Scriu o biografie a pictorului Sean Lorenz. Nu-l cunoaşteți, fără îndoială, dar…

— Eu să nu-l cunosc pe Sean? îl întrerupse proprietara. Dac-ați şti de câte ori a încercat să-mi pună mâna pe fund!

2.

Pe Eva Mendez o chema în realitate Isabella Rodrigues. Ospitalieră, nu-i trebui mult pentru a-l invita pe Gaspard să intre ca să se încălzească în bucătărie. Chiar insistase să-i servească un pahar de *eggnog* fără alcool. Acelaşi lichior de

ouă cu care se desfătau şi cei trei copii ai săi care luau o gustare târzie.

— Adriano era vărul meu primar, explică ea aducând din salon un vechi album foto cu copertă de pânză.

Dădu paginile, arătându-i poze din copilărie şi prezentându-i amănunțit arborele său genealogic:

— Mama mea, Maricella, era soră cu Ernesto Sotomayor, tatăl lui Adriano. Ne-am petrecut toată copilăria la Tibberton, o localitate situată în apropiere de Gloucester din Massachusetts.

În fotografii, Gaspard distinse nişte peisaje care îi amintiră de unele locuri din Bretania: o landă marină, un mic port, nişte bărci rudimentare care alternau cu traulere şi cu vapoare de agrement, cabane de pescari şi case de armatori cu bârne din lemn.

— Adriano era un băiat bun, preciză verişoara lui. Un tip extraordinar. Şi totuşi nu se poate spune că viața a fost blândă cu el.

Ea îi mai arătă lui Gaspard şi alte fotografii vechi. Scene din copilărie: cei doi veri strâmbându-se, stropindu-se cu apă în jurul unei piscine gonflabile, dându-se în leagăne unul lângă altul sub un cadru metalic, cei doi sculptând un dovleac pentru a face din el un Jack O'Lantern de Halloween. Dar Isabella se grăbi să risipească iluzia acestui tablou idilic.

— În ciuda veseliei aparente din aceste fotografii, Adriano n-a avut o copilărie fericită. Tatăl lui, unchiul Ernesto, era un bărbat violent şi suspicios care avea obiceiul să-şi verse nervii pe soția şi pe fiul lui. Altfel spus, Ernesto îi bătea adeseori destul de rău.

Vocea Isabellei se frânse. Pentru a alunga amintirile urâte, îşi privi copiii cu afecțiune. Aşezați în jurul mesei din bucătărie, doi dintre puşti chicoteau, cu căştile pe urechi şi cu ochii țintă la o tabletă. Cât despre cel mai mic, el era absorbit de realizarea unui puzzle din multe piese: *Las Meninas,* cel mai celebru tablou al lui Velasquez.

Prin contrast, Gaspard se gândi la propriul său tată. Atât de drăguț, atât de atent, atât de iubitor. De ce unii oameni loveau ființele pe care le aduseseră pe lume? De ce alții le iubeau atât de mult, încât mureau pentru ele?

Lăsă această întrebare în aer şi îşi aminti ceea ce le spusese despre Sotomayor tânăra polițistă de la Secția 25 în urmă cu jumătate de oră.

— Mi s-a spus că Adriano a fost dat în plasament la o familie…

— Da, mulțumită învățătoarei noastre, domnişoara Boninsegna. Ea a adus la cunoştința serviciilor sociale din comitat violențele lui Ernesto.

— Mamei lui Adriano nu-i păsa?

— Mătuşa Bianca? Plecase de acasă cu câțiva ani mai înainte.

— Ce vârstă avea verişorul dumneavoastră când a ajuns la New York?

— Aş zice că avea vreo opt ani. S-a perindat pe la două sau trei familii la început, apoi s-a stabilit aici, la domnul şi doamna Wallis, o familie de asistenți maternali cu adevărat formidabili care îl tratau ca pe propriul lor copil.

Ea închise albumul foto, apoi adăugă gânditoare:

— Cu timpul, Adriano şi tatăl său s-au regăsit totuşi în ele din urmă…

— Chiar?

— La sfârşitul vieții, unchiul Ernesto suferea de cancer la gât. Fiul său l-a primit la el şi l-a îngrijit cât de mult a putut. Generozitatea asta îl caracteriza pe vărul meu.

Gaspard reorientă discuția:

— Şi cu Sean Lorenz cum a fost?

3.

Ochii Isabellei începură să strălucească.

— L-am cunoscut pe Sean la optsprezece ani! Imediat ce am devenit majoră, am venit să-mi petrec toate verile la New

York. Mai stăteam uneori pe la câte-o prietenă, dar în majoritatea timpului eram găzduită de familia Wallis.

Ea se lăsă cuprinsă de amintirile *vremurilor fericite de altădată.*

— Sean locuia mai sus, în Polo Grounds Towers, îşi aminti ea, dar el şi Adriano umblau mereu împreună, în ciuda diferenței de patru ani dintre ei. Eu, evident, mă țineam după ei şi încercam să iau parte la escapadele lor. Sean era cam îndrăgostit de mine şi eu n-aveam nimic împotrivă. Se poate spune chiar că am avut o relație fără obligații.

Luă o gură de lichior de ouă şi stătu câteva secunde ca să-şi adune amintirile.

— Erau alte vremuri. Un alt New York. În anii aceia, cartierul era cu adevărat periculos. Violența era la orice pas, iar crackul[29] distrugea totul în jur.

Îşi dădu brusc seama că cei trei copii ai săi nu erau departe şi coborî tonul:

— Făceam tot felul de prostii, evident: fumam jointuri până nu mai puteam, şuteam maşini, făceam tag-uri pe ziduri. Dar mergeam şi la muzeu! Îmi amintesc că Sean ne târa pe toți la MoMA la fiecare nouă expoziție. El m-a făcut să-i descopăr pe Matisse, Pollok, Cézanne, Toulouse-Lautrec, Kiefer… El era deja cuprins de o frenezie: să deseneze şi să picteze tot timpul şi pe toate suporturile.

Isabella făcu o pauză de câteva secunde, apoi nu putu să reziste tentației:

— O să vă arăt ceva, anunță ea misterios.

Dispăru un minut, apoi se întoarse cu o mapă mare pe care o puse pe masă. Deschizând-o cu precauție, scoase din ea un desen în cărbune, realizat pe ambalajul de carton al unei cutii de *cornflakes.* Un portret al ei semnat *Sean, 1988.* Un chip de femeie tânără foarte stilizat: privire jucăuşă, plete rebele, umeri goi. Gaspard se gândi la unele dintre portretele lui Françoise Gilot realizate de Picasso. Era acelaşi talent, acelaşi geniu. Din câteva trăsături de condei, Sean surprinsese totul: impetuozitatea tinereții, grația Isabellei, dar mai ales o

oarecare gravitate care o anunța pe femeia care avea să devină mai târziu.

— Țin la el ca la ochii din cap, mărturisi ea aranjând desenul în mapa lui de carton. Evident, acum doi ani, când a fost retrospectiva picturii lui Sean la MoMA, mi s-a părut ceva extraordinar şi mi-a redeşteptat multe amintiri…

Exact în punctul acela voia să ajungă Gaspard:

— Ați cunoscut-o pe Beatriz Muñoz?

O umbră de neliniște alungă toată lumina de pe chipul Isabellei. Ea răspunse căutându-şi cuvintele:

— Da, am cunoscut-o. În pofida a tot ceea ce a făcut, Beatriz nu era… o persoană rea. Cel puțin, nu în perioada în care am cunoscut-o eu. Ca şi Adriano şi ca mulți tineri din cartier, Beatriz era o victimă. O puştoaică încercată greu de viață. O ființă foarte tristă şi foarte tulburată care nu prea se iubea pe sine.

Isabella rămase la metafora artistică:

— Se spune uneori că un tablou nu există decât prin ochii celui care îl priveşte. Cam aşa ceva era şi cu Beatriz. Ea nu se iubea decât atunci când Sean o privea. Este uşor să vorbesc astăzi, dar, privind în urmă, regret că n-am ajutat-o când a ieşit din închisoare. Poate că aşa s-ar fi evitat crima de care s-a făcut vinovată după aceea. Bineînțeles, n-am spus-o chiar aşa pe şleau în fața lui Sean, dar…

Lui Gaspard nu-i veni să-şi creadă urechilor.

— L-ați revăzut pe Sean după moartea fiului său?

Isabella aruncă o bombă:

— A sunat la uşa mea în decembrie, anul trecut. Exact acum un an. Îmi amintesc data pentru că am aflat mai târziu că era cu o zi înainte de a muri.

— Şi în ce stare era? întrebă Coutances.

Isabella oftă.

— De data asta, pot să vă spun că nu se mai gândea să-mi pună mâna pe fund!

4.

— Sean părea obosit, avea părul murdar şi faţa palidă, acoperită de barbă. Îi dădeai cu uşurinţă mai mult cu zece ani decât vârsta lui. Nu mai vorbisem cu el de cel puţin douăzeci de ani, dar mai văzusem poze de-ale lui pe internet. Cel din faţa mea nu mai era acelaşi om. Mai ales ochii te speriau. Parcă nu dormise de zece zile sau parcă tocmai îşi făcuse un *shot* de heroină.

Gaspard şi Isabella se mutaseră pe veranda luminată de trei felinare de alamă. Cu două minute mai înainte, Isabella luase un vechi pachet de ţigări, pe care îl ascundea în bucătărie, în spatele unor cratiţe din cupru şi a unei strecurători emailate. Ieşise să-şi aprindă o ţigară în frigul năprasnic, sperând probabil că rotocoalele de fum aveau să-i învăluie amintirile, făcându-le mai puţin dureroase.

— Nu drogul îl adusese pe Sean în acea stare, ci suferinţa bineînţeles. Cea mai cumplită suferinţă. Cea care te macină şi te ucide fiindcă ţi-a fost smulsă carne din carnea ta.

Ea trase cu poftă din ţigară.

— Când l-am revăzut pe Sean, lucrările la casă încă nu începuseră. Împreună cu André, soţul meu, tocmai intraserăm în posesia ei şi hotărâserăm să o golim în ultimele weekenduri ale anului.

— Eraţi singurii moştenitori ai lui Adriano?

Isabella încuviinţă din cap.

— Părinţii vărului meu erau amândoi decedaţi şi n-avea nici fraţi, nici surori. Dar, cum succesiunea durase ceva timp, în casă încă erau toate lucrurile lui atunci când am recuperat-o. Şi tocmai asta îl interesa pe Sean.

Gaspard începea să se entuziasmeze tot mai mult. Era sigur că avea să descopere ceva crucial.

— Sean n-a stat prea mult la discuţii, mărturisi Isabella. Mi-a arătat nişte fotografii ale micuţului Julian, explicându-mi că el nu credea în teoria oficială referitoare la moartea fiului său.

— V-a zis de ce?

— Mi-a spus doar că Adriano reluase ancheta în mod confidențial.

Noaptea se lăsase dintr-odată. În unele grădini, ghirlande de beculețe luminau brazii, tufişurile, palisadele.

— Concret, ce căuta Sean când a venit la dumneavoastră?

— Voia să arunce o privire prin lucrurile lui Adriano. Să vadă dacă acesta nu lăsase, înainte de a muri, vreun indiciu cu privire la investigațiile lui.

— L-ați crezut?

Ea răspunse cu o voce plină de tristețe:

— Nu chiar. V-am zis: părea atât de buimac, atât de smintit, încât aveai impresia că delira sau că vorbea singur. Drept să spun, chiar mă speria puțin.

— Totuşi, l-ați lăsat să intre, ghici el.

— Da, dar, în timp ce scotocea prin casă, i-am luat pe copii şi-am dat o raită prin East River Plaza{30}. L-am lăsat pe soțul meu să stea cu ochii pe el.

— Ştiți dacă Sean a găsit ceva?

Ea zâmbi dezamăgită.

— În tot cazul, a făcut o dezordine îngrozitoare! A tras toate sertarele, a deschis toate dulapurile, a scotocit peste tot. Din câte mi-a spus André, ar fi plecat pretinzând că a găsit ceea ce căuta.

Gaspard simți cum îi creşte adrenalina.

— Şi ce era?

— Nişte documente, cred.

— Ce documente?

— Habar n-am. André mi-a zis de un dosar cartonat pe care Sean l-ar fi pus într-o geantă de umăr din piele.

El insistă:

— Nu ştiți ce conținea?

— Nu şi nu-mi pasă. Orice ar fi, asta nu mai aduce morții înapoi, nu-i aşa?

Gaspard ignoră întrebarea.

— Ați păstrat lucrurile vărului dumneavoastră?

Isabella scutură din cap.

— Am aruncat totul de mult timp. Sincer vorbind, în afară de maşină şi de un frigider american foarte frumos, Adriano nu avea mare lucru.

Decepționat, Gaspard înțelese că se ambalase prea repede şi că nu avea să mai afle ceva de la verişoara lui Sotomayor.

— Puteți să vă mai întrebați soțul pentru mine? Aş vrea să ştiu dacă-şi mai aminteşte şi altceva.

Strângându-şi geaca parka de pe ea, Isabella încuviință. Gaspard îi notă numărul lui de telefon pe pachetul de țigări.

— Este foarte important, zise el răspicat.

— La ce serveşte să mai răscoliți toată povestea? Copilul este mort, nu-i aşa?

— *Sans doute,* răspunse el în franceză, după care îi mulțumi pentru ajutor.

Strivindu-şi chiştocul într-un ghiveci de flori din lut, Isabella privi cum se îndepărtează acel vizitator ciudat. Spusese *sans doute.* Isabella avea noțiuni solide de franceză, dar nu înțelesese niciodată cu adevărat logica acestei expresii. De câte ori o auzea, se întreba de ce *sans doute* însemna *peut-être,* şi nu *sans aucun doute*[{31}].

Ar fi trebuit să-l întrebe pe soțul ei.

Pénélope

„După Picasso nu mai există decât Dumnezeu.”

Am râs adeseori de această afirmație făcută de Dora Maar, dar astăzi cuvintele fostei muze a geniului catalan îmi apar în toată tragedia lor. Pentru că este exact ceea ce simt şi eu. După Sean Lorenz nu mai există decât Dumnezeu. Şi, cum eu nu cred în Dumnezeu, *după Sean Lorenz nu mai există nimic.*

Tot fugind de fantoma ta, aproape că uitasem cât de sensibilă eram la pictura ta, Sean. Dar de când acest Gaspard Coutances mi-a arătat ultimul tău tablou, ea mă bântuie fără încetare. Oare moartea este într-adevăr aşa? Albă, blândă, liniştitoare, luminoasă? Oare pe acest tărâm, unde frica pare să nu mai existe, te afli tu astăzi, Sean? Şi fiul nostru este cu tine?

De ieri, mă agăț de această idee.

Azi-noapte, am dormit foarte bine, fiindcă am fost uşurată că am luat o decizie. Toată dimineața am zâmbit în timp ce mi-am modificat rochia cu flori. Cea pe care o purtam când m-ai văzut prima dată la New York, pe 3 iunie 1992. Şi ştii ceva? Încă face senzație! Mi-am găsit şi vechea geacă de piele, dar nu şi perechea de bocanci Dr. Martens pe care-i purtam în ziua aceea. I-am înlocuit cu botinele din piele patinată care îți plăceau şi am ieşit pe stradă. Am luat metroul până la stația Porte de Montreuil, apoi am mers mult timp pe jos, *légère et court vêtue*[{32}], în ciuda frigului de decembrie.

Vizavi de strada Adolphe-Sax, am găsit stația dezafectată a fostei linii de cale ferată La Petite Ceinture. Nimic nu s-a schimbat din ziua în care m-ai adus aici pentru un picnic în miez de noapte.

Năpădită de mărăcini, clădirea se năruie. Uşile şi ferestrele au fost zidite, dar îmi amintesc că se putea ajunge pe peron pe o scară care pleca de la camera tehnică. Cu lanterna de la mobil aprinsă, cobor spre liniile de cale ferată. Mai întâi,

greşesc sensul, apoi mă întorc şi găsesc tunelul care duce la fostul depozit.

N-o să mă crezi, dar vechiul vagon este tot acolo. RATP-ul are o comoară de câteva milioane de euro ascunsă într-o gară care se dărâmă şi nimeni nu şi-a dat niciodată seama!

Nici rugina, nici praful n-au şters culorile tale incandescente. Iar imaginea mea continuă să strălucească pe tabla zgrunțuroasă şi murdară a vagonului de metrou. Tinerețea mea triumfătoare este mai puternică decât timpul şi decât noaptea. Pletele mele rebele care îmi mângâiau trupul de prințesă de douăzeci de ani, care mi se încolăceau în jurul picioarelor, al sânilor, al pântecului. Aceasta este imaginea pe care vreau s-o iau cu mine.

Pătrund în vagon. Totul este murdar, negru, acoperit cu un strat gros de praf, dar nu mi-e teamă. Mă aşez pe unul dintre scaunele rabatabile şi îmi deschid geanta. O minunată geantă Bulgari, alb cu albastru, din piele împletită, pe care mi-ai dăruit-o în primăvara dinaintea naşterii lui Julian. Înăuntru se află un revolver Manurhin 73 încărcat. Ăsta este un cadou de la tatăl meu: fosta lui armă de serviciu. Ca să mă pot apăra mereu. Dar astăzi să mă apăr înseamnă să mă omor.

Îmi bag țeava în gură.

Mi-e dor de tine, Sean.

Dacă ai şti cât de uşurată mă simt că te voi regăsi. Pe tine şi pe băiețelul nostru.

În această clipă, cu o secundă înainte de a apăsa pe trăgaci, mă întreb doar de ce am aşteptat atât timp ca să fiu din nou alături de tine.

Regele arinilor
Sâmbătă, 24 decembrie

16
Noaptea americană

Există ceva în aerul din New York
care face ca somnul să fie inutil.
Simone de BEAUVOIR

1.

Era ora patru dimineața şi Madeline se simțea în plină formă. Dormise zece ore legate – un somn cât se poate de odihnitor: greu, profund, lipsit de coşmaruri şi fantome. Durerea de abdomen nu-i dispăruse, dar era mai puțin intensă. Ba chiar suportabilă. Madeline se ridică, trase draperiile pentru a vedea Greenwich Street, animată deja, apoi, mai departe, între două imobile, cursul întunecat şi înghețat al fluviului Hudson.

Aruncă o privire la telefon: trei apeluri nepreluate de la Bernard Benedick. Ce voia galeristul? În orice caz, avea să mai aştepte, fiindcă, deocamdată, îi era foame.

Îşi luă pe ea jeanşii, un tricou, un *hoodie*[{33}], geaca. Ieşind din cameră, găsi pe palier un plic închis. Îl deschise în lift: pe trei pagini, Coutances se chinuise să-i scrie un rezumat al descoperirilor pe care le făcuse cu ocazia vizitei la Isabella, verişoara lui Adriano Sotomayor. Şi îi cerea să-l sune cât mai repede posibil pentru a stabili un loc în care să se întâlnească. Hotărâtă să nu facă nimic până nu-şi lua micul dejun, ea amână lectura pe mai târziu, aşa că îndoi foile şi le băgă într-un buzunar.

Hotelul nu era decât pe jumătate cufundat în somn. În acea dimineață de 24 decembrie, nişte clienți, în trecere prin New York, erau deja pe picior de plecare. La recepție, doi valeți tineri se grăbeau să încarce portbagajele mai multor vehicule, unele urmând să plece la aeroport, altele spre o stațiune de schi din Munții Apalaşi.

Madeline părăsi holul şi merse în salonul de la parter, unde focul trosnea în şemineu. Scăldat într-o lumină difuză, salonul hotelului Bridget Club semăna cu un vechi club englezesc: canapele Chesterfield şi fotolii capitonate, bibliotecă din lemn de mahon, măşti africane, capete de animale sălbatice împăiate. Se instală într-un *globe chair,* un fotoliu-balon ale cărei linii foarte moderniste distonau cu restul decorului. Un valet în livrea albă apăru din spatele bradului de Crăciun monumental care trona în centrul încăperii. Madeline aruncă o privire pe meniu şi comandă un ceai negru şi nişte aperitive *crostini* cu brânză ricotta din lapte de capră. În definitiv, la Paris şi la Madrid era trecut de zece dimineața. Deşi, la mai puțin de un metru în fața ei, focul trosnea în şemineu, lui Madeline îi era frig. Luă un pled de lână bej şi îl folosi drept şal.

O bunicuță care stă la gura sobei, iată ce am ajuns, îşi zise ea oftând. Hotărât lucru, nu mai avea niciun fel de *grinta*[34], niciun fel de entuziasm. Îşi aminti de articolul din *New York Times Magazine* pe care i-l arătase Coutances la Madrid. Unde era tânăra aceea hotărâtă, energică, luptătoare, care nu se dădea în lături de la nimic şi nu renunța niciodată? Îşi amintise de fotografia care ilustra articolul: o față mai ascuțită, trăsături clare, o privire mereu precaută. Acea Madeline dispăruse pur şi simplu.

Se gândi la anchetele ei cele mai importante, la acea senzație extraordinară, amețitoare care te cuprindea când ştiai că salvezi viața cuiva. Acel scurt moment de euforie pe care îl trăiai şi care îți dădea senzația, preț de o clipă, că răscumperi tu singură toate greşelile umanității. Nu cunoscuse nimic mai intens în toată viața ei. Se gândi iarăşi la Alice Dixon pe care o găsise în viață după ani întregi de căutare, dar pe care o pierduse din vedere de atunci. Înaintea ei, fusese un alt copil, Matthew Pears, pe care-l smulsese din ghearele unui prădător. Nici de el nu mai ştia nimic. Chiar şi atunci când anchetele se terminau cu bine, euforia lăsa rapid locul unei dezamăgiri. O conştientizare brutală a faptului că,

deşi îi datorau viața, aceşti copii nu erau ai ei. O deziluzie după care simțea foarte repede dorința de a se implica într-o altă anchetă. O nouă doză de adrenalină pe post de antidepresiv. Şarpele care îşi muşca la nesfârşit coada.

2.

Valetul reapăru aducând platoul cu micul dejun pe care-l puse pe măsuța joasă în fața ei. Madeline înfulecă tartinele şi îşi bău ceaiul sub privirea goală a unei statuete precolumbiene care stătea de strajă pe o etajeră din fața ei. Replica fetişului din *Urechea ruptă*[{35}]…

Lui Madeline tot nu-i venea să creadă ceea ce îi povestise Coutances. Sau, mai degrabă, nu voia să accepte implicațiile care decurgeau din asta. Şi totuşi faptele erau incontestabile: convins că fiul său era încă în viață, Sean Lorenz dăduse peste un articol care prezenta unele dintre anchetele ei precedente. Şi atunci devenise convins că Madeline era în măsură să-l ajute. Sunase fără succes la Cold Case Squad NYPD, apoi profitase de ultima lui călătorie la New York pentru a veni s-o vadă în carne şi oase. Acolo, suferise un atac de cord şi se prăbuşise pe 103rd Street. La câțiva zeci de metri de biroul ei.

Doar că Madeline nu ştiuse nimic din toate astea. În urmă cu un an, exact în perioada aceea, deja nu mai lucra la NYPD. Nici măcar nu mai era în New York. Primele simptome ale depresiei sale apăruseră pe la jumătatea toamnei. Aşa că, la sfârşitul lui noiembrie, îşi dăduse demisia şi se întorsese în Anglia. La ce bun să refacă filmul? Chiar dacă l-ar fi putut întâlni pe Lorenz, acest lucru n-ar fi schimbat absolut nimic. Ca şi azi, n-ar fi crezut o iotă din afirmațiile lui. Ca şi azi, n-ar fi putut să-l ajute. Nu era cazul ei şi nu avea cum să ancheteze.

În timp ce-şi termina brânza ricotta, duse mâna la abdomen. *Fir-ar al dracu'.* Durerea se făcea simțită din nou. Burta i se umflase ca şi cum tocmai luase cinci kilograme în

două minute. Discret, mai slăbi puțin cureaua şi scoase din buzunarul gecii un comprimat de Paracetamol.

Se gândi iarăşi la Gaspard. Chiar dacă ea pretindea contrariul în fața lui, Coutances o uimise. Nu era de acord cu toate concluziile lui, dar trebuia să admită că dăduse dovadă de o oarecare obstinație şi o veritabilă inteligență. Cu mijloace puține, ridicase nişte întrebări pertinente şi găsise indicii care, în mod evident, le scăpaseră unor anchetatori mai experimentați.

Scoase din buzunar raportul, minuțios şi exhaustiv, pe care Gaspard i-l scrisese. Trei foi față-verso pline cu un scris de şcolar, o caligrafie frumoasă, aproape feminină – litere rotunjite, cu bucle mari, plăcute – care nu prea se potrivea cu personalitatea dramaturgului. La prima lectură, Madeline se întrebă câtă crezare trebuia să dea afirmației potrivit căreia Sean plecase de la Isabella cu nişte documente care îi aparțineau lui Sotomayor. Dacă era aşa, n-ar fi fost găsite? Lângă trupul lui Lorenz sau în camera lui de hotel? După o clipă de gândire, formă numărul lui Bernard Benedick.

Galeristul răspunse de la prima sonerie. Şi era furios.

— Domnişoară Greene? Sunteți un om fără cuvânt!

— Despre ce vorbiți?

— Ştiți foarte bine: despre al treilea tablou! Cel pe care l-ați păstrat pentru dumneavoastră! M-ați păcălit cu…

— Nu înțeleg nimic din ce spuneți. I-am cerut domnului Coutances să vă restituie toate cele trei tablouri.

— Nu mi-a trimis decât două!

Ea oftă. Coutances evitase să-i spună!

— O să vorbesc cu el şi o să văd ce s-a întâmplat, promise ea. Între timp, lămuriți-mă asupra unui lucru. Mi-ați spus că, la moartea lui Lorenz, i-ați recuperat lucrurile personale de la hotel?

— Exact, nişte haine şi agenda.

— De la Bridge Club, în TriBeCa?

— Da, chiar am insistat să merg eu însumi în cameră şi să caut cu atenție.

— Nu vă mai amintiți numărul camerei?

— Glumiți? A trecut un an de-atunci!

O altă idee îi trecu prin minte.

— Când medicii de pe ambulanță au încercat să-l reanimeze pe Lorenz pe 103rd Street, ştiți dacă au găsit lucruri personale asupra lui?

Benedick fu categoric:

— N-avea nimic în afară de portofel.

— N-ați auzit niciodată vorbindu-se despre o servietă sau despre o geantă de umăr din piele?

O pauză lungă.

— Sean avea într-adevăr o geantă de umăr de care nu se despărțea niciodată. Un vechi model Berlutti pe care i-l făcuse cadou soția lui. Habar n-am unde este. Dar de ce mă întrebați asta? Continuați să anchetați? Din cauza articolului din *Le Parisien?*

— Ce articol?

— O să vedeți singură. Între timp, vă cer să-mi restituiți ultima parte a tripticului!

— Cred că nu sunteți în măsură să-mi cereți ceva, se enervă Madeline, închizându-i telefonul în nas.

Îşi masă pleoapele încercând să reia firul raționamentului. Dacă povestea pe care Isabella i-o spusese lui Coutances era adevărată, asta însemna că trecuseră mai puțin de douăzeci şi patru de ore între momentul în care Sean luase documentele de la Sotomayor şi decesul său. Dar era suficient pentru ca pictorul să fi avut timp să le ducă undeva. Sau poate că ascunsese pur şi simplu geanta. Acest comportament corespundea perfect imaginii pe care şi-o crease despre Lorenz în ultimele lui zile: o ființă iluminată, tulburată, paranoică. *Dar unde s-o ascundă?* Sean nu mai avea legături în New York; nu mai avea familie, nu mai avea prieteni, nu mai avea casă. Mai rămânea o soluție. Cea mai simplă: Sean ascunsese documentele în camera lui de hotel.

Trebuie să încerc ceva. Acum.

Madeline se ridică pentru a se îndrepta spre hol. La biroul impozant de la recepție trona Lauren Ashford – după cum indica ecusonul ei –, o tânără foarte înaltă şi foarte frumoasă, care părea să întruchipeze ea singură reputația şi rafinamentul hotelului Bridge Club.

— Bună ziua, doamnă.

— Bună ziua. Domnişoara Greene din camera 31, se prezentă Madeline.

— Ce pot face pentru dumneavoastră?

Tonul lui Lauren era politicos, dar nu călduros. Purta o rochie albastru-închis uluitoare care şi-ar fi avut locul mai mult pe podiumul de la Fashion Week decât în holul unui hotel. Madeline se gândi la costumul Reginei Nopții dintr-o reprezentație a operei *Flautul fermecat* pe care o văzuse la Covent Garden.

— Acum un an, pe 19 decembrie, pictorul Sean Lorenz s-a cazat în acest hotel…

— Este foarte posibil, zise ea fără a găsi de cuviință să ridice privirea din ecranul computerului ei.

— Aş vrea să ştiu în ce cameră stătea.

— Doamnă, nu sunt în măsură să vă dau acest gen de informații.

Lauren rostea răspicat fiecare silabă. De aproape, coafura ei părea incredibil de sofisticată, pe bază de torsade şi coroane împletite, prinse cu agrafe şi clame încrustate cu briliante.

— Înțeleg, admise Madeline.

În realitate, nu înțelegea deloc. Avusese chiar un impuls agresiv: s-o apuce pe Regina Nopții de păr şi să-i strivească țeasta de ecranul computerului.

Bătu în retragere şi ieşi pe trotuar pentru a fuma o țigară. În timp ce un valet îi deschidea uşa mare cu două canaturi, o cuprinse brusc frigul. *Prețul pe care trebuie să-l plătesc,* gândi ea căutându-şi bricheta în toate buzunarele. În noaptea înghețată, îşi simți telefonul vibrând: două SMS-uri consecutive.

Primul era un mesaj lung de la Louisa, infirmiera spaniolă de la spitalul de fertilitate, care o anunța că şaisprezece dintre ovocitele prelevate puteau fi folosite. După cum spunea Louisa, biologul de la clinică propunea să fecundeze jumătate dintre ele cu sperma unui donator anonim şi să congeleze cealaltă jumătate.

Madeline îşi dădu acordul şi profită de ocazie ca să menționeze durerile. Infirmiera îi răspunse prompt:

Probabil că este o infecţie sau o hiperstimulare. Treci pe la clinică.

Nu pot, îi scrise Madeline, nu sunt la Madrid.

Unde eşti? întrebă Louisa.

Madeline preferă să nu răspundă. Al doilea SMS anunța o veste bună. Era de la Dominic Wu.

Salut, Madeline. Dacă eşti prin zonă, hai să ne vedem pe la 8 în Hoboken Park.

Ea prinse momentul: Salut Dominic. Eşti deja în picioare?

Sunt în drum spre sala de sport, îi răspunse agentul FBI.

Madeline îşi dădu ochii peste cap. Citise undeva că, încă de la cinci dimineața, în New York creştea foarte mult consumul de electricitate, în parte din cauza activității sălilor de fitness pe care oamenii le frecventau din ce în ce mai devreme.

Ai informaţii pentru mine?

Nu la telefon, Madeline.

Înțelegând că nu avea să obțină nimic în plus, puse capăt conversației: OK, pe curând.

Cu țigara în gură, fu nevoită să admită că îşi pierduse bricheta. Avea de gând să facă stânga-împrejur, când o flacără lunguiață țâşni în fața ochilor ei, străpungând pentru o clipă frigul glacial al dimineții.

— Am găsit-o în salon. Ați lăsat-o să cadă pe fotoliu, zise tânărul valet, apropiind flacăra de fața ei.

Madeline îşi aprinse țigara mulțumindu-i cu o înclinare uşoară a capului.

Puştiul n-avea nici douăzeci de ani. Ea îl remarcase deja un pic mai devreme: privire limpede, şuvițe rebele, zâmbet seducător şi ştrengăresc care le înnebunea probabil pe fete.

— Sean Lorenz stătea în camera 41, zise el înapoindu-i bricheta Zippo.

3.

Madeline crezu la început că nu a auzit bine şi îi ceru să repete.

— Pictorul stătea în apartamentul 41, zise valetul. O cameră pe colț, asemănătoare celei pe care o ocupați dumneavoastră, dar situată cu un etaj mai sus.

— De unde ştii tu?

— Eu doar am ciulit urechea. Aseară, la recepție, domnul Coutances i-a pus aceeaşi întrebare lui Lauren şi asta i-a răspuns.

Lui Madeline nu-i venea să creadă: Coutances reuşise s-o facă să vorbească pe fandosită de la recepție! *Ei drace!* Îşi şi imagina scena. Cu haina lui Smalto, cu privirea de cocker şi parfumul de lavandă, Coutances îi servise fetişcanei un patetic număr de seducție. O combinație de bărbat galant şi bufon trecut de prima tinerețe. Şi mersese.

— A mai întrebat-o şi altceva?

— A încercat să viziteze camera, dar Lauren n-a acceptat.

Madeline nu-şi putu stăvili o oarecare satisfacție meschină: puterea de atracție a lui Coutances nu era fără limite.

— Cum te cheamă?

— Kyle, răspunse valetul.

— Lucrezi aici de mult timp?

— De un an şi jumătate, dar numai în weekend şi în vacanțe.

— În restul timpului eşti la facultate?

— Da, la NYU.

Puştiul avea nişte ochi verzi care te săgetau şi un zâmbet ştrengăresc mai degrabă diabolic decât binevoitor.

— Vara trecută, o parte din etajul patru a fost inundat, povesti el ca şi cum Madeline îi pusese vreo întrebare. A fost un adevărat dezastru.

În pofida aerului său juvenil, Kyle o făcea să se simtă stânjenită. În ochii lui de smarald şi strălucitori putea vedea o inteligență vie, dar simțea şi o vagă amenințare.

— Până la urmă, de vină era instalația de aer condiționat care se paradise. O țeavă de evacuare se înfundase. A fost nevoie să se refacă tavanele mai multor camere, printre care şi camera 41.

— De ce îmi povesteşti asta?

— Lucrările au durat trei săptămâni. Am avut un noroc chior: eram acolo când zidarii au găsit ceva într-unul din tavanele false. O geantă de umăr din piele. Aşa că m-am oferit s-o duc la recepție.

— Dar ai păstrat-o pentru tine, ghici Madeline.

— Da.

Nu trebuia să piardă firul discuției. Tocmai începuse partea a doua. Acum, în spatele seducției candide a tânărului, ea bănuia că se ascundea altceva: oportunism, fățărnicie, ceva înfricoşător.

— Era într-adevăr o geantă foarte frumoasă, chiar dacă pielea era tocită, chiar dacă era plină de pete de vopsea. Dar exact asta vor oamenii în ziua de azi, ați remarcat? Aproape nimănui nu-i mai place ceva nou. Ca şi cum viitorul ar fi trecutul.

Făcu o pauză, mizând pe efectul metaforei.

— Am obținut pe ea nouă sute de dolari pe eBay. Geanta şi-a dat imediat. Ştiam cui aparține pentru că numele proprietarului era brodat în interior, ca şi cum o primise cadou.

— Ai deschis-o?

— Auzisem deja de Sean Lorenz, dar, ca să fiu cinstit, nu-i cunoşteam picturile. Aşa că m-am dus să le văd pe cele de la Whitney Museum şi am fost foarte surprins. Ne tulbură pentru că ele…

— Nu te simți obligat să-mi reciți ceea ce ai citit pe Wikipedia, îl întrerupse ea. Spune-mi doar ce ai găsit în geantă.

Dacă se simțise vexat, Kyle nu o arătă. Cu vocea lui aparent candidă, îi răspunse:

— Nişte chestii bizare. Atât de deprimante, încât ştiam că într-o bună zi cineva se va interesa de ele. Aşa că ieri, când l-am auzit pe domnul Coutances, mi-a picat fisa şi m-am întors acasă ca să le iau.

Ca un *flasher* sau ca un bişniţar de ceasuri, îşi desfăcu jacheta matlasată Barbour pentru a scoate la iveală o mapă groasă din carton laminat.

— Dă-mi dosarul, Kyle. Eu şi Coutances anchetăm împreună. Că mi-l dai mie sau că i-l dai lui, este acelaşi lucru.

— Da, este acelaşi lucru. Deci, face o mie de dolari. Este suma pe care aveam de gând să i-o cer şi lui.

— Sunt polițistă, zise ea.

Dar era nevoie de mai mult pentru a-l impresiona pe Kyle.

— Şi tatăl meu este tot polițist.

Madeline ezită o secundă. Una dintre opțiuni era să-l apuce de gât şi să-i ia dosarul cu forța. Fizic, se simțea în stare, dar Kyle avea ceva care o înfricoşa de-a binelea. *Unele persoane sunt posedate de diavol*, obişnuia să spună bunica ei. Dacă aşa ceva era adevărat, atunci Kyle era una dintre ele şi orice ar fi încercat împotriva lui s-ar fi întors împotriva ei.

— N-am o mie de dolari la mine.

— E un bancomat la mai puțin de treizeci de metri, zise el cu un zâmbet larg, arătând luminile de la o farmacie Duane Reade{36}, pe partea cealaltă a străzii.

Madeline îşi aprinse de la chiştoc o altă țigară şi capitulă.

Puştiul ăsta nu era unul obişnuit. Era un instrument al răului.

— OK, aşteaptă-mă aici.

Traversă Greenwich Street şi merse până la bancomatul de lângă farmacie. În fața aparatului, se întrebă dacă putea să scoată o sumă aşa de mare de pe cardul ei de credit. Din fericire, după ce formă codul pin, bancnotele de cincizeci de dolari ieşiră fără întrerupere. Se întoarse în fața hotelului

spunându-şi că totul era totuşi prea uşor. Nu credea în cadouri care cădeau din cer. Tocmai traversa strada când îi vibră mobilul. Benedick. Un SMS care nu conținea nimic altceva decât un link către un articol din *Le Parisien.* Pe iPhone-ul ei, chiar şi fără să deschidă linkul, apăru şapoul articolului:

Moartea tragică a lui Pénélope Kurkowski, manechin celebru al anilor 1990 şi muză a pictorului Sean Lorenz.

Fir-ar să fie…

În timp ce în mintea ei informațiile se amestecau, Kyle o presă:

— Aveți banii?

Puştiul îşi terminase tura şi urcase pe bicicleta lui cu pinion fix. Luă banii şi îi băgă în buzunar, după care îi întinse mapa cartonată. Apoi dădu din pedale de câteva ori şi dispăru în noapte.

Preț de o clipă, Madeline se gândi că tipul o dusese cu zăhărelul şi că tocmai se lăsase fraierită ca o amatoare.

Dar nu era cazul. Deschise mapa şi începu să citească documentele la lumina felinarelor.

Şi aşa îl cunoscu pe Regele Arinilor.

17
Regele Arinilor

O, tată, mă-nhață, vai, e cumplit!
Regele-arinilor rău m-a rănit.
Johann Wolfgang von GOETHE

1.

Instalată într-un fotoliu de la Bridge Club, Madeline putea să-şi audă pulsul bătând în vena jugulară.

Împrăştiate pe măsuța joasă din fața ei, foile dosarului macabru pe care-l citise timp de-o oră. Arhive sinistre, alcătuite fără îndoială de Adriano Sotomayor, care conțineau zeci de articole de presă – unele decupate direct din ziare, altele descărcate de pe internet –, dar şi procese-verbale de audieri, rapoarte de autopsie sau fotocopii ale unor pasaje din lucrări despre criminalii în serie.

Toate aceste documente aveau legătură cu o serie de răpiri şi crime ale căror victime fuseseră copii şi care avuseseră loc între începutul lui 2012 şi vara lui 2014 în statele New York, Connecticut şi Massachusetts. Patru crime pe cât de oribile, pe atât de ciudate, legate printr-un *modus operandi* derutant.

Seria începe în februarie 2012 cu micuțul Mason Melvil, în vârstă de doi ani, răpit într-un parc din Shelton, comitatul Fairfield. Corpul lui va fi găsit trei luni mai târziu într-un lac din Waterbury, un alt oraş din Connecticut.

În noiembrie 2012, Caleb Coffin, de patru ani, dispare în timp ce se joacă în grădina casei părinților săi din Waltham, Massachusetts. Cadavrul său este descoperit după trei luni de nişte turişti într-o zonă mlăştinoasă din White Mountains.

În iulie 2013, răpirea care aprinde butoiul cu pulbere: Thomas Sturm, răpit în toiul nopții în Long Island, din casa tatălui său, Matthias Sturm, un arhitect german căsătorit cu o animatoare celebră de la postul de televiziune ZDF. Cazul

este foarte mediatizat în Germania. O vreme, este bănuit tatăl, deoarece cuplul este în curs de despărțire, iar procedura de divorț este tensionată. Presa tabloidă germană se dezlănțuie – în frunte cu *Bild* – împotriva lui Sturm, discreditându-l total prin nişte dezvăluiri sordide despre viața lui privată. Arhitectul este chiar închis o scurtă perioadă, dar, la începutul toamnei, trupul lui Thomas este identificat în apropiere de lacul Seneca în statul New York. Ziariştii de la *Der Spiegel* sunt cei care, cu această ocazie, îl supranumesc pe misteriosul prădător *Erlkönig,* Regele Arinilor, făcând referire la poemul lui Goethe.

Istoria se repetă în martie 2014, când tânărul Daniel Russell este răpit într-un parc din Chicopee, în Massachusetts, într-un moment de neatenție al bonei. Cadavrul său va fi găsit peste câteva săptămâni, de data asta în mlaştinile sărate din Old Saybrook, o stațiune balneară din Connecticut.

După care… nimic. Începând din vara lui 2014, Regele Arinilor dispare de pe radare.

2.

Madeline mai luă o gură de pu-erh, ceaiul negru cu gust de lotus din care bea de când se trezise. Era ora şase dimineața. Salonul hotelului Bridge Club începea să se anime. Şemineul mare era ca un magnet, atrăgându-i în jurul focului pe clienții cei mai matinali care îşi serveau cafeaua privind dansul flăcărilor.

Ea îşi masă tâmplele şi încercă să-şi reînvie amintirile. În timpul celor câțiva ani pe care-i petrecuse la New York, auzise vorbindu-se de Regele Arinilor prin intermediul mass-mediei, dar nu mai păstra în memorie decât vagi reminiscențe: ucigaşul făcuse ravagii timp de doi ani, nu se stabilise imediat legătura între diferite crime, ea nu lucra în departamentul care se ocupa de caz etc.

Totuşi, încă de pe atunci, un fapt îi atrăsese atenția, fiindcă nu se potrivea cu tipul acesta de crime: niciunul dintre corpurile celor patru copii nu fusese maltratat. Nici viol, nici urme de violență, nici vreo punere în scenă deosebită. Rapoartele autopsiilor pe care le avea acum în fața ochilor confirmau că, în timpul sechestrării, captivii fuseseră bine hrăniți. Corpul lor era curat, parfumat, dat cu cremă, părul era tuns, hainele curate. Probabil că moartea lor nu fusese dureroasă, ci cauzată de o supradoză de medicamente. O constatare care nu reducea cu nimic caracterul abominabil al faptelor ucigaşului, dar care complica interpretarea actelor lui.

Citind dosarul, Madeline bănuia că toți criminologii, psihiatrii ori specialiştii în profiluri din FBI se chinuiseră probabil zadarnic încercând să-l identifice şi să-l oprească pe psihopat. Dar, dacă Regele Arinilor nu mai comisese nicio crimă de doi ani, acest lucru nu se datora nicidecum serviciilor de poliție.

Luă o nouă gură de ceai, foindu-se în fotoliu pentru a-şi mai calma crampele abdominale. Nu existau prea multe motive care să explice de ce un ucigaş în serie îşi înfrâna pornirile. Cel mai adesea, fie era mort, fie se afla în închisoare pentru un alt delict. Era oare vorba aici de una dintre aceste situații?

Dar o altă întrebare o măcina. Ce legătura exista între cazul Regelui Arinilor şi răpirea lui Julian Lorenz? Dacă Sean luase numai acest dosar, trebuie să fi crezut că Adriano Sotomayor era convins că Regele Arinilor putea să fi fost răpitorul fiului său. Numai că nimic din acele documente nu susținea teoria asta. Niciun articol nu-l menționa în vreun fel pe micuțul Julian.

La o adică, datele puteau să se potrivească, dar ce raționament făcuse polițistul pentru a ajunge la concluzia că Julian putea fi a cincea victimă a criminalului? Şi de ce nu i se găsise niciodată trupul?

Întrebările se adunau fără niciun fel de explicație. În mintea ei, interogațiile formau un hățiș stufos, un labirint prin care Madeline căuta zadarnic firul Ariadnei. Dar probabil nici nu era nimic de înțeles. Lorenz nu mai judeca limpede; Sotomayor nu era decât un anchetator mediocru, fără valoare, dovadă că nu reuşise niciodată să depăşească gradul de locotenent. Se ambalase cu povestea asta, oferindu-şi fără prea multă osteneală încântarea de a urmări – doar pe hârtie – un criminal în serie pe care încercase în zadar să-l lege de răpirea lui Lorenz Junior.

Îşi lăsă mintea să hoinărească şi să născocească ipotezele cele mai nebuneşti. Şi dacă Beatriz Muñoz era Regele Arinilor? Teoretic, nu era absurd. Era posibil ca datele crimelor să coincidă, dar Madeline nu va putea niciodată să verifice acest lucru. Trecând de la o reflecție la alta, îşi aminti una dintre supozițiile lui Coutances şi încercă s-o contureze prin prisma recentelor ei descoperiri: Sotomayor fusese el însuşi ucis de Regele Arinilor? Nu, nici vorbă, bătea câmpii. Sau, mai degrabă, căuta să rezolve o ecuație care avea un număr prea mare de necunoscute. Refuzând totuşi să se dea bătută, se hotărî să facă mai multe săpături.

3.

Madeline puse mâna pe telefon şi căută pe internet articolul original din *Der Spiegel*, cel care-l botezase primul pe ucigaş „Erlkönig”. Se ajută de Google Translate şi de vechile ei noțiuni de germană din liceu pentru a traduce materialul, care se rezuma la un foarte scurt interviu cu Karl Doepler, un fost polițist de la Bpol{37} din München. Tipul – în mod evident „o sursă bună” – era consultant pentru mai multe publicații.

Navigând pe alte site-uri de informații, Madeline găsi un articol mult mai complet şi interesant în *Die Welt:* un interviu încrucişat între Doepler şi un profesor de germanistică. Un schimb de replici la nivel înalt în care cei doi bărbați făceau o

paralelă între *modus operandi* al ucigaşului american şi figura lui *Erlkönig* din folclorul german.

Deşi nu Goethe a inventat termenul, el este într-adevăr cel care a popularizat personajul Regelui Arinilor în lungul său poem scris la sfârşitul secolului al XVIII-lea. Ziarul reprodusese câteva versuri din această operă literară, profundă şi bulversantă, care îl prezenta pe un tată care străbătea călare, împreună cu băieţelul său, o pădure deasă şi întunecată. Un teritoriu ameninţător aflat în întregime sub stăpânirea unei creaturi înspăimântătoare şi periculoase.

În textul lui Goethe alternau două dialoguri. Mai întâi, cel dintre un băieţel înfricoşat de un monstru şi tatăl său, care încerca în zadar să-l liniştească. Apoi un al doilea dialog, mai tulburător, în care Regele Arinilor se adresa direct copilului pentru a-l atrage în mrejele lui. Purtând la început amprenta unei seducţii nesănătoase, discursul monstrului lăsa rapid locul brutalităţii, ameninţării şi violenţei:

Îmi placi, chipul tău mă aţâţă… Ehei!
Te-oi lua dar cu sila, chiar dacă nu vrei!

Văzându-şi fiul panicat, tatăl încerca să-l scoată din impas şi galopa mâncând pământul pentru a ieşi din pădure.

Dar sfârşitul poemului pecetluia soarta funestă a copilului:

Părintele-n tremuri se-ntrece gonind,
Mai strâns prinde-n braţe copilul gemând;
Ajunge acasă de trudă învins,
În braţele sale copilul s-a stins.[{38}]

Textul îi inspirase şi pe alţi artişti – Schubert scrisese un lied celebru –, dar, din cauza tematicii lui legate de agresiune şi viol, el servise mai ales ca bază pentru o întreagă analiză psihologică şi psihiatrică la începutul secolului XX. Pentru unii, poemul era metafora clară a unui viol. Alţii vedeau în el

o evocare ambivalență a figurii paterne prezentate când protectoare, când îmbrăcând hainele unui torționar.

Madeline citi mai departe. În continuarea articolului, cei doi autori insistau pe faptul că fiecare victimă a lui *Erlkonig* fusese găsită lângă o apă, în apropierea unor plantații de arini. Urma apoi o explicație care ținea mai mult de botanică decât de ancheta polițienească.

Arinul, amintea articolul, este un copac care creşte pe soluri umede: bălți, mlaştini, maluri ale apelor, zone cu arbuşti deşi unde razele soarelui nu ajung niciodată. Marea lui rezistență la umiditate face ca lemnul său să fie folosit mai ales la construcția pilonilor, a pontoanelor, a unor obiecte de mobilier şi a instrumentelor muzicale. Dincolo de aceste calități fizice, o întreagă mitologie este legată de el. În Grecia, arinul era simbolul vieții de apoi. În cultura celtică, druizii îl considerau emblema reînvierii. La scandinavi, din lemnul lui se făceau baghete magice, iar fumul care rezulta prin ardere favoriza realizarea vrăjitoriilor. În alte spații, arinul – a cărui sevă roşie seamănă cu sângele – era considerat un copac sacru şi tăierea lui era interzisă.

Ce să reții concret din toate astea? Cum să legi aceasta simbolistică bogată de motivațiile criminalului? Autorii articolului se fereau să tragă vreo concluzie. Când se deconectă, Madeline avu senzația că străbătuse un nou cerc într-un *no man's land* ostil şi neguros. Teritoriul stăpânit de Regele Arinilor nu se lăsa dezvăluit prea uşor.

18
Oraşul de promoroacă

Ştiu că viaţa mea va fi o călătorie
neîncetată pe o mare nesigură.
Nicolas de STAËL

1.

Încă de la ora şapte dimineaţa, Madeline aştepta în faţa agenţiei FastCar, la intersecţia dintre Gansevoort şi Greenwich Street.

Îşi spusese că închirierea unei maşini avea să fie o simplă formalitate în Statele Unite, dar, cum nu făcuse rezervare pe internet, suportă demersuri interminabile şi trebui să completeze formulare lungi, în picioare, într-o sală înghețată, sub privirea unui funcţionar sinistru – un oarecare Mike, preocupat mai mult să discute prin mesaje cu prietenii lui decât să găsească o soluţie la problema ei. Chiar şi la New York, era sloganului „Clientul nostru, stăpânul nostru” părea de mult apusă.

Alegerea vehiculului se limita la o maşinuţă Spark ecologică, un SUV Subaru şi o camionetă Chevrolet Silverado.

— O să iau Sparkul, zise Madeline.

Mai bine să nu mă încurc cu o ditamai maşina.

— De fapt, n-a mai rămas decât camioneta, răspunse Mike uitându-se în calculator.

— Adineauri mi-ai spus altceva!

— Mda, nu m-am uitat bine, răspunse el molfăindu-şi pixul. Celelalte sunt deja rezervate.

Resemnată, ea îi întinse cardul de credit. Oricum ar fi acceptat şi un camion.

După ce primi cheile camionetei, se familiariză cu conducerea mastodontului citind câteva instrucţiuni, apoi o

luă pe autostrada care, trecând prin TriBeCa, lega Manhattanul de New Jersey.

Pentru o zi de sâmbătă, 24 decembrie, circulația era destul de fluidă. În mai puțin de un sfert de oră, ajunsese pe celălalt mal al fluviului şi găsise loc în parcarea terminalului feriboturilor.

Madeline nu ajunsese niciodată la Hoboken. Când ieşi din parcare, fu impresionată de frumusețea peisajului. De pe malurile fluviului Hudson, panorama Manhattanului era uluitoare. Reverberația soarelui asupra zgârie-norilor dădea liniei orizontului un aspect ireal, colorând imobilele, scoțând la iveală detalii infime în maniera picturilor hiperrealiste ale lui Richard Estes care imortalizau realitatea printr-o abundență de reflexii aurii.

Străbătu vreo sută de metri din lunga promenadă din lemn, punctată de spații verzi, care se afla vizavi de High Line şi de Greenwich Vilage. Perspectiva era cenuşie. Era suficient să întorci capul spre sud pentru a vedea o parte din istoria americană: silueta verde a Statuii Libertății luminând lumea, o insulă minusculă pe care o tranzitaseră strămoşii a o sută de milioane de locuitori ai țării. De obicei, locul era probabil invadat de ciclişti şi de amatori de jogging, dar, în acea dimineață, frigul năprasnic îi descurajase să iasă din casă pe majoritatea dintre ei.

Madeline se aşează pe una dintre băncile de pe *boardwalk,* îşi ridică gluga de la geaca parka pentru a se proteja de vântul rece care sufla dinspre fluviul Hudson şi îşi bagă mâinile în buzunare. Frigul era atât de tăios, încât o usturau ochii. Ba chiar o lacrimă fierbinte îi curse pe obraz, dar ea nu trăda nici tristețe, nici descurajare. Dimpotrivă.

Suna îngrozitor, dar perspectiva unei anchete despre Regele Arinilor o înviorase. Era scânteia pe care o aştepta de la bun început. Cea care îi trezise instinctul de vânător. Chiar dacă asta o consterna, era totuşi împăcată cu ceea ce simțea în adâncul ființei sale. O ştiuse dintotdeauna.

Scăpăm cu greu de ceea ce suntem cu adevărat. De exemplu, dincolo de aparențe, Gaspard Coutances era un tip foarte sensibil. Un mizantrop care pretindea că detesta umanitatea, dar care mai curând iubea oamenii şi căruia nu-i trebuise mult pentru a fi bulversat de povestea unui tată distrus de moartea fiului său. Ea, Madeline, nu era făcută din acelaşi aluat. Ea nu era o sentimentală. Era un vânător care urmărea vânatul mare. Sânge negru îi curgea prin vene. Un şuvoi de lavă fierbinte țâşnea fără încetare din capul ei. O magmă imposibil de răcit sau de canalizat.

Ceea ce-i povestise lui Coutances nu era o minciună. Vânătoarea criminalilor îți distrugea viața, dar nu din motivele prezentate în general. Urmărirea asasinilor te devastează – te face să conştientizezi că şi tu eşti un asasin. Şi că îți place. Asta era *într-adevăr* bulversant. „Cel care se luptă cu monştrii trebuie să aibă grijă să nu devină el însuşi un monstru.” Maxima lui Nietzsche părea răsuflată. Totuşi, constatarea atât de repetată era justă. Atâta vreme cât dura vânătoarea, nu erai foarte diferit de cel pe care îl urmăreai. Şi din cauza acestei concluzii toate victoriile aveau un gust amar. Chiar şi atunci când credeai că ai învins răul, sămânța lui nu dispărea. Rămânea în tine. *Post coitum trist.*

Luă o gură mare de aer îngheţat pentru a se calma. Trebuia să-şi mai reducă din pretenții. *Fii realistă, fetițo. N-o să rezolvi tu acum singură un caz cu care şi-au bătut capul toți psihologii criminalişti ai țării.*

Totuşi, Madeline nu putea să nu se gândească la faptul că i se oferea pe tavă un caz unic. Cel la care toți polițiştii din lume visează să lucreze măcar o dată în viață. Pe lângă asta, nimic nu mai conta: nici inseminarea artificială, nici perspectiva unei vieți liniştite petrecute între biberoane şi scutece.

Conta doar gustul sângelui.

Beția vânătorii.

— Salut, Madeline.

Simți o mână pe umărul ei şi tresări.

Pierdută în gânduri, nu-l auzise pe Dominic Wu venind.

2.

Gaspard fu trezit din somn de soneria telefonului. Un ritm exasperant de samba care îi dădu impresia cumplită că se afla în plin carnaval în Rio. Până când să deschidă ochii şi să răspundă, intră căsuța vocală. Trase draperiile şi răspunse imediat fără să asculte mesajul: era Isabella Rodrigues, simpatica verişoară a lui Adriano Sotomayor.

— Sunt în întârziere, trebuie să merg la lucru, anunță ea dintr-odată.

Gaspard auzea pe fundal rumoarea urbană *made in New York*: zgomotul traficului, agitație, sirene de poliție…

— Nu e ziua copiilor astăzi? întrebă el.

— Mâine e Crăciunul, răspunse frumoasa latinoamericană.

— Unde lucrați?

— Administrez un magazin de dulciuri, Adele's Cupcakes, pe Bleecker Street. Şi astăzi este una dintre zilele cele mai aglomerate ale anului.

Isabella se ținuse de cuvânt. Îl întrebase pe soțul ei dacă-şi mai amintea ceva despre vizita pe care le-o făcuse Sean Lorenz.

— André mai are două-trei lucruri să vă povestească, îi mărturisi ea. Treceți să-l vedeți dacă vreți, dar înainte de ora zece, căci trebuie să-i ducă pe copii la mama. Să nu-l faceți să întârzie!

Gaspard vru să afle mai multe, dar Isabella închisese deja. Apoi văzu un SMS de la Madeline pe ecranul mobilului:

Trebuie să verific şi eu câteva lucruri. Hai să ne vedem la hotel, pe la prânz. M

Mai întâi, această abandonare îl contrarie, apoi îşi zise că tocmai asta spera, ca ea să aibă astfel de inițiative. Şi n-avea timp să se lamenteze dacă voia să-l prindă pe soțul Isabellei înainte ca el să plece. O privire la ceas, un duş rapid, un

pieptănat pe fugă şi un strop de parfum *Pour un homme*, ediția 1992.

Odată ajuns în stradă, merse până la Franklin Street, cumpără nişte bilete de metrou şi luă un tren de la linia I până la Columbus Circle, la sud-vest de Central Park. Acolo schimbă linia şi merse vreo zece stații până la cea mai mare stație de metrou din Harlem. Cea de pe 125th Street, unde, în anii 1990, *Artificierii* umpluseră cu tag-uri zeci de garnituri de metrou. Tot acolo unde Beatriz Muñoz alesese să-şi pună capăt zilelor.

Lui Gaspard îi trebui mai puțin de un sfert de oră ca să ajungă pe Bilberry Street. Era clar, strada asta îi plăcea. Încremenită în ger, dar inundată de soare, ea respira parfumul atemporal al unui New York idealizat şi nostalgic. În fața numărului 12 – casa Isabellei –, un grădinar curăța unul dintre castanii de pe stradă, iar umbra crengilor lui tremura pe trotuar.

— Intrați şi simțiți-vă ca acasă, îl întâmpină André Langlois, deschizându-i uşa.

Gaspard îi regăsi pe cei trei copii pe care-i văzuse în ajun aşezați în jurul aceleiaşi mese de familie. Dar, de data asta, luaseră loc în fața unui copios mic dejun: cereale Granola, brânză proaspătă, ananas Victoria, kiwi galben. Ca bonus, râsete, bucurie, căldură. Drept fundal sonor, un iPad conectat la WQXR{39} difuza „Valsul florilor” din *Spărgătorul de nuci.* În cazul familiei Langlois, totul era un pretext pentru a-i familiariza pe copii cu elementele culturale.

— Deci aşa carevasăzică, soția mea vă prepară lichior de ouă în timp ce eu trudesc la serviciu! glumi André, servindu-l pe Gaspard cu o ceaşcă de cafea.

Ras în cap, cu musculatură de culturist, cu pielea închisă şi cu strungăreață, André Langlois îți inspira imediat simpatie. Mai tânăr decât soția lui, purta nişte pantaloni de jogging şi un tricou de susținere a campaniei prezidențiale a lui Tad Copeland.

Ca să fie coerent, Gaspard repetă ceea ce îi povestise cu o zi înainte Isabellei şi se prezentă drept un scriitor care, în timpul redactării unei biografii a lui Sean Lorenz, îşi pusese întrebări în legătură cu zonele de umbră care învăluiau moartea fiului său.

În timp ce-l asculta, André începu să curețe o portocală pentru cel mai mic dintre copii, care era cocoțat pe un scaun înalt.

— Nu l-am întâlnit pe Lorenz decât o singură dată, dar cred că ştiți asta.

Gaspard încuviință din cap pentru a-l încuraja să continue.

— Ca să fiu cinstit, soția mea îmi vorbise deja de el. Ştiam că avuseseră o aventură cu mult înaintea căsătoriei noastre, aşa că, inevitabil, nu prea aveam încredere în el.

— Dar această neîncredere s-a atenuat când l-ați văzut.

Langlois confirmă.

— Chiar mi-a fost milă de el când a început să vorbească despre fiul lui. Era complet pierdut, disperat, avea o sclipire de nebunie în ochi. Fizic, semăna mai mult cu un boschetar decât cu un irezistibil Don Juan.

André îi întinse câteva feliuțe de portocală mezinului său, apoi le dădu celorlalți doi băieți mai mari o serie de sarcini de la spălatul pe dinți până la pregătirea unui *packed lunch* pe care trebuiau să-l ia cu ei la bunica lor.

— Pe moment, n-am înțeles mare lucru din povestea pe care ne-a spus-o Sean despre relația lui cu Adriano, dar Isabella a acceptat să-l lase să scotocească prin casă.

André începu să debaraseze masa după micul dejun şi, în mod automat, Gaspard îi dădu o mână de ajutor, punând vasele murdare în chiuvetă.

— Eu nu aveam nimic împotrivă, îl asigură André Langlois. În definitiv, era moştenirea soției şi succesiunea durase mai mult decât fusese prevăzut, dar am sfătuit-o pe Isabella să plece cu copiii de-acasă şi am rămas eu să-l supraveghez pe Lorenz.

— Mi-a zis că a luat cu el nişte documente.

Ca şi în ajun, Gaspard crezu că o să afle mai multe, dar Langlois nu-l lăsă mult timp să-şi facă speranțe:

— Exact, recunoscu el scoțând dintr-o pubelă cromată un sac din plastic plin cu resturi menajere. Dar n-aş putea să vă spun ce anume. Camera lui Adriano era ticsită cu hârtii şi dosare de tot felul.

Înnodă sacul cu gunoi şi deschise uşa de la intrare pentru a merge să-l arunce la containerul de afară.

— Dar nu e singurul lucru pe care l-a luat Sean Lorenz, zise el coborând scările de pe verandă.

Gaspard se duse după el în grădină.

— Sean Lorenz m-a întrebat dacă poate să arunce o privire la maşina lui Adriano, un Dodge Charger, care rămăsese parcat pe alee de mai bine de-un an.

Cu un semn din bărbie, el arătă spre un pasaj care se înfunda, perpendicular pe stradă.

— Am vândut-o astă-vară, dar era o maşină mişto, pe care nimeni n-o mai întreținuse de la moartea lui. Când a venit Sean, bateria era descărcată. Pictorul a examinat automobilul pe toate părțile. Cred că nici el nu ştia cu adevărat ce căuta. Apoi, ca şi cum i-ar fi venit brusc o idee, s-a dus la magazinul de pe 131st Street. După cinci minute, a reapărut la noi acasă cu un sul de saci menajeri mari. A deschis portbagajul din spate al maşinii şi a smuls covoraşul, pe care l-a pus într-unul dintre sacii de plastic. Apoi a plecat fără să-mi mai spună nimic.

— Tati! Tati! Sydney m-a bătut! strigă unul dintre băieți ieşind în fugă din casă şi aruncându-se în brațele tatălui său.

— Şi l-ați lăsat pe Sean să facă asta fără să-l întrebați nimic? se miră Gaspard.

— Era greu să i te împotriveşti, explică André consolându-şi fiul. Lorenz parcă era posedat. Ca şi când locuia pe o altă planetă aflată la ani-lumină depărtare de a noastră. I se citea într-adevăr durerea pe față.

Puştiul îşi ştersese deja lacrimile şi abia aştepta să se în toarcă la fratele lui să i-o plătească.

André îl ciufuli.

— Nimeni n-ar trebui să treacă vreodată prin aşa ceva, să-şi piardă un copil, murmură el ca pentru sine.

3.

Dominic Wu ar fi fost potrivit să joace într-un film de Wong Kar-wai.

Dandy dintr-o pornire firească, agentul FBI purta mereu costume cu o croială impecabilă, cravate din mătase ţesută şi batiste din mătase. În dimineaţa aceea, ascunzându-şi privirea după nişte ochelari de soare, îşi etala silueta elegantă în faţa liniei de zgârie-nori, emanând atât bun-gust în jur, căci până şi trenciul lui de caşmir se asorta cu zgârie-norii, având aceeaşi nuanţă de albastru metalic.

— Îţi mulţumesc că ai venit, Dominic.

— Nu am mult timp la dispoziţie, Madeline. Hans mă aşteaptă în maşină cu fetele. Astăzi, până şi nisipul din parcul copiilor este tare ca piatra.

El se aşeză alături de ea pe bancă, păstrând o oarecare distanţă. Purta mănuşi din piele neagră, foarte fină. Cu precauţie, scoase din buzunarul interior al paltonului o foaie de hârtie îndoită în patru.

— Am cercetat ce mi-ai cerut. Nu e nimic dubios în legătură cu asasinarea lui Adriano Sotomayor.

— Adică?

— Tâmpitul ăsta a vrut s-o facă pe deşteptul intervenind fără armă într-o ceartă dintre doi dealeri de cartier. Spiritele s-au încins şi şi-a luat o lovitură de cuţit în gât. Asta-i tot.

— Şi dealerul ăsta, cine era?

— Nestor Mendoza, douăzeci şi doi de ani. Un derbedeu din El Barrio[40]. Irascibil şi impulsiv, tocmai ispăşise o pedeapsă de trei ani de închisoare la Rickers.

— De ce n-a putut fi arestat?

Asiaticul ridică din umeri.

— Pentru că a tulit-o, tu de ce crezi?! Are familie în San Antonio, dar nu i s-a dat niciodată de urmă.

— De obicei, pentru ucigaşii de poliţişti se fac mai multe eforturi, nu?

— O să-l încolţim mai devreme ori mai târziu, în timpul vreunui control rutier, sau o să-i găsim cadavrul după vreo încăierare pe străzile din Little Havana. Spune-mi mai degrabă de ce te interesezi de moartea lui Sotomayor.

Wu era un agent abil. Madeline ştia foarte bine că, dacă accepta să-i dezvăluie nişte informaţii, o făcea numai din pragmatism. Fiind o poliţistă competentă, Wu credea că, dacă ea adulmecase o pistă promiţătoare, el trebuia să fie primul care să profite de asta.

— Cred că moartea lui Sotomayor este legată de un alt caz, mărturisi ea.

— Care?

— Tu să-mi spui, răspunse ea.

Wu nu s-ar fi obosit să vină dacă n-ar mai fi avut alte ponturi.

— Te gândeşti la fratele lui, nu-i aşa?

Fratele lui? Ce frate? Madeline simţi cum îi creşte adrenalina.

— Spune-mi ce ştii, zise ea iritată.

Agentul federal îşi potrivi ochelarii cu rame argintii. Fiecare gest, fiecare mişcare a lui părea să facă parte dintr-o misterioasă coregrafie care îţi dădea impresia că fusese repetată dinainte.

— Am descoperit o chestie ciudată făcând cercetări despre Sotomayor. Avea un frate mai tânăr, Reuben, profesor de istorie la UF{41}.

— Un frate vitreg, vrei să zici?

— Habar n-am. Cert e că, în 2011, Reuben Sotomayor a fost găsit asasinat într-un parc din Gainesville unde obişnuia să facă jogging.

— Cum a fost ucis?

— Cu sălbăticie: omorât în bătaie, făcut terci cu o bâtă de baseball.

Wu desfăcu foaia de hârtie pe care o ținea în mână.

— A fost arestat un boschetar care mai dormea câteodată prin parc, Yannis Perahia. S-a apărat destul de neconvingător. Tipul suferea de psihoză şi de ani buni stătea mai mult prin spitale şi prin centre de psihiatrie. Perahia a mărturisit cumva şi imediat a fost condamnat la treizeci de ani de închisoare. Pe scurt, un caz sordid, dar închis repede. Până când, anul trecut, Transparency Project a început să răscolească rahatul.

— Organizația care luptă împotriva erorilor judiciare?

— Mda. Au încercat încă o dată să ne compromită o procedură, găsind un judecător care a acceptat să dea o ordonanță pentru repetarea testelor ADN, să fie mai exacte.

— Din ce motiv?

— Mereu acelaşi refren: mărturii smulse pasămite unei persoane instabile psihic şi progresele ştiinței care ar permite identificarea unui fragment de ADN neobservat mai înainte.

Madeline clătină din cap.

— Ce progrese ale ştiinței? În doar patru ani?

— Nişte tâmpenii, sunt de-acord. Mă rog, nu chiar întru totul. Cu noile tehnici de verificare a ADN-ului, se poate…

— Ştiu toate astea, i-o tăie ea.

— Pe scurt, s-au efectuat noi teste, care l-au disculpat pe boschetar.

Madeline înțelese că Wu îşi pregătea micul lui moment de suspans.

— Şi din ce motiv l-au disculpat? întrebă ea.

— Pentru că au găsit pe treningul lui Reuben un ADN care nu fusese prelevat anterior.

— Şi ADN-ul ăsta figura în baza de date, nu-i aşa?

— Mda. Era chiar al unui polițist: Adriano Sotomayor.

Madeline avu nevoie de câteva secunde ca să-şi revină după această dezvăluire.

— Şi la ce concluzie s-a ajuns? Că Sotomayor îşi omorâse fratele?

— Poate da sau poate nu. Putea să fie vorba foarte bine şi de nişte urme de contact care sunt foarte greu de datat.

— Ştii dacă cei doi fraţi se vedeau în mod frecvent?

— N-am idee. Cum între timp Adriano a murit, ancheta n-a mai fost reluată.

— Deci povestea se opreşte aici?

— Din păcate. Acum e rândul tău, dă-mi un pont, Maddie! Spune-mi ce anchetezi.

Madeline se ţinu tare pe poziţie şi clătină din cap. Nu se punea problema deocamdată să-i vorbească despre Lorenz. Şi cu atât mai puţin despre Regele Arinilor.

Dandy-ul nu încercă să-şi ascundă decepţia şi se ridică oftând.

— Continuă să faci săpături în cazul Sotomayor, îl sfătui Madeline.

Wu îşi aranjă trenciul şi zâmbi. Ca într-un film, gesturile lui dădeau impresia că încetinesc timpul.

Îi făcu lui Madeline un semn discret cu mâna şi se îndepărtă pentru a se întoarce la familia lui.

Cu soarele în faţă şi cu *Yumeji's Theme*[42] în spate.

19
La marginea infernului

Fiecare se crede singur în infern
şi acesta este, de fapt, infernul.
René GIRARD

1.

Un miros îmbietor de pâine cu mălai plutea în restaurant.

Pentru a se proteja de frig, Gaspard găsise refugiu la Blue Peacock, unul dintre sanctuarele *soul food* din Harlem. În timpul săptămânii, localul nu se deschidea decât la ora prânzului, dar în weekend, începând cu ora 10:00, puteai să iei aici copioase brunch-uri pe bază de pui prăjit, cartofi dulci cu condimente şi frigănele în sos caramel.

Se aşezase aproape de intrare, pe unul dintre taburetele din jurul unui bar în formă de potcoavă. Atmosfera era deja foarte animată şi veselă: turişti, familii de burghezi boemi din cartier, fete frumoase care sorbeau nişte cocktailuri cu denumiri poetice, negri bătrâni îmbrăcați în stilul lui Robert Johnson sau Thelonious Monk.

Gaspard ridică mâna pentru a-i atrage atenția barmanului. Tare ar mai fi vrut să bea un scotch, dar comandă un ceai rooibos bio dezgustător. Se consolă înfulecând o gogoaşă umplută cu cremă de banane. Abia după ce se sătură, avu senzația că rotițele creierului i se deblochează. Mai întâi, se gândi la ce îi spusese André Langlois. De ce smulsese Sean Lorenz covoraşul din vechea maşină a lui Adriano Sotomayor? Şi, mai ales, ce avea de gând să facă?

Obiectiv vorbind, nu erau chiar aşa multe soluții. Una singură se impunea: Lorenz voia să facă analiza fibrelor. Dar ce spera să găsească? Fără îndoială, sânge sau alte materiale genetice.

Gaspard miji ochii. În filigran, o altă poveste se contura. Opusă celei pe care şi-o imaginase la început şi în care voise să creadă. Poate că Sean Lorenz nu-i ceruse niciodată ajutorul lui Sotomayor. Poate chiar îl bănuise pe fostul lui prieten că jucase un rol în răpirea fiului său. O ipoteză nebunească îi trecu prin minte: Sotomayor era complicele lui Beatriz Muñoz. Un asemenea scenariu stătea oare în picioare?

O secvență mută i se derulă în minte ca şi cum ar fi vizionat nişte filmări. Beatriz conducând furgoneta cu micuțul Julian în spate, mâna puştiului plină de sânge după ce i se amputase un deget, furgoneta ajungând pe malul estuarului Newtown Creek, apoi oprind alături de un Dodge Charger, Sotomayor coborând din maşina lui şi ajutând-o pe Muñoz să bage copilul în portbagaj, jucăria de pluş murdară de sânge a lui Julian, uitată pe drum…

Gaspard clipi şi viziunea se risipi. Înainte de a-şi face scenarii, avea nevoie de dovezi. Îşi reluă reflecția dintr-un alt unghi. Sean era un civil, nu un polițist. Pentru a putea face analiza covorului, probabil apelase la un laborator privat. Gaspard îşi luă capul în mâini, încercând să conecteze toate datele anchetei. Sean trecuse pe la familia Langlois pe 22 decembrie, cu o zi înainte de a muri. Dacă se dusese la vreun laborator, probabil că o făcuse a doua zi. Gaspard avu brusc înaintea ochilor o imagine care îl entu-ziasmă peste măsură: pagina din agenda lui Sean cu programarea, din data de 23 decembrie, la misteriosul doctor Stockhausen.

Îşi scoase telefonul mobil, intră pe Google, noul său prieten, şi introduse mai multe combinații de cuvinte-cheie: „Manhattan”, „laborator”, „ADN”, „Stockhausen”… în câteva secunde, găsi ceea ce căuta – adresa laboratorului de hematologie medico-legală „Pelletier Stockhausen” din Upper East Side.

Intră imediat pe site-ul centrului medical. Potrivit prezentării online, laboratorul era specializat în „analize genetice destinate identificării umane”. Beneficiind de o mulțime de acreditări (FBI, tribunale, Departamentul

american de Justiție), era în mod regulat solicitat în cadrul procedurilor penale şi judiciare pentru identificarea şi analizarea probelor biologice recoltate de la locul unei crime. Cât priveşte persoanele particulare, ele recurgeau la serviciile laboratorului pentru analize de stabilire a filiației. Într-o rubrică a site-ului, puteau fi citite CV-urile celor doi fondatori: Éliane Pelletier, fostă farmacistă-şefă la Spitalul Saint-Luc din Montreal, şi Dwight Stockhausen, doctor în biologie, licențiat al Universității Johns Hopkins.

Gaspard sună la laborator şi reuşi să ajungă la secretariatul lui Stockhausen. Repetă aceeaşi minciună-care-nu-era-chiar-minciună: era un scriitor care realiza o biografie a pictorului Sean Lorenz şi ar fi dorit să stea de vorbă cu doctorul Stockhausen. Secretara îl sfătui să-i trimită un e-mail şi să-şi formuleze cererea în scris. Gaspard insistă să-i fie notat numărul de telefon şi cererea lui să fie transmisă personal doctorului. Funcționara îl asigură că aşa avea să facă, după care aproape că-i închise telefonul în nas.

Vorbesc cu pereții… oftă el.

În aceeaşi clipă, primi un SMS de la Madeline. Îi cerea coordonatele Isabellei, verişoara lui Sotomayor. Fidel liniei pe care şi-o fixase, rezistă dorinței de a o suna pentru a afla mai mult şi se mulțumi să-i trimită numărul de telefon pe care i-l ceruse.

Cum ceaiul de plante i se răcise, ridică mâna pentru a comanda altul, dar se opri brusc. Timp de aproape un minut, privirea îi rămase fixată pe sutele de sticle care tapisau peretele din spatele barmanului. Rom, coniac, gin, bénédictine, chartreuse. Culori intense, la fel de sclipitoare ca diamantele, care îl hipnotizau. Lichioruri de foc, alcooluri parfumate care scânteiau în cutia lor de sticlă. Armagnac, calvados, absint, curaçao, vermut, cointreau.

Preț de o clipă, Gaspard îşi îngădui să creadă că ar fi avut mintea mai limpede după o duşcă de alcool. Pe termen scurt, era fără îndoială adevărat, dar, dacă s-ar fi apucat de băut, ancheta lui ar fi deviat de la drumul riguros, ascetic şi virtuos

pe care începuse să-l traseze. Totuşi, reflexele aurii ale sticlelor de whisky aveau o putere de atracție aproape fără limite. Simți o stare de slăbiciune. Era specificul sevrajului: pericolul ca simptomele să apară într-un moment în care nu te aşteptai. Un hău i se deschise în stomac. Simți o apăsare puternică în piept, tâmplele îi zvâcneau, şiroind de transpirație.

Cunoştea gustul asociat fiecărei sticle, fiecărei mărci, fiecărei etichete. Acest blend japonez, dulce şi cremos, notele lemnoase de single malt scoțian, aromele naturale ale unui whisky irlandez, gustul de miere al unui bourbon vechi, savoarea de portocală şi cea de piersică ale unui Chivas.

Ca şi în ajun, Gaspard înghiți în sec, îşi masă umerii şi gâtul pentru a-şi opri tremurăturile. Dar, de data asta, furtuna nu se risipi aşa cum venise. Simțea că nu-şi mai aparține. În pofida voinței lui, era pe punctul de a ceda.

În momentul acela, îi sună telefonul. Pe ecran era afişat un număr de mobil necunoscut.

— Da? răspunse el, având senzația că vocea i se deforma pentru a trece de bariera gâtului.

— Domnul Coutances? Sunt Dwight Stockhausen. Aveți puțin timp la dispoziție înainte de prânz?

2.

Madeline lăsă în jos parasolarul pentru a se proteja de reflexia razelor de soare.

Lumina era peste tot, orbitoare, totală, înghițindu-i cu totul câmpul vizual.

Aflată de două ore la volanul camionetei, se îndrepta spre Long Island. Panorama era contrastantă, când exasperantă, când fermecătoare. Reşedințele țipătoare ale milionarilor alternau cu căsuțe de vacanță ieşite direct din anii 1950 şi cu peisaje de sfârşit de lume: plaje de nisip alb care se întindeau la nesfârşit sub un cer zugrăvit cu var. După ce trecuse de Westhampton, străbătea de vreo douăzeci de kilometri marile

oraşe – Southampton şi Bridgehampton – înşirate de-a lungul țărmului Atlanticului.

La cotitura unui drum nisipos, GPS-ul păru că se încurcă. Madeline crezu că se rătăcise şi căută din priviri un loc pentru a întoarce. Atunci zări căminul de bătrâni. Era o clădire mare şi veche, placată cu lemn, aflată la cincizeci de metri de plajă şi înconjurată de pini şi de mesteceni.

Opri lângă nişte copaci şi ieşi din camionetă trântind portiera. Atmosfera sălbatică a locului o cuceri imediat. Sub un cer lăptos, vântul se dezlănțui, modelând dunele, încărcând aerul cu un miros de sare şi de pământ. Un tablou de Caspar David Friedrich revizuit de Edward Hopper.

Urcă treptele care duceau la intrare. Nici sonerie, nici deschidere automată. Doar o uşă cu vopseaua scorojită, protejată de o plasă pentru țânțari ruptă, care scârțâi când o deschise. Madeline ajunse într-un hol pustiu care mirosea a umezeală.

— E cineva aici?

Mai întâi, singurul răspuns fu cel al vântului care amenința să dezlipească banda izolatoare de la ferestre.

Apoi un bărbat cu părul lung şi roşcat apăru în capul scărilor. Neîngrijit, îmbrăcat cu o ținută de infirmier de un alb îndoielnic, cu o doză de Dr Pepper în mână.

— Bună ziua, zise Madeline. Poate că am greşit adresa…

— Nu, o asigură infirmierul coborând scările. Vă aflați la Eilenroc House Senior Citizens.

— Ai zice că nu e lume multă pe-aici.

Deşi fața bărbatului era cam înfricoşătoare – tăiată de cicatrice, brăzdată de urme de acnee –, ochii lui albaştri erau uimitor de blânzi.

— Mă numesc Horace, se prezentă el, prinzându-şi claia de păr cu un elastic.

— Madeline Greene.

El îşi puse băutura pe masa din lemn care ținea loc de birou de recepție.

— Majoritatea pensionarilor au plecat, explică el. Căminul îşi va închide definitiv porțile la sfârşitul lui februarie.

— Ah, da?

— Clădirea va fi demolată pentru a se construi în locul ei un hotel de lux.

— Păcat.

Horace se strâmbă.

— Mafioții de pe Wall Street distrug toată regiunea. Distrug toată țara, de altfel! Şi lucrurile nu se vor opri aici dacă este ales pămpălăul de Tad Copeland.

Madeline nu se hazardă să intre în discuție pe teme politice.

— Venisem în vizită la una dintre pensionare, doamna Antonella Boninsegna. Este aici?

— Nella? Da, cred că va fi ultima care pleacă.

Infirmierul se uită la ceasul de mână.

— Vai de mine, am uitat să-i duc masa de prânz! La ora asta, o s-o găsiți pe verandă.

Horace arătă spre capătul holului.

— Traversați sala de mese şi veți ajunge imediat. Vă aduc ceva de băut?

— Aş vrea o Coca-Cola.

— Zero?

— Nu, una adevărată! Mai am puțin loc, nu? răspunse ea, trăgând de cureaua de la jeanşi.

— Nu asta am vrut să spun, zâmbi infirmierul dispărând în bucătărie.

Imensa încăpere comună de la parter te ducea cu gândul la o veche casă de familie. Genul „demipensiune cu vedere spre mare” cum găseai la Bénodet sau la Whistable. Grinzi false, mese individuale din lemn acoperite cu fețe de masă din muşama cu modele de scoici. Fără a uita de inevitabilul deco „marin” care făcea furori în vechile numere din *Art & Décoration* din anii 1990: lămpi cu glob de sticlă, corăbii prăfuite băgate în sticle, busole şi compasuri din alamă,

peşte-sabie împăiat, gravuri în acvaforte care reproduceau scene epice de pescuit din vremea lui Moby Dick…

Când intră în galeria vitrată măturată de vânt, Madeline avu senzația că ajunsese pe puntea unei corăbii cu trei catarge în plină furtună. Cu pereții ei crăpați şi cu acoperişul prin care se scurgea apă, veranda părea pe punctul de a se prăbuşi.

Aşezată la o măsuță în colțul din capătul logiei, Nella Boninsegna era o bătrână plăpândă, cu figură de şoricel şi cu ochi exagerat de măriți care străluceau în spatele unor lentile groase ca nişte lupe. Purta o rochie cu guler rotund, închisă la culoare şi uzată. Cu un pled din lână cu motive scoțiene pus pe genunchi, ea era cufundată în lectura unui roman gros: *Oraşul care nu doarme niciodată* de Arthur Costello{43}.

— Bună ziua, doamnă.

— Bună ziua, răspunse bătrâna ridicând ochii din carte.

— E bun romanul?

— Este unul dintre romanele mele preferatele. Îl citesc a doua oară. Păcat că autorul nu mai scrie.

— A murit?

— Nu, este devastat. Copiii lui au murit într-un accident de maşină. Ai venit să-mi faci injecția?

— Nu, doamnă, mă numesc Madeline Greene, sunt polițistă.

— Şi mai ales eşti englezoaică.

— Exact, de unde ştiți?

— Accentul tău, *darling!* Manchester, nu-i aşa?

Madeline încuviință din cap. De obicei, nu-i plăcea să fie atât de transparentă, dar bătrâna nu spusese asta ca s-o jignească.

— Şi soțul meu era englez, adăugă Nella. Era originar din Prestwich.

— Atunci înseamnă că-i plăcea fotbalul.

— Nu trăia decât pentru Manchester United din epoca de aur.

— Cea a lui Ryan Giggs şi a lui Eric Cantona?

Bătrâna doamnă schiță un zâmbet malițios.

— Mai degrabă cea a lui Bobby Charlton şi a lui George Best!

Madeline redeveni serioasă.

— Am venit să vă văd pentru că anchetez un caz. Răpirea şi uciderea fiului lui Sean Lorenz, vă spune ceva?

— Pictorul? Bineînțeles. Ştiți că Jackson Pollock a locuit în apropiere? A murit la Springs, la zece kilometri de aici, într-un accident de maşină. Era împreună cu amanta într-un Oldsmobile decapotabil. Conducea beat şi…

— Am auzit de povestea asta, i-o retează Madeline, dar se întâmpla în anii 1950. Sean Lorenz era un pictor contemporan.

— Crezi că-mi pierd mințile, *darling?*

— Nicidecum. Lorenz era prietenul unuia dintre foştii dumneavoastră elevi: Adriano Sotomayor. Vă amintiți de el?

— Ah, micuțul Adriano…

Nella Boninsegna îşi lăsă fraza în aer în timp ce chipul i se posomora. Ca şi cum simpla evocare a copilului alunga orice urmă de veselie sau de bună dispoziție.

— Dumneavoastră ați informat serviciile sociale din comitat despre violențele tatălui său, Ernesto Sotomayor?

— Da. Era pe la mijlocul anilor 1970.

— Ernesto îşi lovea des fiul?

— E puțin spus. Acest bărbat era chiar un monstru. Un adevărat călău.

Vocea bătrânei doamne deveni groasă şi înfundată:

— I-a făcut de toate: l-a băgat cu capul în vasul de toaletă, l-a bătut cu cureaua, l-a lovit cu pumnul, l-a ars cu țigara pe tot corpul. Într-o zi, l-a obligat pe băiat să stea cu mâinile ridicate timp de mai multe ore. În alta, l-a pus să meargă desculț pe sticlă pisată şi vă scutesc de alte exemple.

— De ce făcea asta?

— Pentru că umanitatea include şi un număr mare de monştri şi de ființe sadice şi pentru că întotdeauna a fost aşa.

— Cum era Adriano?

— Era un băiat trist şi drăguț care nu prea se putea concentra. Adesea, privirea i se tulbura şi înțelegeai că era cu mintea în altă parte, foarte departe. Mai întâi, aşa am ghicit că ceva nu era în regulă acasă la el. Chiar înainte de a descoperi urmele de maltratare pe corpul lui.

— El a fost cel care vi s-a destăinuit în cele din urmă?

— Da, mi-a povestit unele lucruri pe care i le făcea taică-său. Ernesto îl bătea pentru nimica toată. Nişte pedepse care puteau să dureze ore întregi şi care, în general, erau aplicate în cala vasului său de pescuit.

— Mama se prefăcea că nu vede?

Fosta învățătoare miji ochii.

— Mama, dacă vrei să-i spui aşa… Oare cum o chema? Ah, da, Bianca…

— Până la urmă, a plecat de acasă, nu-i aşa?

Nella scoase o batistă de pânză din buzunar şi şterse lentilele ochelarilor ei Browline. Din cauza părului alb, acest tip de ochelari o făceau să semene cu colonelul Sanders.

— Îmi închipui că şi ea încasa bătaie, zise bătrâna cu circumspecție.

— Atenție, frige! strigă Horace punând pe masă o tavă cu o cutie de Cola, un ceainic şi două chifle cu somon, ceapă, capere şi brânză proaspătă.

Nella îi propuse lui Madeline să împartă gustarea cu ea.

— Nu sunt ca cele de la Russ Daughters, dar sunt foarte bune, zise ea muşcând cu poftă din sandvici.

Madeline făcu la fel, apoi luă o gură de Cola şi îşi continuă interogatoriul:

— Mi s-a spus că Adriano avea un frate.

Bătrâna învățătoare se încruntă.

— Nu, nu cred.

— Ba da, sunt sigură. Îl chema Reuben. Era mai mic ca el cu şapte ani.

Nella medită puțin.

— Pe atunci, când Bianca a plecat, au circulat nişte zvonuri cum că era însărcinată şi că altul o lăsase gravidă, nu

Ernesto. Genul de bârfe din orăşelele de provincie.

— N-aţi crezut?

— Poate că Bianca era însărcinată, dar, în acest caz, tatăl copilului era soţul ei. Bianca era drăguţă, dar niciun bărbat din Tibberton nu şi-ar fi asumat riscul de a şi-l face duşman pe turbatul de Ernesto.

Madeline tot nu pricepea ceva.

— De ce şi-ar fi abandonat Bianca fiul mai mare?

Nella ridică din umeri în semn de nedumerire. Mai luă o gură din sandvici, apoi îşi aminti brusc ce uitase s-o întrebe pe Madeline.

— Cum aţi aflat de toate poveştile astea? Şi cum aţi dat de urma mea?

— Prin Isabella Rodrigues, răspunse Madeline. Învăţătoarea avu nevoie de câteva secunde pentru a-şi aminti de verişoara lui Adriano.

— Micuţa Isabella, bineînţeles. A venit să mă viziteze de câteva ori. E o fată bună, ca şi tine.

— Nu vă încredeţi în aparenţe. Nu sunt chiar o fată bună, zâmbi amuzată Madeline.

Nella zâmbi la rândul ei.

— Bineînţeles că eşti.

— Şi Adriano, l-aţi mai revăzut?

— Nu, dar m-am gândit mult la el. Sper că e bine. Ai veşti despre el?

Madeline ezită. La ce ar servi s-o întristeze pe această bătrână cu veşti sinistre?

— E foarte bine, nu vă faceţi griji pentru el.

— Poate că eşti o fată bună, dar eşti o mincinoasă, ripostă învăţătoarea.

— Aveţi dreptate. Meritaţi adevărul. Adriano a murit în urmă cu aproape doi ani.

— Moartea lui are legătură cu ancheta despre pictor. Altfel, n-ai fi venit să mă cauţi…

— Sinceră să fiu, încă nu ştiu nimic…

Ca să nu insiste prea mult asupra morții polițistului, ea schimbă subiectul.

— La sfârşitul vieții, Ernesto suferea de cancer la gât. Se pare că Adriano l-a primit la el acasă. Vi se pare posibil aşa ceva?

Nella făcu ochii mari. În spatele lentilelor groase, pupilele ei se făcură duble din cauza uimirii.

— Dacă este adevărat, este surprinzător. M-ar mira ca Adriano să fi devenit un adept al carității creştine.

— Ce vreți să spuneți? întrebă Madeline ajutând-o să-şi toarne ceai.

— Atâta vreme cât nu le-am îndurat noi înşine, cred că suntem incapabili să ne imaginăm suferințele provocate de tortură. Genul de acte la care a fost supus Adriano, intervalul mare de timp în care le-a suportat, toate astea lasă în mod inevitabil sechele şi traumatisme. O tulburare mintală inimaginabilă.

— Unde vreți să ajungeți? insistă ea.

— Cred că, la un moment dat, această durere şi această ură acumulate sunt imposibil de canalizat. Într-un fel sau altul, ajungi în mod obligatoriu să le întorci împotriva ta sau împotriva altora.

Cuvintele confuze ale fostei învățătoare o încurajară pe Madeline să joace o ultimă carte:

— *Regele Arinilor* vă spune ceva?

— Nu, este o marcă de mobilier pentru grădină?

Madeline se ridică pentru a-şi lua rămas-bun.

— Vă mulțumesc pentru ajutor, Nella.

Femeia asta îi plăcuse. Ar fi vrut să aibă aşa o bunică. Înainte de a pleca, întrebă ceva ce o frământa încă de când venise:

— Infirmierul ăsta…

— Horace?

— Da. Vă tratează bine? Pare cam ciudat.

— Nu trebuie să te iei după aparențe, oricum nu în cazul lui. E băiat bun, linişteşte-te. Nici el n-a avut o viață uşoară.

Ca şi cum vorbele rostite de Nella ar fi fost amplificate, dinspre verandă se auzi un trosnet îngrijorător provocat de o rafală de vânt mai puternică decât celelalte. Madeline nu se putu abține să nu ridice privirea spre plafonul de sticlă, aproape aşteptându-se să-l vadă cum se crapă.

— Mi s-a spus că centrul de bătrâni se va închide.

— Da, peste trei luni.

— Aveți un plan de rezervă?

— Nu-ți face griji pentru mine, mă voi duce la soțul meu.

— Credeam că e mort.

— Da, din 1996.

Lui Madeline nu-i plăcea turnura pe care o lua conversația.

— După mine, nu sunteți în pragul morții. Păreți a fi foarte în formă.

Bătrâna doamnă alungă cu un gest această idee iluzorie şi, în timp ce Madeline se întorcea spre salon, strigă:

— Nu ştiu ce cauți, dar n-o să găseşti!

— Sunteți cumva medium?

Nella zâmbi şi îşi netezi părul ca un ultim gest de cochetărie.

— Dar o să găseşti altceva, o asigură ea.

Madeline îi făcu un semn cu mâna şi se îndreptă spre camioneta parcată sub pini.

Înainte de a porni la drum, merse până la plaja sălbatică, neatinsă, atemporală. În câteva luni, macarale şi betoniere aveau să distrugă locul pentru a construi aici un hotel, o saună, un heliport. Totul îi părea stupid, periculos, inuman.

Fir-ar să fie, uite că vorbea şi ea precum Gaspard…

Se întoarse la camionetă. Pentru a păstra o amintire, fotografie plaja cu nisip alb şi căminul de bătrâni. Poate că bătrâna avea dreptate. Poate că Madeline găsise ceva aici. Chiar dacă nu ştia încă ce anume.

Urcă în maşină, întoarse cheia în contact şi porni spre şoseaua națională. Odată ajunsă acolo, străbătu kilometru după kilometru, încercând să-şi pună gândurile în ordine.

Conducea de mai bine de-o oră când îi sună mobilul. Pe ecran, un nume.

Dominic Wu.

3.

Probabil că, în cartier, toată lumea numea clădirea Rubik's Cub. Cel puțin asta îşi închipui Coutances când taxiul îl lăsă în nordul cartierului Upper East Side, la intersecția dintre 102nd Street şi Madison Avenue.

Laboratorul Pelletier & Stockhausen era un cub de sticlă policromă, un mozaic tărcat ale cărui culori vii contrastau cu cenuşiul şi cu maroul tern al imobilelor din jur.

Cine a zis că americanii nu-şi iau niciodată vacanță? În tot cazul, la sfârşitul acestei dimineți, laboratorul nu prea avea activitate. Gaspard vorbi cu o funcționară elegantă şi longilină, dar foarte slabă şi cu fața colțuroasă: linii negre, trasate cu echerul, o piele alburie, o privire întunecată şi tristă care îți amintea de unele dintre personajele pictorului Bernard Buffet.

Miss Scândură îl conduse până la un birou de la etajul al şaselea care dădea spre imensul complex al spitalului Mount-Sinai.

— Intrați, domnule Coutances! îi zise proprietarul laboratorului.

Dwight Stockhausen era pe picior de plecare. Lângă o canapea Florence Knoll erau puse două valize Alzer din pânză cu monogramă, o geantă de voiaj asortată şi o pereche de ghete îmblănite Moon Boot.

— Petrecem Crăciunul la Aspen. La hotelul Jerome. Ați stat vreodată acolo?

În voce i se simțea o infatuare asumată. Se apropie de Gaspard şi îi întinse mâna, după obiceiul european.

— Nu de curând, răspunse dramaturgul.

Cu un gest, criminalistul îl invită să ia loc pe canapea.

El mai rămase în picioare un minut. Cu ochii ațintiți pe ecran, butona tastatura unui smartphone care părea minuscul în comparație cu degetele lui butucănoase.

— Sunt al dumneavoastră într-o clipă. Numai să termin afurisitul ăsta de check-in.

Gaspard profită de asta pentru a-şi observa gazda. Când era copil, mama lui avusese de-a face uneori cu tipi ca el care locuiau în arondismentul 16 din Paris, în Belgravia sau în Bacon Hill. Fața lui, bărbia lui dublă – din profil semăna cu Ludovic al XVI-lea – se armonizau de minune cu pantalonii în carouri mulați şi mai scurți, cu blazerul cu țesăturii în zigzag şi cu şosetele Gammarelli băgate în nişte mocasini cu ciucuri.

În sfârşit, Bourbonul se hotărî să lase telefonul deoparte şi să se aşeze în fața lui.

— Parcă voiați să-mi vorbiți despre Sean Lorenz, nu-i aşa?

— Din câte ştiu, a venit să vă vadă acum un an. Pe 23 decembrie 2015, ziua în care a murit.

— Îmi amintesc. Chiar eu l-am primit. Între noi fie vorba, era un artist faimos, nu-i aşa?

Stockhausen arătă spre pereții biroului său uriaş.

— După cum vedeți, eu însumi sunt colecționar, zise el pe acel ton pedant care îl caracteriza.

Gaspard recunoscu într-adevăr o litografie după *Fetița cu balon roşu* a lui Bansky – aceeaşi pe care o găseai deja în mii de saloane sau ca fundal de ecran pentru milioane de calculatoare. Mai recunoscu o serigrafie de Damien Hirst – eternul craniu din diamante pe care-l repeta la nesfârşit – şi o sculptură mare de Arman reprezentând o vioară spartă (Arman mai crease şi altceva în afară de viori cuprinse de furie?). Pe scurt, nişte opere față de care el avea oroare.

— Să revenim la Sean Lorenz, dacă binevoiți.

Alunecos ca un țipar, criminalistul n-avea de gând să-l lase pe Gaspard să conducă întrevederea.

— Mai întâi, cum ați auzit de povestea asta? întrebă el.

Gaspard refuză să-i facă jocul. Dacă Stockhausen acceptase să-l vadă urgent, însemna că se temea pentru

reputația lui şi pentru cea a laboratorului său.

— Ca să câştigăm timp, domnule Stockhausen, spuneți-mi *imediat* şi *exact* ce anume v-a cerut Sean Lorenz.

— Nu pot. Acest lucru este confidențial, după cum bănuiți.

— Vă garantez că nu va mai fi pentru mult timp. În orice caz, nu atunci când o patrulă de polițişti va descinde la Aspen ca să vă pună cătuşele. Chestie care va stârni mare vâlvă la hotelul Jerome, credeți-mă.

Criminalistul se ofuscă:

— Şi pentru ce motiv m-ar aresta, mă rog?

— Complicitate la uciderea unui copil.

Stockhausen îşi drese vocea.

— Ieşiți afară! O să-mi contactez avocatul.

În schimb, Gaspard se înfundă în canapeaua cam tare.

— Nu suntem obligați să ajungem la asemenea extreme.

— Ce vreți să ştiți mai exact?

— V-am spus deja.

Ludovic Capet nu se simțea în largul său. Îşi scoase frumoasa lui batistă de mătase din buzunarul blazerului pentru a se şterge de transpirație. Şi se hotărî să capituleze.

— În acea zi de 23 decembrie, Sean Lorenz a intrat în biroul meu foarte surescitat. Ai fi zis că era nebun. Sincer, dacă n-ar fi fost celebru, nu l-aş fi primit niciodată.

— Avea cu el un sac de plastic, nu-i aşa?

Stockhausen se strâmbă dezgustat.

— Da, un sac de gunoi care conținea un covoraş uzat. Ca cele pe care le găseşti în maşinile vechi.

Gaspard confirmă.

— Provenea într-adevăr din portbagajul unui Dodge.

— Pe scurt, continuă criminalistul, Lorenz voia să ştie dacă pe acel covor erau urme genetice care puteau să corespundă cu cele ale fiului său.

— Din punct de vedere tehnic, era ceva fezabil?

Stockhausen ridică din umeri, considerând întrebarea ne potrivită.

— Bineînțeles, din moment ce îl aveam pe Lorenz în fața noastră. Tot ceea ce am avut de făcut a fost să prelevăm un pic de salivă pe un beţişor din bumbac. Compararea ADN-ului pe care mi-o cerea era doar un pic mai complexă decât un banal test de paternitate. Doar că presupunea puțin mai mult timp.

— Şi îmi închipui că Sean era grăbit.

Directorul laboratorului încuviință din cap.

— În perioada sărbătorilor de sfârşit de an, e întotdeauna complicat din cauza vacanței personalului. Dar toate problemele au o soluție când accepți să-ți scoți carnetul de cecuri.

— În cazul de față, la cât se ridica suma scrisă pe cec?

— În cazul de față, era mai mult decât un cec. Stockhausen se ridică pentru a se îndrepta spre tabloul lui Bansky în spatele căruia se ascundea un seif de birou cu recunoaştere digitală. Criminalistul deschise dulapul de oțel şi scoase din el un tablou cu ramă din lemn închis la culoare. Sub geam, un desen semnat Sean Lorenz reprezentând linia de orizont newyorkeză cu zgârie-nori pe fundal. Gaspard îşi imaginã scena şi aceasta îi provocă greață: grăsanul de Stockhausen pe cale să-i smulgă lui Lorenz, care agoniza de durere, un ultim desen pentru a-l face să achite o simplă analiză genetică.

Ludovic al XVI-lea nu părea să-şi dea seama de adevărata dimensiune a josniciei lui.

— Cred că pot spune fără să mă înşel că este ultima operă a artistului! chicoti el, încântat de gluma lui.

Gaspard îşi stăpâni dorința de a sparge tabloul, de a rupe desenul şi de a ieşi pe terasă pentru a arunca spre cer bucățelele de hârtie aşa cum împrăştii cenuşa. Chestia asta ar fi făcut senzație, dar cercetarea lui n-ar fi progresat. Îşi păstră aşadar calmul şi continuă discuția:

— Lorenz v-a făcut deci acest desen ca să acceptați să reduceți durata analizei…

— Da, i-am garantat că va avea rezultatele în dimineața zilei de 26 decembrie. Era complicat, dar nu imposibil.

— Deci, trebuia să treacă pe aici din nou după trei zile.

— Dar n-a mai venit niciodată să-şi ia rezultatele, fiindcă între timp a murit, completă doctorul.

Stockhausen făcu o pauză de câteva secunde.

— Am avut rezultatele la data prevăzută, dar au rămas în aşteptare în calculatoarele noastre. Nu exista un ordin judiciar şi nimeni n-a venit să le ia. Noi avem un program de gestiune care a trimis automat trei mesaje de contactare a clientului, apoi am uitat complet de chestiunea asta.

— Moartea lui Lorenz a fost anunțată în toate ziarele. Asta nu v-a făcut să reacționați?

— Nu văd legătura. A murit de o criză de inimă în mijlocul străzii.

În privința asta, Stockhausen nu greşea.

— În fiecare an, reluă el, la începutul toamnei, echipa face o curățenie serioasă în arhiva fişierelor noastre. Abia în acest moment am văzut rezultatele.

Gaspard începea să-şi piardă răbdarea.

— Şi ce spuneau?

— Testul de paternitate era pozitiv.

— Mai concret?

— Mai concret, covorul fusese poate curățat sumar, dar n-a trebuit să căutăm mult pentru a găsi pe el urme se sânge aparținând băiatului lui Sean Lorenz.

— Şi n-ați anunțat poliția?

— V-am spus că mi-am dat seama de asta în septembrie, anul acesta! Am făcut nişte cercetări pe internet şi am văzut că puştiul era mort, ucis de o nebună. Ce s-ar mai fi schimbat?

— Aşa este, admise Gaspard.

El se ridică de pe canapea. Stockhausen insistă să-l conducă până la lift.

— Acest covor de maşină, cui îi aparținea? vru să ştie directorul laboratorului.

— Nu credeți că e cam târziu ca să vă preocupați de asta?

El insistă:

— Era maşina lui Beatriz Muñoz? A mai ucis şi alți copii, nu-i aşa?

Gaspard înțelese că tipul îi ascundea ceva.

— Fir-ar să fie! Ce nu mi-ați spus?

Liftul sosi şi uşile se deschiseră, dar Gaspard nu-l scăpă pe criminalist din ochi. Bărbatul părea la capătul puterilor, ca şi cum tocmai traversase Manhattanul în cea mai mare grabă.

— S-au găsit pe acest covor urme de sânge ale fiului lui Lorenz, dar nu numai... Mai erau şi alte urme. Sânge, salivă provenind de la alte persoane.

— Copii?

— Este imposibil de spus.

— Şi cum interpretați asta?

— Nu ştiu! Nu sunt nici polițist, nici medic legist. Pot fi o mie de lucruri: urme de contact, de...

— Dar părerea dumneavoastră care este?

Stockhausen gâfâi:

— Părerea mea este că şi alte corpuri au fost transportate în portbagajul acestei maşini.

4.

Madeline răspunse la telefon în timp ce conducea.

— Te ascult, Dominic.

— Am făcut ceea ce mi-ai cerut, Maddie: am făcut săpături în cazul Sotomayor şi am găsit ceva foarte ciudat.

Deşi era în vacanță, Dominic Wu avea tonul caracteristic vânătorului triumfător.

— Despre fratele lui?

— Mda, despre Reuben. Cu câteva săptămâni înainte de a muri, s-a dus la secția de poliție din Gainsville pentru a declara dispariția propriei mame.

— Bianca Sotomayor?

— Da. Născută în 1946, şaizeci şi cinci de ani în momentul dispariției. Tocmai ieşise la pensie. Înainte de asta, lucrase în diferite spitale, mai întâi în Massachusetts, apoi la Toronto, în Michigan şi în Orlando.

— Avea un soț? Un amant?

— N-a fost măritată decât o dată, cu Ernesto Sotomayor, tatăl lui Adriano şi al lui Reuben. După aceea, a trăit cu un medic canadian şi cu un dealer auto din Orlando care a dat ortul popii în 2010. În momentul dispariției, avea o relație cu un tip de patruzeci şi patru de ani, proprietarul unui spa din regiune. Se pare că e la modă să ți-o tragi cu băbăciuni.

— S-a făcut vreo anchetă despre dispariția ei?

— Da, dar nu s-a ajuns la niciun rezultat. Dosarul este gol. Niciun semn prevestitor, niciun indiciu, nicio urmă. Bianca Sotomayor s-a evaporat.

— Şi un judecător a declarat-o în cele din urmă moartă?

— În noiembrie 2015.

De aceea succesiunea lui Adriano a durat aşa mult, gândi ea.

— Eu mi-am făcut treaba, Maddie. Acum, spune-mi de ce te interesează acest caz.

— Te sun mai târziu, promise ea.

Închise telefonul fără a-i lăsa timp să mai pună şi alte întrebări.

O sună imediat pe Isabella, dar îi răspunse mesageria vocală. Prin urmare, decise să-l contacteze pe Gaspard.

— Unde eşti, Coutances, în Manhattan?

— Unde-ai vrea să fiu? Să mă bronzez în Papeete sau în Bora Bora? Tocmai ies de la Stockhausen. I-am dat de urmă. Închipuie-ți că…

— Îmi povesteşti mai târziu, zise ea. Trec să te iau. Am închiriat o maşină, sunt pe Southern State, în dreptul oraşului Hempstead. Mă întorc din Hamptons. E o poveste foarte lungă. O să ți-o spun.

— Şi eu am multe lucruri să-ți povestesc.

— O să mi le spui mai târziu, mai am doar o oră de mers. Între timp, aş vrea să-mi faci un serviciu.

După vocea ei – timbru mai clar, intonații apăsate –, Gaspard realizase că Madeline nu era în aceeaşi stare ca în ajun.

— Spune.

— La două străzi de hotel, pe Thomas Street, este un magazin de unelte profesionale care se numeşte Hogarth Hardware. Te…

— Şi ce vrei să fac eu acolo?

— Lasă-mă să vorbesc până la sfârşit! Ai o hârtie şi un creion la îndemână? Uite lista mea de cumpărături: două lanterne, tuburi fluorescente, un levier din oțel călit, o rangă de decofrare…

— Şi unde mergem cu toate astea?

— Asta tu o să-mi spui. Fă exact ce-ți cer. Mă asculți, Coutances?

În mod evident, Madeline găsise ceva care îi spulbera îndoielile despre temeiul acestei anchete. Ceva ce el n-ar fi fost capabil să descopere.

Gaspard îşi zise atunci că avusese dreptate să meargă după ea la Madrid.

20
Fiul preferat

Negrul este o culoare în sine,
care le rezumă şi le consumă pe toate celelalte.
Henri MATISSE

1.

Părăsiseră New Yorkul la începutul după-amiezii şi o luară spre est, trecând prin ambuteiaje. Primii o sută de kilometri până la New Haven fuseseră un adevărat coşmar. O autostradă supraaglomerată, cu foarte multe noduri rutiere. Un infern urban care se prelungea la infinit. Un teritoriu în agonie, cangrenat de metastaze de beton, asfixiat cu dioxid de azot şi cu particule fine.

Madeline şi Gaspard profitaseră din plin de timpul care se prelungea în periplul lor pentru a asambla piesele unui puzzle macabru. Povestea unei copilării ucise. Cu o violență care, în cele din urmă, a dat naştere unei violențe înzecite. Cu o cruzime şi o barbarie cotidiană care, mulți ani mai târziu, vor alimenta o nebunie ucigaşă. Povestea unei bombe cu ceas. Povestea unui băiețel pe care părinții, fiecare în felul său, l-au transformat într-un monstru.

Madeline mări temperatura sistemului de încălzire. Se lăsa deja noaptea. Ziua trecuse fără să-şi dea seama, în ritmul descoperirilor care se accelerau. Bucăți întregi ieşeau din umbră. Mai întâlnise deja asta în unele cazuri. Era momentul cel mai excitant al anchetei. Revanşa adevărului când, după ce au fost prea mult timp refulate, unele evidențe reapăreau cu o forță devastatoare. În mintea ei, ceața începea să se risipească şi ceea ce îi dezvăluia o sidera.

Întotdeauna este greu să identifici rădăcinile unei tragedii, să stabileşti momentul precis în care o viață este dată peste cap. De câteva ore, Madeline avea totuşi o certitudine. Drama

se declanşase în vara lui 1976 la Tibberton, un mic port de pescuit din Massachusetts spre care se îndreptau ei acum.

În vara aceea, o infirmieră de la dispensarul local, Bianca Sotomayor, află că poartă în pântec un al doilea copil. În clipa în care vede rezultatele analizelor de sânge, ia o decizie radicală. Sătulă să îndure zilnic înjurăturile şi bătăile soţului ei, Ernesto, îşi ia banii puşi deoparte şi pleacă pe neaşteptate de acasă pentru a-şi reface viaţa în Canada.

Pe vremea aceea, Adriano, fiul ei mai mare, n-avea nici şase ani. Rămas singur cu taică-său, băiatul suportă întreaga lui violenţă. Îndură bătaie după bătaie, umilinţă după umilinţă, administrate uneori cu o cruzime de neînchipuit. Va trebui să mai aştepte doi ani lungi pentru ca învăţătoarea lui, Nella Boninsegna, să denunţe faptele tatălui şi să-l elibereze pe copil din acel calvar.

Atunci lucrurile par să revină la normal în viaţa băiatului. Departe de tatăl său, Adriano are şansa de a fi dat în plasament la o familie destul de binevoitoare care îi permite chiar să păstreze legătura cu verişoara lui, Isabella. În Harlem, are o adolescenţă obişnuită şi se împrieteneşte cu tânărul Sean Lorenz, un mic geniu al artei graffiti, şi cu zbuciumata Beatriz Muñoz, fiica unor imigranţi chilieni, care, din cauza fizicului ei, avusese ca şi el o copilărie grea, marcată de dispreţ şi de umilinţe.

Cei trei formează *Artificierii,* un grup de grafferi care pictează în culori vii vagoanele de metrou şi zidurile din Manhattan. Adriano nu este foarte bun la învăţătură. Abandonează şcoala rapid şi, după o tinereţe cam furtunoasă, intră în cele din urmă în poliţie unde avansează fără să facă valuri. În aparenţă, duce o viaţă liniştită. Dar cine poate spune ce se petrece cu adevărat în mintea lui?

În acest punct, fragmentele de puzzle deveneau mai ipotetice. Madeline ştia foarte bine că acum combina impresii şi posibilităţi, bazate pe descoperirile lor din New York – solide, dar puţine. Totuşi, tabloul general care se contura era de o coerenţă incredibilă.

Un lucru era sigur pentru Madeline: tenebrele copilăriei lui Sotomayor nu se risipiseră. Ele reapăreau la începutul anilor 2010. Atunci a dat Adriano de urma fratelui său mai mic, Reuben, care era profesor la Universitatea din Gainesville. Cei doi fraţi ştiau oare de mult timp unul de existenţa altuia? Se întâlniseră deja, vorbiseră? În acest stadiu al anchetei, Madeline nu ştia. În orice caz, în această perioadă, Adriano era măcinat de ură, de o dorinţă aprigă de a se răzbuna care-l antrenase într-o nebunie ucigaşă. Îşi găsise mama în Florida. La început, se gândise fără îndoială s-o ucidă, dar se răzgândise: moartea era prea blândă pentru ceea ce îl făcuse ea să îndure.

Madeline nu era psihiatru, dar credea că descoperise cheia comportamentului lui Adriano: nu pe taică-său îl ura cel mai mult, ci pe maică-sa. Mama care îl abandonase. Mama, altădată adorată, care dezertase de pe câmpul de bătălie unde luptau împreună. Mama pe care o venera şi care preferase să fugă cu fătul pe care-l purta în pântec.

În jurul acestei mame se cristalizase aşadar ura lui. Madeline îşi imagina stupefacţia pe care trebuie să fi simţit-o băieţelul. Nici măcar violenţa tatălui nu se compara cu această stare de uluire. Cel puţin, probabil că aşa reinterpretase creierul său povestea. Bărbaţii sunt violenţi prin natura lor. Dar mamele trebuie să-şi protejeze copilul. Numai că a lui plecase. Ca să protejeze pe altul. O greşeală al cărei preţ nu încetase să-l plătească.

Scenariul părea dement, dar era singurul motiv raţional pe care Madeline îl găsise pentru a lega traiectoria lui Adriano de acele crimele săvârşite de Regele Arinilor. Adriano o răpise aşadar pe Bianca, o sechestrase şi timp de mai multe săptămâni îi povestise probabil îndelung cum avea să-l ucidă pe Reuben, cum avea să-l omoare în bătaie pe fiul ei preferat. Se delectase o vreme cu această tortură mintală, apoi trecuse la fapte. Reuben murise.

Dar Bianca n-avea să scape aşa ieftin. Adriano avea să comită aceeaşi crimă la nesfârşit. Avea s-o chinuie cu

uciderea fratelui său repetată de o sută de ori. S-o facă să îndure un calvar, o pedeapsă sofisticată care, probabil, îi încolțise încet, încet în minte. În februarie 2012, îl răpise pe micuțul Mason Melvil din parcul copiilor din Shelton şi i-l încredințase maică-sii. În închisoarea ei, Bianca n-avea altă opțiune decât să se ocupe cât putea mai bine de băiețel. Poate chiar devenise şi mai afectuoasă pentru a încerca să atenueze traumatismul pe care îl trăia un copil de doi ani despărțit cu brutalitate de părinții lui pentru a fi lăsat să zacă într-o pivniță întunecată în compania unei necunoscute. Inevitabil, Bianca se ataşase de el. Dar, pe la mijlocul primăverii, pe nepregătite, Regele Arinilor îi luase copilul maică-sii şi îl omorâse, după toate probabilitățile, chiar în fața ei, apoi îi dusese cadavrul în apropierea unui lac. O secvență pe care, în următorii doi ani, Adriano avea s-o repete de trei ori cu alte trei victime: Caleb Coffin, Thomas Sturm şi Daniel Russell.

Madeline nu mai avea nicio îndoială legată de identitatea Regelui Arinilor. Adriano era într-adevăr ucigaşul, dar, contrar a ceea ce crezuse toată lumea, adevăratele lui victime nu erau copiii. Suna tragic, dar aceşti băieței nu erau decât nişte victime colaterale. O modalitate de a o răni la nesfârşit pe singura şi unica lui victimă. Mama lui.

2.

În dreptul localității Mystic, circulația se fluidiză în sfârşit. Camioneta continuă să ruleze de-a lungul coastei spre est, apoi intră pe teritoriul statului Rhode Island şi o luă în direcția oraşului Providence. Dacă ascultai stațiile de radio, era imposibil să ignori faptul că mai erau doar câteva ore până la petrecerea din Ajunul Crăciunului. De la Dean Martin la Nat King Cole, toți cântăreții păreau să fi căzut de acord să înveselească seara. Louis Armstrong abia terminase *White Christmas* că deja Sinatra şi începea *Jungle Bells.*

Gândurile lui Gaspard le urmau îndeaproape pe cele ale lui Madeline. Se gândea la mitologia greacă, la pedeapsa pe care

Zeus i-o dăduse lui Prometeu fiindcă furase focul sacru de la zei: să fie înlănțuit pe o stâncă şi să se lase devorat în fiecare zi de vulturul Carpaților care îi mânca o bucată din ficat. Întrucât ficatul avea capacitatea de a se regenera în timpul nopții, a doua zi calvarul reîncepea. O suferință veşnică. O ispăşire nu atât de diferită de cea la care Adriano o supusese pe mama lui.

Gaspard se gândi la ura pe care o acumulase probabil Sotomayor pentru a se lansa într-o asemenea nebunie şi la nenorocul tuturor celor care îi ieşiseră în cale.

În decembrie 2014, hazardul vieții a făcut ca destinul lui, construit în jurul acestei devieri ucigaşe, să se intersecteze cu alte două. Cei trei *Artificieri* se regăsesc fără voia lor pe drumul vieții. Dar culorile vii ale anilor 1990 au fost înlocuite de sânge şi tenebre.

Beatriz Muñoz, cu care Adriano mai vorbea când şi când, s-a lăsat antrenată de propriii demoni. Era ceva paradoxal şi frustrant să-ți spui că Beatriz era sora mai mică de suferință a lui Adriano. Suferința care dă naştere la suferință. Aceeaşi ură care te determină să le faci rău celor pe care i-ai iubit profund. Dar între cele două suflete chinuite există o diferență majoră: Beatriz nu merge până la capăt cu nebunia ei. Ea o torturează fizic şi mintal pe Pénélope, dar nu îi ia viața lui Julian.

Când ia decizia să înapoieze copilul părinților săi, Beatriz îl contactează pe Adriano, pe care-l crede un polițist integru, pentru a juca rolul de intermediar. Îi dă întâlnire în Newton Creek, îi încredințează copilul pentru a i-l da înapoi tatălui său şi se duce să se arunce în fața unui tren.

Aşadar, în aceste circumstanțe neverosimile, se trezeşte Regele Arinilor cu fiul lui Sean în portbagajul maşinii. Un cadou care îl scuteşte de răpirea altui copil. El îl duce pe Julian în ascunzătoare unde, după un ritual de-acum bine stabilit, îl dă în grija mamei lui, Bianca.

Săptămânile trec. Urmând modul de operare pe care l-a respectat mereu, Sotomayor planifică să-i ia viața lui Julian

undeva către sfârşitul lui februarie, începutul lunii martie. Numai că, pe 14 februarie 2015, Regele Arinilor este ucis în faţa casei lui de un dealer din cartier.

Gaspard clipi. Înapoi la realitate. Asta era povestea aşa cum reuşiseră el şi Madeline s-o reconstituie. Umplând spaţiile goale cu multe ipoteze. Poate că se aflau pe un drum greşit, dar, dacă nu, se ridicau două întrebări. Unde sechestra Regele Arinilor victimele şi pe mama lui? Mai exista vreo şansă ca Julian şi Bianca să fie încă în viaţă după aproape doi ani de la moartea temnicerului lor?

Răspunsul la ultima întrebare era: probabil că nu. Cât despre locul de detenţie, credeau că l-au localizat. Cu câteva ore mai înainte, la New York, Gaspard crezuse în intuiţia lui Madeline şi-l sunase pe André, soţul Isabellei. Acesta îi confirmase că succesiunea lui Adriano fusese lungă şi complicată din cauza implicaţiilor juridice legate de dispariţia Biancăi. Altfel spus, procedura nu se deblocase decât atunci când judecătorul de instrucţie semnase actul de deces al mătuşii lui.

— André, mai exista vreun alt bun imobiliar în succesiune? Un teren? O vilă? O cabană?

— Mai era vechea casă a familiei Sotomayor la Tibberton.

— Aţi fost acolo recent?

— N-am fost niciodată! Isabella detestă văgăuna aia. Iar casa… e nasoală! Am văzut fotografii, eşti mai aproape de Amityville decât de Martha's Vineyard.

— Cine locuieşte acolo în acest moment?

— Nimeni. Încercăm să o vindem de un an, dar cumpărătorii nu se îmbulzesc la poartă, iar agentul imobiliar nu pare să fie prea inteligent.

Gaspard notase adresa. Când îi vorbise lui Madeline despre asta, ea remarcase că nu era logic ca bătrânul Ernesto să nu fi căutat să se debaraseze de coşmelia aia în perioada în care fusese diagnosticat cu cancer şi se întorsese să locuiască împreună cu fiul său la New York. Ipoteza ca ascunzătoarea

lui Adriano să fie această casă căpăta tot mai multă credibilitate. Asta presupunea o organizare dată naibii pentru a asigura aprovizionarea captivei în timp ce el lucra la New York, dar era posibil.

Gaspard îşi simțise inima bubuind şi sângele zvâcnindu-i în tâmple.

— Nu te ambala, Coutances. Tot ce o să descoperim sunt două cadavre, zise Madeline înainte de a porni la drum.

3.

După mai mult de patru ore de mers, intraseră pe şoseaua de centură care înconjura Bostonul. Puțin după Berlington, se opriră la o benzinărie pentru a face plinul. Gaspard voi să se ofere, dar, cu mâinile rănite, îi venea greu să umple rezervorul.

— Du-te mai degrabă şi adu-mi o cafea! îi ordonă Madeline luându-i pistoletul pompei de benzină.

El capitulă şi plecă să se adăpostească de frig în stația de benzină. Băgă câteva monede în automatul de cafea. Două *lungo* fără zahăr. Era aproape ora opt seara. În unele familii, petrecerea din Ajunul Crăciunului trebuia să înceapă. Difuzoarele continuau să înşire melodii din *Great American SongBook,* versiunea pentru Crăciun. Gaspard recunoscu o variantă din *Old Toy Trains*, clasicul lui Roger Miller. Tatăl lui obişnuia să-i cânte la chitară versiunea franțuzească, *Petit garçon,* popularizată de Graeme Allwright. Chiar adult fiind, primele Crăciunuri erau încă vii în amintirea lui. Momentele cele mai fericite erau cele petrecute în apartamentul de două camere al tatălui său. Treizeci şi şapte de metri pătrați, scuarul Paul-Lafargue, în Évry. Se revedea pe 24 decembrie seara, punând biscuiți şi ceai fierbinte lângă brad, înainte de venirea lui Moş Crăciun. Îşi amintea de cadourile cu care se juca împreună cu tatăl său: Big Jim, Circuit TCR, Copacul Magic, Hippos Gloutons…

În general, amintirea îl făcea să plângă şi încerca să şi-o alunge din minte. În seara asta totuşi reuşi s-o accepte fără ostilitate. Pur şi simplu ca pe un moment frumos de care îți aminteşti cu recunoştință. Şi asta schimba totul.

— Brr, e frig, se plânse Madeline aşezându-se lângă el pe unul dintre taburetele rotative dispuse în jurul unei mese de bar din plastic turnat.

Vru să dea cafeaua pe gât dintr-o înghițitură, dar, fiind fierbinte, o scuipă numaidecât.

— Fir-ar să fie, Coutances, vrei să mă omori sau ce? Nu eşti în stare nici măcar să iei o cafea?

Madeline Greene, în toată splendoarea ei. Calm, Gaspard se ridică pentru a merge să-i aducă altă băutură. Nici nu se punea problema să se certe cu ea şi să distrugă frumosul elan pe care-l luase ancheta lor.

Între timp, Madeline îşi consultă telefonul. Un e-mail de la Dominic Wu îi reținu atenția: Un cadou, în caz că eşti singură în seara de Ajun. Crăciun Fericit! Mesajul laconic era însoțit de un document voluminos. Dădu click pentru a-l deschide. Wu reuşise să facă rost pe căi ocolite de un extras de cont bancar al lui Adriano. Altfel spus, o mină de aur.

— Cum de te-ai înveselit aşa dintr-odată? o întrebă Gaspard întinzându-i cafeaua.

— Aruncă un ochi pe asta, îi zise ea transferându-i PDF-ul pe e-mail. Cheltuielile lui Sotomayor. Le studiem şi discutăm după aceea. Caută-le pe cele care se repetă.

Madeline îşi puse noul pahar de cafea pe masă, lângă smartphone. Timp de o jumătate de oră nu-şi mai ridică privirea din telefon. Cu capul aplecat, ea se concentra, derulându-şi prin fața ochilor zecile de pagini ale listei şi luând notițe pe un suport de farfurie din hârtie. Gaspard stătea lângă ea şi avea exact aceeaşi atitudine. Ai fi zis că sunt doi împătimiți de păcănele într-un cazinou din Las Vegas.

Extrasul de cont conținea toate cheltuielile lui Sotomayor din ultimii trei ani de viață. Acest document era ca o cameră

video ațintită asupra vieții lui. Îi dezvăluia obişnuințele, restaurantul în care îi plăcea să mănânce sushi la prânz, unde se aflau parcările în care îşi lăsa maşina, punctele de achitare a taxei pentru autostrăzile pe care circula, numele medicilor la care mergea, chiar şi micile extravaganțe pe care şi le permitea: o pereche de ghete Edward Green la 1.400 de dolari, un fular Burberry din caşmir la 600 de dolari…

În cele din urmă, Gaspard ridică decepționat capul.

— Nu văd nimic care să-l lege în mod direct pe Adriano de Tibberton, niciun traseu regulat, nicio factură de apă sau de electricitate, nici plăți făcute la magazinele din regiune.

— Asta nu spune neapărat mare lucru. Un polițist ca Adriano era capabil să-şi mascheze tranzacțiile ținând o dublă contabilitate sau plătind cu bani lichizi. Dar unele cheltuieli regulate sunt ciudate.

Patru magazine apăreau într-adevăr în mod frecvent. Mai întâi, Home Depot şi Lowe's Home Improvement. Cele mai mari firme de bricolaj, materiale de construcție şi utilaje din țară. Valoarea facturilor era ridicată, dând de înțeles că era vorba despre lucrări importante. Genul de amenajări – izolare fonică, sistem de ventilație… – pe care ar trebui să le realizezi dacă ai vrea să sechestrezi pe cineva o perioadă mai lungă.

A treia întreprindere era mai puțin cunoscută şi trebuită s-o caute pe internet pentru a-i descoperi sectorul de activitate. LyoφFood era o firmă specializată în vânzarea online de hrană liofilizată. Pe site puteai găsi mai ales o grămadă de rații militare sau de supraviețuire. Pachete constituite din cutii de sardine, batoane energetice, carne de vită uscată şi feluri de mâncare liofilizată, conservată pe termen lung. De aici se aprovizionau excursioniştii sau marinarii, dar şi unii cetățeni – din ce în ce mai numeroşi – convinşi că, pe fondul unei viitoare apocalipse, era necesară o stocare masivă de hrană.

În sfârşit, tranzacțiile arătau că Sotomayor era un client regulat al site-ului walgreens.com, unul dintre principalele lanțuri farmaceutice americane. Sigur, găseai de toate – sau

aproape – la Walgreens, dar mai ales toate produsele de igienă necesare bebeluşilor şi copiilor mici.

Madeline îşi termină cafeaua rece şi se întoarse spre Gaspard. Vedea bine că şi el se gândea la acelaşi lucru ca ea. În inima lor, o speranță nebunească. Iar în mintea lor, imagini de care să se agațe: imagini cu Bianca Sotomayor, o bătrână obosită, prizonieră de ani buni într-o pivniță izolată fonic. O femeie sechestrată de propriul fiu despre care credea că era mort. O femeie care, de mai bine de doi ani, veghea asupra unui copil, privându-se de tot, economisind hrana, apa, lumina. Sperând că, într-o bună zi, poate va veni cineva să-i elibereze.

— Grăbeşte-te, Coutances, ridicăm ancora.

4.

Ultimii kilometri se dovediră cei mai lungi. Drumul spre Tibberton era şerpuit. Cu puțin înainte de Salem, trebuiau să parcurgă o scurtă porțiune din autostrada US1, apoi s-o ia pe un drum care urca uşor, ocolind o pădure – identificată pe GPS sub numele ciudat de Blackseedy Woods –, şi apoi să coboare din nou pe coastă.

Gaspard o privea pe Madeline pe furiş. Era complet schimbată la față. Privirea îi strălucea, clipea des, trăsăturile ei ferme o făceau să semene cu cea din poza pe care Gaspard o văzuse în articolul din *NYT*. Până şi corpul îi era uşor înclinat în față, ca şi cum era nerăbdătoare să sară la bătaie.

Ajunseră la Tibberton după cinci ore de drum. În mod vizibil, comitatul decisese reducerea bugetului pentru iluminatul public şi pentru decorațiunile de Crăciun: străzile erau cufundate în beznă, clădirile oficiale nu erau puse în valoare, chiar şi portul părea cufundat în întuneric. Locul li se păru şi mai auster decât ceea ce citiseră în ghidurile turistice online. Tibberton era un târguşor de câteva mii de locuitori, cunoscut altădată pentru pescuitul în mare, dar care, de-a lungul anilor, intrase încet-încet în declin, având de suferit

din cauza renumelui căpătat de Gloucester, celebrul său vecin care se impusese ca o Mecca a tonului roşu. De atunci, oraşul îşi găsea cu greu locul în industria pescuitului şi în cea a turismului.

Urmară indicațiile GPS-ului şi părăsiră zona de coastă pentru a ajunge la şoseaua care şerpuia printre câmpuri. Apoi intrară pe un drum îngust, înconjurat de mărăcini. După un kilometru, un panou *FOR SALE* apăru în lumina farurilor. *Please contact Harbor South Real Estate,* propunea afişul care se termina cu un număr de telefon al regiunii.

Madeline şi Gaspard ieşiră din maşină însufleţiți, lăsând farurile aprinse. N-aveau arme, dar scoaseră din portbagaj lanternele, ranga de decofrare şi levierul pe care Gaspard le cumpărase din Manhattan.

Era la fel de frig. Vântul puternic, venind dinspre Atlantic, le sufla direct în față. Dar la Tibberton până şi în aerul sărat se simțea un miros oribil.

Se apropiară de clădire înaintând umăr la umăr. Casa familiei Sotomayor era o mică locuință colonială rurală, cu un singur etaj, dominată de un coş de fum central. Dacă fusese vreodată frumoasă, cu mult timp în urmă, acum era sinistră. O căsuță de țară sumbră, înconjurată de mărăcini şi de ierburi înalte, cu o poartă încadrată de doi stâlpi care stăteau să cadă. Îşi croiră cu greutate drum printre plantele cu spini. În bezna nopții, fațada cu lambriuri de pin îți dădea impresia că fusese vopsită cu gudron.

N-avuseseră nevoie să-şi folosească levierul. Uşa de la intrare fusese deteriorată de mult, judecând după lemnul deformat de umezeală. Îşi aprinseră lanternele şi intrară în casă. Locuința era pe jumătate goală, zăcând în propria-i mizerie de ani buni. Vizitată fără îndoială în multe rânduri de boschetarii din zonă. Bucătăria semideschisă fusese dezmembrată. Barul din lemn dispăruse, uşile dulapurilor de perete erau smulse. În salon nu mai rămăseseră decât o canapea stricată şi o masă cu tăblia spartă. Pe jos, zeci de sticle goale de bere, prezervative, seringi. Găseai chiar şi

pietre aranjate în formă de cerc şi cenuşă rece, semn că se făcuse focul în mijlocul încăperii. Squatterii veniseră aici să facă sex, să bea şi să se drogheze la lumina flăcărilor. Dar nimic nu părea să indice că în casă fuseseră ţinuţi nişte prizonieri.

În celelalte încăperi de la parter, nu mai era decât praf, umezeală şi o podea deformată care lua apă din toate părţile. În spatele casei, o verandă dădea spre o mică terasă în care se aflau două şezlonguri de lemn mucegăite. Madeline lăsă să-i scape o înjurătură zărind un garaj mare sau un hangar pentru bărci cu un acoperiş scurt în spate şi foarte înclinat. Cu Gaspard în urma ei, traversă grădina şi se năpusti în depozit. Dar şi acesta era gol.

Se întoarseră în casă. Sub scară, o uşă pe jumătate ascunsă permitea accesul la o altă scară care ducea nu spre o pivniţă, ci mai degrabă spre un subsol mare unde nu trona decât o masă de ping-pong plină de case de păianjen. În fundul încăperii, o nouă uşă care cedă după două lovituri de umăr: vidul sanitar al coşmeliei. Era evident că de ani buni nimeni nu se mai aventurase aici.

Ca să fie totuşi împăcaţi, urcară apoi la etaj unde se aflau altădată dormitoarele şi băile. Nici acolo nu mai rămăsese mare lucru. Cu excepţia camerei pe care o ocupase probabil Adriano până la vârsta de opt ani.

Lumina lanternei lui Gaspard explora încăperea în care zăceau amintiri-fantomă. O saltea, nişte rafturi răsturnate, nişte postere plastifiate care putrezeau pe jos. Aceleaşi cu cele pe care el însuşi le avea odinioară pe perete în camera lui şi care îi populaseră imaginarul copilăriei: *Fălci, Rocky, Războiul stelelor…* Singura diferenţă între panteonurile lor: boxeurul argentinian Carlos Monzon îl înlocuia pe Michel Platini de la AS Nancy-Lorraine.

Gaspard îndreptă lanterna spre latura interioară a uşii şi văzu nişte semne vechi, făcute cu creionul, marcând tradiţionala măsurare a înălţimii care contează atât de mult când eşti copil. Îl trecură fiorii. Ceva nu se potrivea. De ce

Ernesto păstrase camera puştiului exact aşa cum era din moment ce i se retrăsese custodia fiului său?

Gaspard se lăsă pe vine. Nişte fotografii înrămate zăceau pe jos şi erau pline de praf de o veşnicie. Şterse sticla pentru a îndepărta murdăria. Erau nişte poze vechi în culorile şterse ale anilor 1980 pe care puştii de azi încercau să le reproducă folosind filtrele Instagram. Fotografii ale unei familii americane: fața uscățivă şi mândră a lui Ernesto, formele apetisante ale frumoasei Bianca, o Monica Bellucci din Tibberton. Chipul lui Adriano în fața celor cinci lumânări înfipte în tortul aniversar. Zâmbetul adresat fotografului, pentru a-i face pe plac, dar se vedea deja acea privire uşor pierdută despre care vorbea învățătoarea. Gaspard şterse o altă fotografie înrămată. Un al patrulea instantaneu care îl lăsă cu gura căscată: Ernesto şi fiul său la vârsta adultă. O fotografie făcută fără îndoială în timpul ceremoniei care marca intrarea lui Adriano în NYPD. Tatăl îl ținea cu mândrie pe după gât pe fiu-său, cu mâna pe umărul lui.

Aşadar, Adriano îşi revăzuse tatăl încă de la vârsta de optsprezece sau douăzeci de ani, cu mult înainte ca acesta să se îmbolnăvească. Era de neînțeles. Sau, mai degrabă, era o logică pervertită. Cea potrivit căreia, din momentul în care nu mai fusese în stare să-l bată, Ernesto încetase să mai fie o amenințare pentru fiul său, iar acesta îl acceptase din nou în preajma lui. Încă o dată, Gaspard şi Madeline se mirară că Adriano îşi canalizase ura doar asupra mamei lui. Era nedrept, şocant, lipsit de sens. Dar, de la un numit grad al ororii şi al barbariei încolo, sensul şi raționalul nu mai erau probabil relevante pentru a descifra comportamentele oamenilor.

Bianca

Mă numesc Bianca Sotomayor.

Am şaptezeci de ani şi de cinci ani sunt pensionară în infern.

Credeți-mă, vă spun din experiență: adevărata caracteristică a infernului nu o reprezintă suferințele la care eşti supus. Suferința este banală, inerentă existenței. Încă de la naştere, ființa omenească suferă mereu şi pentru te miri ce. Adevărata caracteristică a infernului, în afara *intensității* suferințelor tale, constă mai ales în faptul că nu le poți pune capăt. Pentru că nu mai ai nici măcar puterea de a-ți lua viața.

N-o să vă rețin mult timp, n-o să încerc să vă conving. Mai întâi, pentru că părerea voastră nu mă interesează deloc. Şi apoi pentru că nu puteți să-mi faceți nimic – nu puteți să-mi faceți nici bine, nici rău. Oricum preferați să ascultați amintirile parțiale şi părtinitoare ale celor care se vor jura cu mâna pe inimă în fața voastră că Adriano era un băiețel calm şi iubitor şi că noi, părinții lui, eram nişte monştri.

Iată deci singurul adevăr valabil din perspectiva mea: am încercat sincer să-mi iubesc fiul, dar asta n-a fost niciodată evident. Nici măcar în primii ani. Personalitatea unui copil iese la iveală foarte repede. La patru, cinci ani, Adriano deja mă înfricoşa. Nu atât fiindcă era turbulent, insuportabil, coleric – căci aşa era –, cât mai ales fiindcă era alunecos şi perfid. Nimeni n-avea putere asupra lui. Nici eu, prin dragoste, nici tatăl său, prin violență. Adriano nu voia doar afecțiunea ta, el voia să te supună fără să-ți dea nimic în schimb. Voia să te subjuge şi nimic nu-l putea face să renunțe, nici jurămintele mele, nici loviturile de curea pe care ni le dădea taică-său, lui pentru a-l potoli sau mie pentru a mă pedepsi că sunt mama unui caz pierdut. Chiar şi în suferință, privirea lui mă făcea să încremenesc: vedeam în ei cruzimea şi furia unui demon. Bineînțeles, o să credeți că

toate astea nu existau decât în mintea mea. Poate, dar erau insuportabile. Aşa că, imediat ce am putut, am plecat.

Am trecut la alt capitol din viața mea. Chiar aşa. N-avem decât o viață şi nu voiam să mi-o petrec pe a mea îndoindu-mi mereu spinarea. Ce sens are o viață redusă la o serie de sarcini care te dezgustă? Să te plimbi zi de zi printr-un oraş de tot rahatul care pute a peşte, să ai o viață conjugală care se rezumă la a încasa bătăi şi la a face felații ca să-l linişteşti pe nebun, să fii sclava unui copil țicnit…

Nu mi-am continuat viața în altă parte, ci am luat-o efectiv de la capăt: un alt soț, un alt copil – căruia nu i-am spus nimic de fratele său –, o altă țară, alți prieteni, un alt mediu profesional. Din prima mea viață am ars totul, am uitat totul, fără niciun regret.

Aş putea să vă spun lucruri pe care le citim în cărți despre instinctul matern şi despre remuşcările pe care le-aş fi încercat. Aş putea să vă spun că inima mi se strângea la fiecare aniversare a lui Adriano, dar n-ar fi adevărat.

N-am încercat niciodată să aflu ce a devenit. Nu i-am tastat niciodată numele pe Google şi am rupt metodic toate relațiile cu cei care ar fi putut să-mi dea veşti despre el. Ieşisem din viața lui şi el, dintr-a mea. Până în acea sâmbătă de ianuarie când cineva a sunat la uşă. Era sfârşitul unei zile frumoase. Soarele îşi etala ultimele raze. În contralumină, am distins, prin plasa de țânțari a uşii, uniforma bleumarin a unui polițist.

— Bună ziua, mamă, mi-a zis el imediat ce am deschis uşa.

Nu-l mai văzusem de mai bine de treizeci de ani, dar nu se schimbase. Avea aceeaşi sclipire morbidă în ochi. Dar, după toți aceşti ani, acea scânteie devenise flacără.

În acea clipă, m-am gândit că venise să mă omoare.

Nici prin cap nu-mi trecea că mă aştepta ceva mult mai rău.

21
Kilometrul zero

De fapt, nimeni nu a scris vreodată sau nu a pictat,
nu a sculptat, nu a modelat, nu a construit,
nu a inventat decât pentru a ieşi din infern.
Antonin ARTAUD

1.

Descumpănită, Madeline făcea eforturi să nu se prăbuşească.

Gaspard avea privirea pierdută în gol precum cea a unui boxeur năucit de lovituri.

Părăsiseră casa lăsată în paragină după ce o scotociseră încă o dată de la un capăt la altul. Zadarnic. Debusolați şi obosiți, o luaseră înapoi spre Tibberton şi se opriseră în port. Din cauza frigului muşcător care îi paraliza, renunțaseră imediat la dorința de a-şi dezmorți picioarele pe dig şi se refugiaseră în singurul restaurant încă deschis la ora unsprezece în seara din Ajunul Crăciunului. The Old Fisherman era un pub local în care vreo zece comeseni, în mod evident clienți obişnuiți, se ospătau cu *fish and chips* şi cu supă de scoici acompaniată de o bere brună, servită la halbă.

— Ce putem face mai mult de atât? se întrebă Gaspard.

Madeline îl ignoră. Aşezată în fața unei *clam chowder* din care nici măcar nu gustase, ea se cufundase din nou în analiza tranzacțiilor lui Sotomayor. Timp de mai bine de-un sfert de oră, rămase apatică, obosindu-şi ochii pe rândurile de cifre, după care fu nevoită să admită că nu avea să găsească nimic din ceea ce nu ştia deja. Nu că nu era în stare să descopere ceva, ci pur şi simplu nu mai exista niciun indiciu. Nicio pistă de urmat, nicio săpătură de făcut.

Speranța nu durase nici măcar o oră, dar ea existase. Acum, refăcând filmul greşelilor ei, Madeline îşi reproşa că nu crezuse îndeajuns în această poveste.

— Dac-aş fi fost acolo când Sean a venit să mă vadă la New York, lucrurile ar fi fost diferite. Am fi câştigat un an. Un an, îți dai seama?!

Cu platoul de stridii în față, Gaspard se simți dintr-odată vinovat şi încercă s-o liniştească:

— Asta n-ar fi schimbat nimic.

— Ba cum să nu?!

Ea părea într-adevăr devastată. Gaspard tăcu pentru o clipă, apoi se hotărî să mărturisească:

— Nu, Madeline, asta n-ar fi schimbat nimic, fiindcă Sean Lorenz n-a venit niciodată la New York ca să te vadă pe tine.

Ea îl privi fără să înțeleagă.

— Lorenz habar n-avea de existența ta, precizează el.

Madeline se încruntă. Era derutată.

— Dar mi-ai arătat articolul ăla despre mine pe care-l avea într-unul dintre sertare.

Gaspard îşi încrucişă brațele la piept şi zise calm:

— Eu am printat articolul ăla de pe internet alaltăieri. Şi tot eu am subliniat pasajele.

Pauză. Madeline încercă să-şi amintească şi bolborosi:

— Mi-ai… mi-ai spus că numărul meu de telefon apărea de mai multe ori pe desfăşurătorul convorbirilor lui.

— În cazul ăsta, tot eu am falsificat grosolan documentele, ajutat de Karen. De altfel, m-am ostenit degeaba, fiindcă n-ai încercat niciodată să le verifici.

Uluită, Madeline refuza să accepte ceea ce lua drept o nouă provocare – nici nu mai ştia a câta – a lui Coutances.

— Lorenz a murit pe 103rd Street, la câteva numere distanță de fostul meu birou. Este un fapt cert. Toată presa din lume l-a menționat. Era acolo pentru că voia să mă întâlnească.

— Lorenz era acolo, e adevărat, dar numai fiindcă laboratorul Pelletier & Stockhausen se află la doi paşi. Nu la

tine venea, ci la Stockhausen.

Convinsă în sfârşit, dar uluită de un asemenea tupeu, Madeline se ridică de pe scaun.

— Nu vorbeşti serios, nu?

— Am inventat toată povestea ca să-ți atrag atenția. Fiindcă voiam să te implici în ancheta asta.

— Dar… de ce?

Gaspard începu să vorbească mai tare şi se ridică la rându-i de pe scaun:

— Pentru că voiam să încercăm să înțelegem ce i s-a întâmplat, de fapt, acestui copil, dar pe tine nu părea să te intereseze!

În jurul lor, conversațiile încetaseră şi o tăcere grea domnea în sala supraîncălzită.

— Ți-am explicat de ce.

El îndreptă spre fața ei degetul arătător, parcă amenințând-o, şi explodă:

— Explicația ta nu-mi era de-ajuns! Şi aveam dreptate! Ai considerat mereu că Julian e mort. Niciodată nu ai acceptat să-ți închipui că am putea să-l salvăm!

Deodată, Madeline înțelese pe deplin amploarea manipulării lui Coutances şi văzu roşu în fața ochilor.

— Eşti complet dement… Eşti dus cu pluta! Eşti sărit de pe fix, eşti…

Cu urechile vâjâindu-i de furie, se năpusti asupra lui pentru a-l apuca de gât. Gaspard o respinse, dar Madeline îl atacă din nou, dându-i un cot în coaste, urmat de două lovituri de pumn. Apoi de o directă în nas însoțită de un upercut în ficat.

Gaspard încasă loviturile fără a se putea apăra. Încovoiat de durere, crezu că furtuna trecuse, dar o lovitură violentă de genunchi îl trânti la pământ.

Madeline ieşi din pub ca o tornadă.

Restaurantul se umplu imediat de larmă. Bătut bine, Gaspard se ridică anevoie. Buzele îi erau tumefiate, durerea

din ochiul drept îl săgeta. Atela care îi ținea degetul drept se deplasase. Nasul îi sângera.

Ieşi din restaurant şchiopătând şi încercă să o ajungă din urmă pe Madeline în port. Dar, când ajunse la capătul digului, ea pornise deja camioneta. Vehiculul se năpusti direct asupra lui. La început, Gaspard crezu că încerca doar să-l sperie, dar ea nu schimbă direcția. În ultima clipă, el se aruncă într-o parte, cât pe ce să fie strivit sub roți.

Scrâşnind din pneuri, maşina se opri cincizeci de metri mai departe. Portiera se deschise şi el o văzu pe Madeline cum îi aruncă toate lucrurile pe promenada din lemn: rucsacul, caietul cu spirală şi chiar jucăria din pluş a lui Julian.

— Să te ia dracu'! urlă ea.

Trânti apoi portiera şi acceleră brusc. Roțile patinară pe lemnul umed, apoi camioneta se stabiliză şi părăsi portul ca o diligență în galop.

2.

— Da' ştiu că te-a caftit gagica!

Fiindcă îi curgea sânge din nas, Gaspard se aşezase pe o bancă la baza monumentului funerar din port: un imens trauler din bronz ridicat pentru a aduce un omagiu pescarilor din zonă care îşi pierduseră viața pe mare cu trei secole în urmă.

— Ți-a pocit bine mutra, continuă marinarul hilar şi ştirb, întinzându-i o mână de batiste de hârtie.

Gaspard ridică anevoie capul pentru a-i mulțumi. Era un beţivan pe care-l văzuse puțin mai devreme la barul restaurantului. Un bătrân bărbos, plin de ticuri, care purta o caschetă de căpitan şi care mesteca un baton de lemn dulce aşa cum face un bebeluş cu biberonul.

— Ți-a spart fața, insistă beţivul împingând lucrurile pe care Gaspard le adunase de pe drum pentru a se aşeza pe bancă lângă el.

— Bine, gata, încetează!

— Pentru noi, a fost un spectacol frumos, un spectacol pe cinste! Rar mai vezi o gagică articulând un tip. În general, se întâmplă invers.

— Mai lasă-mă în pace cu asta!

— Mă cheamă Big Sam, se prezentă bătrânul, fără să ia în seama proasta dispoziție a lui Gaspard.

Acesta îşi scoase telefonul.

— OK, Big Sam sau cine-oi fi, ştii cum aş putea să chem un taxi?

Beţivul izbucni în râs.

— La ora asta, nu găseşti taxi p-aci, cowboy. Ş-apoi, mai 'nainte să te cari, poate-ar trebui s-achiți nota de plată!

Gaspard fu nevoit să admită că bătrânul avea dreptate. În toată nebunia aia, el şi Madeline plecaseră din restaurant fără să plătească.

— De acord, aşa este, zise el ridicându-şi gulerul de la haină.

— Vin cu tine, declară beţivanul. Dacă vrei să-i faci cinste c-un pahar bătrânului Big Sam, nu te refuz, crede-mă.

3.

Madeline plângea.

Şi băieţelul o privea.

Ea vărsa atât de multe lacrimi, încât nu mai vedea mare lucru din drum prin parbriz. Îl lăsase pe Gaspard în urmă cu zece minute când, în mijlocul unui viraj, camioneta devie de la direcția ei, trezindu-se în fața unei maşini care venea din sens invers. Farurile o orbiră ca şi cum cineva ținea un proiector la câțiva centimetri de fața ei. Trase de volan cu toată puterea şi auzi un claxon furios şi disperat. Cele două oglinzi retrovizoare se ciocniră, iar camioneta ei muşcă din banda laterală pietonală, derapă şi în cele din urmă se opri, fiind cât pe ce să cadă în şanț.

La naiba!

Cealaltă maşină tocmai dispăruse în noapte fără să oprească. Madeline dădu cu toată puterea cu pumnul în volan şi izbucni în lacrimi. O durea din nou abdomenul. Toată ziua ignorase durerea, iar acum durerea îşi lua revanşa. Corpul îi era cuprins de frisoane. Ținându-se cu mâinile de burtă, se ghemui pe scaun şi rămase aşa mai multe minute, apatică, învăluită în noaptea de cerneală.

Băiețelul continua s-o privească.

Îl privi şi ea.

Era fotografia lui Adriano Sotomayor pe care Gaspard o găsise în casă. Cea făcută la petrecerea pentru a cincea lui aniversare, cu un an înainte ca mama lui să-l abandoneze. Este o seară de vară. În spatele lumânărilor, un băiețel zâmbeşte spre obiectiv. Poartă un tricou fără mâneci galben, un şort cu dungi şi nişte sandale lejere.

Madeline îşi şterse lacrimile cu mâneca şi aprinse plafoniera.

Fotografia asta o tulbura. Era greu s-o privească spunându-şi că monstrul era deja acolo, în embrion, în creierul şi în corpul băiețelului. Cunoştea teoria anumitor psihologi potrivit căreia totul este deja clar până la trei ani. O afirmație care o revoltase întotdeauna.

Dar dacă era adevărată? Poate că totul era deja acolo, în acea privire, posibilitățile şi limitele deopotrivă. Madeline îşi alungă această idee din minte. Nu porți deja în tine un demon la cinci ani. Ea îşi propusese să vâneze un monstru, dar monstrul era mort de mult timp şi nu mai avea pe cine să vâneze. Nu mai era decât fantoma unui copil.

Un copil. Un băiețel. Precum cel al lui Jonathan Lempereur care se juca cu avionul lui în galeria comercială. Precum cel pe care voia să-l poarte în pântecul ei. Precum Julian Lorenz. Un copil.

Oftă. În urmă cu mult timp, urmase nişte cursuri de formare şi citise cărți pentru a învăța să intre „în mintea ucigaşului”. Chiar dacă erau multe fantasme şi bla-bla-uri înăuntru, să pătrundă în mintea criminalilor rămânea una

din marile plăceri ale polițiştilor. Dar să intri în mintea unui copil de cinci ani…

Cu ochii fixați asupra fotografiei, Madeline îşi imaginează că se afla în sala de interogatoriu cu el.

Te numeşti Adriano Sotomayor.

Ai cinci ani şi… nu ştiu ce e în mintea ta. Chiar dacă în mod normal e jobul meu să-mi imaginez asta. Nu ştiu ce simți când sufli în lumânările tale. Nu ştiu ce simți în viața ta cotidiană. Nu ştiu ce sens au pentru tine toate astea. Nu ştiu efectiv cum rezişti. Nu ştiu ce speranțe ai. Nu ştiu la ce te gândeşti seara, când adormi. Nu ştiu ce ai făcut în după-amiaza asta.

Nu ştiu nici ce este în mintea tatălui tău. Nu-i cunosc povestea de viață. Nu ştiu de ce a început să te snopească în bătaie. Nu ştiu cum s-a ajuns la asta: un tată pedepsindu-şi fiul într-o cală. Dându-i lovituri de curea, arzându-l cu țigara, băgându-i capul în veceu.

Nu ştiu dacă loveşte pe altcineva atunci când dă în tine. Pe el însuşi, poate? Pe propriul lui tată? Pe tipul de la bancă, pentru că refuză să-i reducă polițele? Societatea? Pe nevastă-sa? Nu ştiu de ce diavolul a pus stăpânire pe el aşa cum va pune stăpânire mai târziu şi pe tine.

Madeline luă fotografia şi o apropie şi mai mult de fața ei.

Şi băiețelul o privea.

Se uitau unul în ochii celuilalt.

Nu eşti un demon la cinci ani, dar e posibil să fi pierdut deja totul. Încrederea în tine, stima, visurile.

— Unde te duci, micuțule Adriano? şopti ea. Unde te duci când începi să priveşti pierdut în gol? Unde te duci când privirea ta se îndreaptă către altundeva?

Unde este acest altundeva?

Un nou val de lacrimi care i se scurgeau pe obraji. Simți că era pe punctul de a atinge adevărul cu degetul. Dar adevărul se ascundea deja. Uneori, adevărul ți se dezvăluie doar o

clipă, mai ales când îl cauți atât de departe. Un gând. Liniştea de dinaintea unui declic.

Încă de la început, refuzase să creadă că povestea asta putea să se termine printr-o nouă interpretare a trecutului. Prin urmare, nu se aştepta la nimic miraculos. O rază de lună n-avea să înceapă să strălucească pe tabloul de bord. Adriano n-avea să prindă viață şi să-i şoptească la ureche secretul lui.

Mai rămânea însă întrebarea pe care i-o pusese dobitocul ăsta de Gaspard. *Ce putem face mai mult de atât?* Era ultima întrebare a oricărei anchete, iar ea nu voia să rateze răspunsul.

Madeline răsuci cheia în contact, semnaliză şi făcu manevre pentru a ajunge iarăşi pe şosea fără a cădea în şanț. În loc s-o ia spre New York, ea întoarse în direcția Tibberton. Nu-şi încheiase încă socotelile cu Gaspard Coutances.

4.

Împreună cu Big Sam care se ținea scai de el, Gaspard străbătu digul până la Old Fisherman.

Acolo, fu nevoit să suporte glumele clienților restaurantului, dar bețivanii nu erau răutăcioşi. După ce s-au distrat bine pe seama lui, i-au făcut cinste cu un pahar. Primul său reflex a fost să refuze pentru a rămâne sobru, apoi lăsă garda jos. La ce bun să se mai abțină acum, că ancheta se terminase?

Savură pe îndelete primul pahar de whisky, după care îşi plăti imediat propria băutură. După alte două pahare date peste cap, puse două hârtii de cincizeci de dolari pe tejgheaua barului şi ceru să i se lase sticla.

Mă numesc Gaspard Coutances şi sunt alcoolic.

Alcoolul îşi făcea efectul. Şi Gaspard se simțea mai bine. Era cel mai plăcut moment: după două, trei pahare, când erai deja dezinhibat, eliberat de urâțenia lumii, dar când nu erai încă beat mangă. De altfel, în această stare scrisese cele mai bune replici. Când avea ideile *aproape* clare. Însă, la un

moment dat, compania beţivanilor începu să-l indispună. Prea multe urlete, prea mult misoginism, prea multă homofobie, prea multe tâmpenii debitate pe minut. Şi apoi, întotdeauna preferase să se trotileze singur. A te matoli era un act intim şi tragic: ceva între masturbare şi o doză de heroină. Apucă sticla de rye whiskey şi găsi refugiu într-o anexă. Un soi de fumoar cam sinistru, cu pereţi îmbrăcaţi în catifea roşie şi decoraţi cu harpoane, cu gravuri licenţioase şi fotografii alb-negru ale pescarilor din zonă care pozau în faţa bărcilor cu cele mai frumoase capturi. Ansamblul dădea sălii o atmosferă ciudată: *Bătrânul şi marea* ilustrat de Toulouse-Lautrec.

Se aşeză la o masă şi îşi puse lucrurile pe scaunul din faţa lui. Îşi turnă al patrulea pahar şi începu să răsfoiască acel caiet gros în care consemnase toată ancheta. Povestea asta era cronica eşecului său. Poate că-i mai purta haina şi costumul, dar nu mai era Sean Lorenz. Nu fusese în stare să ducă mai departe imaginea lui. Iar Madeline avea dreptate: nu poţi s-o faci pe anchetatorul. Dintr-o mulţime de motive, fusese convins că avea să-l găsească şi să-l salveze pe Julian. Pentru că, dacă îl salva pe acest copil, se salva pe sine. Se agăţase de această anchetă pentru că văzuse în ea un mijloc comod de a-şi compensa eşecurile din viaţă. Dar nu-ţi ispăşeşti în câteva zile greşelile pe care le-ai făcut o viaţă întreagă.

Luă o gură de alcool şi închise ochii. Imaginea lui Julian zăcând într-o pivniţă i se întipări în minte. Era vreo şansă cât de infimă ca puştiul să mai fie în viaţă? Nu mai avea nicio certitudine. De altfel, chiar dacă printr-un miracol l-ar fi găsit, în ce stare ar fi putut să fie copilul după doi ani de captivitate? Şi care ar fi fost viitorul lui? Taică-său murise încercând să-l salveze, maică-sa îşi trăsese un glonţ în cap într-un vagon părăsit. Existau şi variante mai bune de a-ţi începe viaţa…

Dând paginile caietului său, Gaspard se opri la o fotografie a *Artificierilor* pe care o decupase din monografia scrisă de

Benedick. Era poza lui preferată. Mai întâi, pentru că purta în ea autenticitatea unei epoci: New Yorkul dur şi *underground* de la sfârşitul anilor 1980. Apoi, pentru că era singura fotografie în care cei trei şmecheri păreau aproape fericiți. Aveau douăzeci şi ceva de ani şi, uitându-se spre obiectiv, dădeau pentru ultima oară peste nas vieții înainte ca destinele lor să se destrame. Beatriz Muñoz, mai întâi, cunoscută sub pseudonimul de *LadyBird*, „femeia-pasăre" care, din cauza celor o sută de kilograme ale ei şi a construcției ei de halterofil, era țintuită la sol şi nu putea să zboare. În fotografie, ea îşi ascundea trupul sub o capă militară şi îi zâmbea băiatului care se afla în dreapta ei: *Lorenz74,* care nu era încă genialul Sean Lorenz. Cel care va picta tablouri după care oamenii vor fi înnebuniți. În poză, el se gândea doar cum să facă prostii cu amicul său pe care se făcea că-l stropea cu vopsea: *NightShift,* alias Adriano Sotomayor.

Gaspard îl privi pe Adriano mai cu atenție. În lumina a ceea ce ştia acum, îşi revizui prima părere. Cu trei zile mai înainte, prima dată când văzuse această imagine, se gândise că latinoamericanul o făcea pe şmecherul cu cămaşa lui descheiată şi cu aerul lui de fanfaron, dar ceea ce luase drept un sentiment de superioritate nu era în realitate decât un soi de detaşare. Aceeaşi privire pierdută pe care o avea încă din copilărie.

Gaspard examină cu mare atenție chipul viitorului Rege al Arinilor. Nu reuşise să găsească acel enigmatic *rosebud*[44] al lui Adriano. Cheia care deschide toate uşile. Micul detaliu biografic care explică toate paradoxurile unei vieți, ceea ce suntem cu adevărat, lucrul după care alergăm ori de care fugim toată viața. O clipă avu senzația că dovada era acolo, în fața ochilor săi, dar că nu era în stare s-o vadă. Îşi aminti de o carte citită în adolescență, *Scrisoarea furată,* de Edgar Allan Poe, şi de principala ei concluzie: cel mai bun mijloc de a ascunde ceva este să-l laşi la vedere.

Fără să fie conştient de ceea ce face, îşi scosese automat stiloul şi începuse să-şi ia notițe, aşa cum avea obiceiul când îşi scria piesele de teatru. Citi ceea ce mâzgălise: două, trei date, numele *Artificierilor,* pseudonimele lor. Îşi corectă o greşeală: poate din cauza ambianței marine a încăperii, scrisese *NightShip* în loc de *NightShift*[45].

Închise caietul, îşi goli paharul dintr-o înghițitură şi îşi luă lucrurile. Cu capul greu, se târî până la bar. Era mai puțină lume şi hărmălaia se mai potolise un pic. Îl întrebă pe patron dacă nu putea să-i facă rost de o cameră pentru la noapte. Acesta îi spuse că o să dea câteva telefoane. Gaspard îi mulțumi cu o mişcare a capului. Pe jumătate prăbuşit pe un taburet, Big Sam se agăță de el ca o lipitoare.

— Îmi faci cinste c-un pahar, cowboy?

Gaspard îi turnă un pahar plin din sticla lui de whisky.

Chiar dacă el nu mai bău, alcoolul începea să-şi facă efectul. Mintea i se înceţoşa. Simțea că trecuse foarte aproape de ceva, dar că-i scăpase printre degete.

— Ai cunoscut familia Sotomayor?

— Bine'nțeles, răspunse pilangiul, toată lumea îi cunoştea aici. Dac-ai fi văzut-o pe nevasta Căpitanului… Oare cum o chema?

— Bianca?

— Da, aşa, era o muiere frumoasă foc. I-aş fi tras-o cu plăcere paraşutei…

— Lui Ernesto i se spunea Căpitanul? i-o tăie el.

— Mda.

— De ce?

— Tâmpit mai eşti, amice: pentru că era căpitan, fireşte! Era chiar unul dintre puținii care aveau permis de pescuit la mare adâncime.

— Ce ambarcațiune avea? Un trauler?

— Bine'nțeles, doar nu o goeletă!

— Şi cum se numea vasul lui?

— Nu mai ştiu. Asta te costă. Îmi mai faci cinste c-un rând?

În loc să-i ofere un pahar şi, deşi îl dureau mâinile, Gaspard îl apucă pe beţivan de gât şi îi lipi faţa de a lui.

— Cum se numea vasul lui Sotomayor? se enervă el.

Big Sam se eliberă din strânsoare.

— Calmează-te, băiete! Astea nu-s maniere!

Beţivul luă cu forţa sticla şi bău direct din ea câteva înghiţituri. Luminat la faţă, îşi şterse apoi gura ştirbă şi sări de pe taburet.

— Hai cu mine.

Îl duse pe Gaspard în fumoar şi, în mai puţin de-un minut, găsi un tablou agăţat de perete în care Ernesto Sotomayor poza împreună cu echipajul său în faţa unui ton roşu care depăşea un chintal. Fotografia era alb-negru. Probabil data de pe la mijlocul anilor 1980, dar rezoluţia era bună. În spatele pescarilor, se vedea un trauler mare. Miji ochii pentru a citi numele vasului. Se numea *Night Shift.*

Gaspard începu să tremure. Simţi cum începe să lăcrimeze din cauza emoţiei.

— Ce s-a întâmplat cu traulerul când Sotomayor s-a retras? Mai este în port?

— Glumeşti, băiete! Ştii cât costă un loc în port?

— Unde este?

— Ca majoritatea vaselor din Tibberton care sunt date la casat, probabil c-a fost remorcat până la Graveyard.

— Graveyard? Ce-i asta?

— Cimitirul vapoarelor din Staten Island.

— În New York?

— Da, băiete.

Gaspard o tulise deja. Îşi luă rucsacul, părăsi barul şi ieşi în port. Aerul rece îi făcu foarte bine, ca şi cum avea puterea de a-l trezi din beţie cu o viteză extraordinară. În timp ce-şi scotea telefonul, zări în noapte două faruri puternice care veneau înspre el.

Era Madeline.

Duminică, 25 decembrie

22
Night Shift

Şi a fost seară, şi a fost dimineață: ziua întâi.
GENEZA, 1:5

1.

Fulgi mari, argintii, umpleau cerul ca un nor de insecte metalice.

Era ora şapte dimineața când Gaspard şi Madeline ajunseră la cimitirul marin din Staten Island. Merseseră toată noaptea şi erau frânți de oboseală. Pentru a rezista, Madeline fumase țigară după țigară, iar Gaspard golise un termos de cafea. Zăpada se pornise să cadă pe ultimii kilometri, acoperind drumul cu un strat de câțiva centimetri şi încetinindu-le şi mai mult mersul. Când pătrunseră în incinta Boat Graveyard, era deja ninsoare.

Terenul era înconjurat cu garduri de sârmă ghimpată şi cu panouri care atrăgeau atenția asupra pericolelor la care te expuneai dacă te aventurai aici, dar locul era mult prea întins pentru a le interzice accesul celor care voiau să intre.

Argumentul cel mai descurajant era însă duhoarea care domnea în zonă. Cum intrai, te şi izbea: miasme de peşte stricat şi de alge intrate în descompunere. Un miros care contamina atmosfera, îți întorcea stomacul pe dos şi îți provoca amețeli. Numai după ce reuşeai să-ți învingi repulsia, îți dădeai pe deplin seama de frumusețea stranie şi paradoxală a panoramei.

Sub un cer diluat cu carbonat de plumb se întindea un peisaj apocaliptic. Un *no mans land* sălbatic, lăsat de izbelişte, invadat de mii de epave. Bărci care putrezeau în noroi, nave dezmembrate, şlepuri eşuate în nămol de zeci de ani, cargouri ruginite, veliere ale căror catarge zdrăngăneau,

carcasa unui vapor cu aburi ieşită direct din fluviul Mississippi.

La orizont nu se ivea nimic. Nu era nici ţipenie de om şi niciun zgomot în afară de ţipetele pescăruşilor care se roteau deasupra epavelor acoperite de rugină. Îţi venea greu să crezi că te afli la numai câteva ancabluri de Manhattan.

De aproape o oră, Gaspard şi Madeline căutau cu disperare *Night Shift,* dar demersul le era îngreunat din cauza întinderii vaste a cimitirului. Ninsoarea se întețea, astfel că le era tot mai greu să vadă vapoarele ale căror contururi fantomatice se pierdeau între cer şi mare.

Ca lucrurile să se înrăutățească, nu puteau pătrunde cu maşina în toate zonele din cimitir. Nu existau cheiuri clar delimitate, nici căi de acces betonate sau semnalizate. În funcție de zone, existau drumuri accidentate sau fâşii de teren care se înfundau, astfel că era mai bine s-o ia pe jos, cu riscul de a se împotmoli.

Parcurgând una dintre aceste scurtături, după ce trecuseră de o vastă landă nisipoasă în care era afundat un remorcher al armatei, un detaliu îi atrase atenția lui Madeline. Nişte arbori de talie mijlocie ieşeau efectiv din apă. Vreo zece arbuşti plantați pe cele două laturi ale unei cărări de nisip şi de turbă. O aranjare prea rectilinie pentru a fi naturală. Cine ar veni să planteze vegetație aici şi din ce motiv? Ea dădu cu piciorul pentru a rupe o crenguță. Gaspard o luă de jos ca să o inspecteze.

— Ai zice că lemnul sângerează, remarcă el arătând seva roşie a lemnului.

— La dracul zise ea. Arborii ăştia…

— Ce?

— Sunt arini.

Arborele care plânge cu lacrimi de sânge. Arborele reînvierii după carnajul iernii. Cel al vieții de după moarte.

2.

Ghidându-se după şirul de arini, parcurseră vreo sută de metri pe un drum prost din scânduri până să vadă silueta înaltă şi compactă a unui vas care putrezea, amarat de-a lungul unui ponton improvizat.

Night Shift era un trauler cu plasele de pescuit la pupă, lung de peste douăzeci de metri. O masă de fier vechi înțepenită, închistată în rugină, în alge şi mâl.

Fără să ezite nici măcar o secundă, Madeline se ajută de o scândură pentru a ajunge la rampă şi sări pe vas. Înfruntând vântul care-i bătea în față, ea se strecură pe sub portic, păşi peste troliu şi ajunse la pasarelă. Gaspard o urmă. Zăpada depusă pe jos avea să înghețe, transformând totul într-un patinoar. Puntea era plină de frânghii groase, roți de scripeți, cabluri, năvoade rupte, anvelope tăiate.

O scară alunecoasă permitea accesul la timonerie. Locul începea să ia apă. Podeaua era stricată şi pereții erau îmbibați cu o umezeală nesănătoasă. Acoperit cu o murdărie lipicioasă, compartimentul de pilotaj era devastat: cârma, radarele, radiourile şi alte aparate de navigație dispăruseră. Atârnând pe perete, alături de un extinctor care îşi dăduse sufletul, un document plastifiat pe jumătate mucegăit fu remarcat de Madeline: un plan al traulerului cu măsurile de securitate care trebuiau luate în caz de incendiu.

Părăsiră timoneria şi o luară pe un soi de pasarelă care permitea accesul la compartimentul echipajului, unde majoritatea pereților despărțitori din lemn fuseseră distruşi. Mai întâi, un culoar îngust pe care trecerea era îngreunată de o veche maşină de gătit şi de un congelator, apoi două cabine deteriorate care fuseseră transformate în sală de şantier. Într-un colț, nişte saci cu ciment, un târnăcop, o mistrie şi multe alte unelte fuseseră depozitate sub o prelată din PVC. Într-o altă fostă cuşetă, printre cioburi de sticlă şi cadavre de şobolani, se aflau zeci de cutii de carton goale care putrezeau în băltoace de apă împuțită. Madeline dezlipi una dintre etichetele prinse cu scotch pe ambalaje şi i-o arătă lui

Gaspard: LyoφFood, firma specializată în vânzarea de rații alimentare de supraviețuire…

Niciodată nu fuseseră atât de aproape de adevăr.

Cu ajutorul hărții, coborâră în ceea ce fusese, probabil, sala maşinilor – acum era regatul şobolanilor şi al coroziunii. La sosirea lor, animalele o luară la fugă pentru a se ascunde în spatele țevilor care se întindeau pe jos. În fundul încăperii, o uşă metalică mâncată de rugină. Închisă. Madeline îi ceru lui Coutances să o lumineze cu lanterna în timp ce ea încerca să o deschidă. Se chinui cu o rangă, apoi cu un levier: nimic.

Se întoarseră pe punte şi, tot grație hărții, căutară o altă intrare pentru a ajunge în cală. Fără succes. Dacă existase altădată vreo cale de acces, probabil fusese blocată.

Refuzând să se dea bătuți, străbătură în lung şi-n lat puntea, cercetând toate ungherele. Vântul vuia, obligându-i să urle pentru a se putea auzi. Rafale furioase se abăteau asupra lor, făcându-i să se clatine. Cu chiu, cu vai, încercară să dea la o parte zăpada cu picioarele. Mişcările lor se voiau rapide, dar aveau senzația că membrele înghețate nu le mai aparțin. La un moment dat, renunțară să-şi mai vorbească, preferând să comunice prin gesturi.

De-o parte şi de alta a tamburilor pentru înfăşurat năvodul, remarcară două benzi largi de sticlă mată. Două şanțuri scurte constituite din bucăți de sticlă jivrată care se întindeau pe sol. Gaspard se gândi imediat la principiul răsuflătoarei sau la cel al curții englezeşti{46}, acela de a permite ca lumina naturală să pătrundă într-un subsol. Mai departe, Madeline descoperi două plase de sârmă fixate după aceleaşi principiu. *Grilaje de aerisire.*

Ea alergă până la compartimentul echipajului şi se întoarse cu un târnăcop. Mai întâi, crezu că o să reuşească uşor să spargă plafonul de sticlă, dar placa era de o grosime neobişnuit de mare. Lovi cu toată puterea de mai multe ori. Îi trebui mai bine de-un sfert de oră pentru a reuşi să străpungă dala vitrifiată, apoi termină treaba cu ranga pentru a desface toate pavelele. Imediat, zăpada năvăli înăuntru.

Aprinzând unul dintre tuburile fluorescente pe care le purta la centură, Madeline îl aruncă în gaura pe care o deschisese. Sub picioarele lor, un gol de trei metri adâncime.

— Există o scară de frânghie pe pasarelă. Mă duc s-o aduc! strigă ea făcând stânga-mprejur.

Gaspard rămase singur în fața prăpastiei. Uluit, şocat, speriat. Mirosurile îngrozitoare care veneau de jos – peşte, fecale, urină – îl făcură să iasă din starea de năucire. Cineva fusese sechestrat acolo, cu siguranță.

I se păru că aude o voce amestecată cu şuieratul vântului. O voce care îl chema. Atunci, nu mai avu răbdare s-o aştepte pe Madeline să se întoarcă.

Îşi scoase haina şi sări în cală.

3.

Gaspard aterizã greoi, rostogolindu-se prin praf. În timp ce se ridica, duhoarea îngrozitoare îi întoarse stomacul pe dos. Cunoştea mirosul ăsta, era cel al morții. Luă de jos tubul fluorescent şi înaintă în semiîntuneric.

— E cineva aici?

Singurul răspuns fu cel al vântului înghețat care făcea vasul să se legene.

Toate lucarnele şi toate hublourile fuseseră astupate. Chiar dacă fiecare gură de aer viciat era un supliciu, această parte joasă a traulerului era mai puțin umedă decât restul epavei. Atmosfera era mai apăsătoare şi, pe măsură ce înaintai spre partea din spate a vasului, te afundai tot mai mult în linişte. Furtuna părea dintr-odată foarte îndepărtată, ca şi cum erai proiectat într-un univers paralel.

Pe măsură ce ochii i se obişnuiau cu întunericul, Gaspard îşi dădu seama că nu se mai afla în cală, ci într-un fel de sală de lucru, în care probabil pescarii triau şi eviscerau peştele. Trecu prin fața unei benzi rulante şi a unei cuve mari din inox. Văzu apoi un şir de cârlige de manipulare şi nişte jgheaburi de scurgere din metal. În cele din urmă, descoperi,

în spatele unei stive de grătare de lemn, ceea ce ştia cu siguranță că avea să găsească încă de când simțise mirosul morții: cadavrul Biancăi Sotomayor. Corpul femeii era întins pe jos, printre cărămizi, în poziție culcată cu genunchii la gură.

Gaspard apropie lampa de cadavru. Rămăşițele Biancăi nu mai semănau cu nimic. Pielea umflată, plină de băşici şi lucioasă ca un burete, era pe cale de a se desprinde. Unghiile i se desprindeau, iar corpul, când gălbui, când negru, înfățişa unul dintre ultimele stadii ale ororii. Gaspard încercă să nu leşine în fața acestei imagini insuportabile. Dacă, în pofida frigului, mirosul de putrefacție era atât de puternic, asta însemna că Bianca nu murise de foarte mult timp. El nu era medic, dar ar fi pariat pe trei săptămâni. În orice caz, mai puțin de o lună fără îndoială.

Gaspard se afundă mai departe pe coridorul întunecat, lăsându-se învăluit de forța obscurității. Acum, frica şi frigul nu-l mai atingeau. Era cu garda sus, încordat, prins în acțiune. Era gata de orice. Acest moment era cel pe care-l aştepta de douăzeci de ani. Deznodământul a ceva care începuse cu mult înainte ca el să audă de Sean Lorenz. Sfârşitul unei lupte între partea întunecată şi cea luminoasă care coexistaseră mereu în el.

Ultimele zile fuseseră neaşteptate, pline de surprize. Când ajunsese la Paris, în urmă cu cinci zile, nu bănuia nicio clipă că, în loc să scrie o piesă de teatru, avea să îmbrace echipamentul de speolog al propriei sale vieți pentru a se lupta cu demonii săi şi pentru a-şi descoperi trăsături de caracter pe care le credea pierdute pentru totdeauna.

Îşi canalizase toată forța, atenția şi convingerea care-i mai rămăseseră. Fusese cât pe ce să se prăbuşească de mai multe ori, dar încă era în picioare. Poate nu pentru foarte mult timp, dar cel puțin ajunsese până acolo. Pe marginea abisului. În grota monstrului. Gata pentru ultima înfruntare, căci monştrii nu mor niciodată cu adevărat.

— E cineva aici?

Continua să înainteze prin beznă. Tubul fluorescent era probabil defect, căci nu mai lumina aproape deloc. Deodată, denivelarea se accentuă şi pasajul se îngustă. Nu mai vedea mare lucru. Mai mult ghicea decât distingea mormane de cutii de conserve, două saltele de paie, o grămadă de pături. Şi, de asemenea, nişte cutii de carton, nişte lădiţe pline de pânze de păianjen.

Apoi, la un moment dat, nu mai putu să înainteze. Tocmai se lovise de un zid de grătare de lemn stivuite în faţa unor ţevi şi conducte din fontă.

În acel moment, tubul fluorescent îşi dădu duhul. Gaspard se dădu înapoi câţiva paşi, apoi se opri. Pe bâjbâite, se îndreptă spre zgomotul uşor al unui ventilator care provenea de la o ţeavă groasă de evacuare. Se lăsă pe vine, îşi zise că poate era prea gras ca să încapă în conductă, dar reuşi să intre.

Începu să se târască prin întuneric. De când sărise în cală, ştia că nu avea să se mai întoarcă fără *el.* Ştia că aici avea să se decidă şi soarta lui de acum încolo. Aşa că îşi legase existenţa de cea a lui Julian Lorenz. Un pact implicit. Un pariu nebunesc al unui jucător înrăit de poker care, pentru ultima partidă, decide să pună pe masă toate jetoanele şi să-şi joace viaţa cu şanse de unu la o mie. Să parieze că există o lumină care îţi străpunge toate tenebrele.

Gaspard înainta în beznă, cu burta lipită de pământ. O greutate îi strivea pieptul. Urechile îi vâjâiau. Încet, încet, avea senzaţia că părăsea vasul. Nu mai simţea legănatul ruliului, nu mai auzea traulerul nici scârţâind, nici pocnind din toate încheieturile. Nu mai simţea miros de benzină, de vopsea şi de lemn umed. Nu era decât bezna care îl înghiţea, neagră precum cărbunele. Şi, în aer, un miros de pământ calcinat. Iar la capătul tunelului, tăciunele care începe uneori să strălucească atunci când răscoleşti cenuşa.

Atunci îl văzu.

4.

Coutances alerga prin zăpadă.

Aerul înghețat îi ardea plămânii şi îi înțepa ochii. Bătuți de vânt, fulgii de zăpadă îi biciuiau fața. Cum nu mai avea pe el decât o cămaşă, frigul îl devora, îi intrase în oase, dar, acum, era imunizat împotriva durerii.

Îl înfăşurase pe Julian în haina lui şi îl ținea strâns la piept. Madeline i-o luă înainte ca să pornească motorul maşinii.

Nişte pescăruşi enormi, cenuşii, se tot învârteau pe deasupra lor. Din ciocurile lor de păsări de pradă, răzbeau nişte țipete stridente şi înspăimântătoare.

Coutances alerga.

Cu capul plecat, aproape lipit de fața albă a copilului, el încerca să îi transmită tot ce putea. Căldura lui, suflul, viața.

Gesturile nu îi erau stângace. Ştia exact ce să facă. Ştia că n-o să alunece pe pontonul acoperit cu polei. Ştia că băiatul n-o să-i moară în brațe. Îl examinase când ieşise din cală. Julian era şocat, incapabil să deschidă ochii după ce trăise atâta timp în semiîntuneric, dar Bianca se ocupase probabil de el până la ultima ei suflare, căci copilul nu era nicidecum muribund.

— O să fie bine, Julian, îl asigură el.

Cu ochii închişi, micuțul tremura şi clănțănea din dinți.

Cu mâna liberă, Gaspard luă câinele de pluş care ieşea din buzunarul hainei şi îl puse în scobitura de la gâtul copilului.

— O să fie bine, băiete. Uite, ți-am adus prietenul. O să te încălzească.

Coutances alerga.

Mâinile rănite începuseră să-i sângereze din nou. Durerea era atât de mare, încât abia dacă le mai putea mişca, dar se sforța.

Coutances alerga.

Pneurile scrâşniră în zăpadă. Prin ninsoare, zări maşina pe care Madeline o apropiase cât putuse de mult de mal. Ajunse la capătul pontonului când Julian murmură ceva. Crezu că nu înțelesese bine şi îl rugă să repete.

— Tu eşti, tati? întrebă copilul.

Coutances înțelese de unde venea confuzia: dezorientarea, hainele, parfumul pe care-l folosea Lorenz impregnat încă în haina şi în cămaşa lui, jucăria de pluş…

Se aplecă spre copil şi dădu să-i explice, dar, în loc de asta, se trezi răspunzând:

— Da, eu sunt.

5.

Camioneta înainta fără prea mare dificultate pe drumurile pline de zăpadă. Confortul plăcut din interior amortiza asprimea lumii exterioare şi contrasta cu frigul polar care domnea afară. Căldura era dată la maximum, motorul torcea, radioul mergea în surdină pe 10–10Wins, postul local, care difuza din sfert în sfert de oră informații actualizate despre condițiile de circulație.

Gaspard şi Madeline nu scoseseră niciun cuvânt de o jumătate de oră, de când părăsiseră cimitirul marin. Gaspard îl ținea încă în brațe pe Julian care părea că adormise la pieptul lui. Ghemuit şi înfofolit în haina tatălui său, nu i se mai vedea decât claia de păr blond încâlcit. Cele patru degete de la mâna stângă apucaseră mâna lui Gaspard şi nu-i mai dădeau drumul.

Cu ochi scânteietori, Madeline tocmai introdusese în GPS adresa spitalului Bellevue din Manhattan. Se aflau pe Interstate 95, în dreptul oraşului Secaucus din New Jersey. În acea zi de sărbătoare, nu era lume multă pe şosele, dar condițiile meteorologice îngreunau în mod considerabil circulația.

La o sută de metri de intrarea în Lincoln Tunnel, circulația încetini şi mai mult, fiindcă nu se folosea decât o singură bandă. Printre mişcările ştergătoarelor, Gaspard zărea vehiculele de la administrația drumurilor care încadrau o maşină care împrăştia sare pe autostradă. Pe şirul din stânga,

maşinile se deplasau încet, bară la bară. Apoi se opriră de-a binelea.

Şi acum?

Gaspard se gândi la fraza lui Hemingway: „În cele mai importante răscruci ale vieții nu există nicio semnalizare”. În acea dimineață de Crăciun, i se păru dimpotrivă că o baliză luminoasă şi perfect lizibilă sclipea în fața ochilor săi. Se gândi din nou la *kairos*: clipa decisivă, momentul în care trebuia să acționezi pentru a nu lăsa şansa să-ți scape. Tipul de moment pe care n-a ştiut niciodată în viața lui cum să-l gestioneze. Era amuzant: petrecuse ultimii douăzeci de ani scriind dialoguri, deşi nu ştiuse niciodată să comunice. Conştient că era acum ori niciodată, el îşi luă inima în dinți şi i se adresă lui Madeline:

— Pe aceşti o sută de metri viitorul este încă deschis, după aceea va fi prea târziu.

Madeline opri radioul şi îl privi întrebătoare. Gaspard continuă:

— Dacă o iei la dreapta, spre Manhattan, scrii prima poveste. Dacă mergi înainte spre nord, inventezi o alta.

Cum nu înțelegea ce voia să spună, ea întrebă:

— Care-i prima poveste?

De data asta, Gaspard îşi găsi cuvintele. Prima poveste prezenta drumul a trei persoane cu destine distruse: un scriitor bețiv, o polițistă cu porniri suicidare, un băiețel orfan.

În prima poveste, scriitorul şi polițista o luau prin Lincoln Tunnel pentru a-l duce pe băiețel la Bellevue Hospital, la urgențe. Mană cerească pentru jurnalişti, pentru voyeuri, pentru hiene. Drama intimă a unei familii va fi expusă în public, disecată şi analizată fără milă. Din această poveste, se vor face articole care vor strânge like-uri pe rețelele de socializare, o întreagă poveste de exploatat de canalele de ştiri.

În prima poveste, dramaturgul se întoarce în cele din urmă în munții săi pentru a se închide şi mai mult în el însuşi. Continuă să bea, să deteste umanitatea, să nu mai suporte

mare lucru pe lumea asta. Fiecare dimineață este mai dificilă decât precedenta. Aşa că bea şi mai mult, sperând să grăbească sfârşitul jocului.

Polițista se întoarce poate la Madrid în acea clinică de fertilitate. Sau poate nu. Îşi doreşte să devină mamă, este adevărat, dar şi să aibă pe cineva care s-o ajute în noua ei viață. Pentru că se simte fragilă. Pentru că şi-acum se luptă cu aceeaşi angoasă pe care o poartă în ea din adolescență. Aşa că, bineînțeles, din când în când, izbuteşte să-i convingă pe ceilalți – şi chiar pe ea însăşi – că este o tânără optimistă, spirituală şi echilibrată, deşi în mintea sa nu este decât haos, nu simte decât confuzie, teamă şi miros de sânge.

Cât despre băiat, viața lui este un mare secret. Copilul unui „pictor nebun" şi al unei regine a tuturor exceselor, rămas orfan şi crescut timp de doi ani în cala unui trauler de mama unui ucigaş în serie. Care va fi viața lui de acum încolo? Poți pune pariu că va fi marcată de obişnuitele drumuri între casa de copii şi familiile de asistenți maternali. Vizitele la psiholog. Falsa compasiune, curiozitatea bolnavă, eticheta de victimă care i se lipeşte de piele. O privire ezitantă care are tendința de a se pierde, de a se afunda în amintirile sumbre. Din cala unui vapor.

Deodată, banda a doua se eliberă. Un agent de la administrația drumurilor purtând o vestă galbenă le făcu semn să avanseze şi circulația se deblocă.

Incapabilă să rostească vreun cuvânt, Madeline îl privi pe Gaspard cu un aer pierdut, încercând să-i interpreteze spusele. Un concert de claxoane se iscă de la vehiculele din spatele lor. Madeline demară şi camioneta îşi reluă cursa către Lincoln Tunnel. Coutances privea cum se apropia tăişul ghilotinei. Cincizeci de metri. Treizeci de metri. Zece metri. Îşi jucase ultima carte. Acum, mingea nu mai era în terenul lui.

Madeline se încadra pe banda care ducea în Manhattan. Dacă mai exista o altă poveste, ea era oricum prea nebunească, prea riscantă. Nu erau genul de lucruri pe care să le stabileşti pe fugă.

Asta e, s-a terminat, gândi el.

— Şi a doua poveste? întrebă ea totuşi.

— A doua poveste, răspunse Gaspard, este povestea unei familii.

De data asta, ea înțelese ce spunea privirea lui: *Am certitudinea că nimeni nu va putea să protejeze acest copil mai bine ca noi.*

Atunci Madeline clipi, îşi frecă ochii cu mâneca şi inspiră adânc. Apoi trase brusc de volan pentru a schimba banda. *In extremis,* camioneta trecu peste mai multe linii albe, strivind o barieră din plastic şi un con de semnalizare.

Lăsând Manhattanul în urma ei, Madeline reuşi să iasă din aglomerație şi acceleră pentru a-şi urma drumul spre nord.

6.

Aşa a început a doua poveste, Julian.

Povestea familiei noastre.

Cinci ani mai târziu...

Iată adevărul, Julian.

Iată povestea ta. Iată povestea noastră.

Cea pe care tocmai am aşternut-o pe hârtie în vechiul meu caiet cu spirale.

În dimineața aceea, nu te-am lăsat la camera de gardă de la Bellevue Hospital. Am continuat să mergem spre nord până la Children Center din Larchmont, centrul medical pentru copii fondat de Diane Raphaël cu banii obținuți din vânzarea tablourilor lui Lorenz.

Ai rămas internat aici o lună. Încet, încet, ai prins putere şi ți-ai recăpătat vederea. În mintea ta era foarte vag ce trăiseşi. N-aveai nicio noțiune a timpului, n-aveai aproape deloc amintiri din viața ta de dinainte şi niciuna din timpul răpirii. Şi ai continuat să-mi spui tată.

Am profitat de această perioadă pentru a ne organiza. Mama ta a legalizat statutul nostru. Întrucât lucrase pentru programul federal de protecție a martorilor, ştia cui să se adreseze pentru a obține un act de naştere fals care să fie valabil. Aşa ai devenit în mod oficial Julian Coutances, născut pe 12 octombrie 2011 la Paris, fiul lui Gaspard Coutances şi a lui Madeline Greene.

Înainte de a părăsi Statele Unite, m-am întors cu ea pe *Night Shift* înarmați cu bidoane de benzină şi i-am dat foc.

Apoi am plecat şi ne-am stabilit în Grecia, pe insula Sifnos, unde aveam deja velierul. Copilăria ta a fost luminată de soarele Insulelor Ciclade şi legănată de valurile argintii şi de foşnetul ierburilor.

Pentru a te ajuta să uiți tenebrele, nu ştiam nimic mai bun decât albastrul strălucitor al cerului, umbra măslinilor, prospețimea mentolată a iaurtului tsatsiki, parfumul de cimbru şi de iasomie.

Ridic capul din caietul meu şi te privesc cum mergi pe plaja din fața casei. În mod evident, planul a dat roade, fiindcă eşti frumos foc şi plesneşti de sănătate, chiar dacă si-acum ți-e teamă de întuneric.

— Mami, uite, sunt avion!

Îți deschizi brațele şi începi să alergi în jurul mamei tale, care izbucneşte în hohote de râs.

Au trecut cinci ani de la acea dimineață de decembrie 2016. Cinci ani radioşi. Pentru Madeline, pentru mine, pentru tine, începutul unei noi vieți. O adevărată renaştere. Ai readus în viețile noastre lucruri care dispăruseră de mult timp: delicatețea, speranța, încrederea, sensul. După cum vei descoperi când vei avea vârsta potrivită pentru a citi aceste rânduri, nici mama ta, nici eu n-am fost mereu părinții liniştiți pe care i-ai cunoscut.

Dar viața noastră de familie m-a făcut să înțeleg ceva. Când ai un copil, toată cruzimea pe care a trebuit s-o înduri mai înainte se estompează. Absurditatea lumii, urâțenia ei, prostia fără margini a jumătate din omenire şi laşitatea tuturor celor care vânează în haită. Când ai un copil, dintr-odată, stelele tale se aliniază pe cer. Toate erorile, toate rătăcirile, toate greşelile tale sunt iertate prin simpla recunoştință dintr-o privire.

Nu trece o zi să nu mă gândesc la acea dimineață de decembrie. Când te-am ținut în brațe prima dată. În dimineața aceea, la New York, furtuna se dezlănțuia, frigul îmi intrase până în oase, păsări agitate zburau pe deasupra noastră şi un arbore sângera în zăpadă. În dimineața aceea, poate că eu te-am eliberat, dar tu eşti cel care m-a salvat.

Sifnos,

Arhipelagul Insulelor Ciclade,
12 octombrie 2021

A 22-a Pénélope

Vânzare excepţională a unei opere monumentale de Sean Lorenz la New York

9 OCTOMBRIE 2019/AFP

Casa de licitaţii Christie's New York va pune în vânzare în această seară în Rockefeller Plaza o operă monumentală a pictorului american Sean Lorenz, decedat în 2015. Redenumită *A 22-a Pénélope*, piesa este un fost vagon de metrou parizian acoperit în întregime cu o frescă senzuală reprezentând-o pe Pénélope Kurkowski, soţia şi muza pictorului. Realizată în 1992, la sosirea în Franţa a artistului newyorkez, opera a fost pictată ilegal şi n-a fost descoperită decât recent, odată cu dispariţia tragică a doamnei Kurkowski, care a ales să-şi pună capăt zilelor în acest vagon, în decembrie 2016.

A urmat o lungă şi aprigă bătălie judiciară între Regia Autonomă de Transporturi Pariziene şi Bernard Benedick, executorul testamentar şi unicul moştenitor al lui Sean Lorenz, pentru a se determina cui aparţine opera de artă. De-abia recent cele două părţi au semnat un acord care să permită vânzarea de astăzi.

„N-ar fi de mirare ca opera să stabilească un nou record", afirmă un reprezentant al casei de licitaţii. „Încă din timpul vieţii, cota lui Lorenz era ridicată, dar ea a explodat după moartea lui." La rândul său, domnul Benedick insistă asupra caracterului excepţional al acestei piese care n-a fost expusă niciodată: „Cele 21 de tablouri reprezentând-o pe Pénélope Kurkowski au fost toate distruse într-un incendiu din 2015. Acest vagon este, după ştiinţa mea, singura mărturie picturală care mai există a relaţiei neobişnuite dintre Lorenz şi fosta lui soţie".

Respingând criticile cu privire la aspectul macabru al acestei opere deosebite, galeristul consideră că ea este judecată greşit. „Această operă reprezintă chintesenţa iubirii şi a frumuseţii”, apreciază el şi conchide apoi filosofic: „Pentru a scăpa de brutalitatea unei epoci guvernate de tehnologie, prostie şi raţionalitate economică, ce alte arme ne mai rămân în afară de artă, frumuseţe şi iubire?”

Surse
Adevărul despre fals

Nu-l căutați pe Sean Lorenz în muzee şi galerii de artă contemporană, el este reprezentarea a mai multor pictori pe care îi apreciez şi care, din fericire, n-au avut un destin aşa tragic.

De asemenea, este inutil să vă duceți pe cheiul Voltaire pentru a căuta magazinul lui Jean-Michel Fayol; personajul lui, fictiv, mi-a fost inspirat în parte de lectura unor articole despre firma Kremer Pigmente, creată de George Kremer, şi a unor materiale din presa online care prezintă colecția de pigmenți de la *Straus Center for Conservation and Technical Studies* din Cambridge, despre care se spune că este unică în lume.

În fine, unii dintre voi vor fi remarcat în acest roman că am făcut referire şi la unele personaje şi locuri din cărțile mele precedente. Sper că aceste aluzii v-au făcut să zâmbiți. Ele sunt în orice caz, dragi cititori, mărturia recunoştinței mele pentru loialitatea voastră.

Alte romane scrise de Guillaume Musso:

Fata din Brooklyn (ALLFA, 2017)

Central Park (ALLFA, 2016)

Mâine (ALLFA, 2015)

După şapte ani (ALLFA, 2013)

Chemarea îngerului (ALLFA, 2012)

Ce-aş fi eu fără tine? (ALLFA, 2011)

Fata de hârtie (ALLFA, 2010)

Vei fi acolo? (ALLFA, 2010)

„Într-un thriller, cel mai mult îmi place nu atât acţiunea, chiar dacă ea e cea care imprimă ritmul povestirii, cât psihologia. În cărţile mele, cele mai tulburătoare evenimente sunt, în primul rând, de ordin intim, avându-şi originea în motivaţiile personajelor, în spaimele şi în aspiraţiile lor secrete."

Guillaume Musso

GRUPUL EDITORIAL ALL | Editura ALL

GUILLAUME MUSSO
UN APARTAMENT LA PARIS

Printr-o greşeală misterioasă, Madeleine, o tânără poliţistă britanică, şi Gaspard, un scriitor francez întors din Statele Unite în căutarea inspiraţiei, ajung să închirieze aceeaşi casă în Paris. Întâmplător sau nu, este chiar locuinţa unui pictor celebru, Sean Lorenz, în care se află şi atelierul acestuia, impregnat de pasiunea lui pentru culori şi lumină. Devastat de asasinarea fiului său, Lorenz moare un an mai târziu, lăsând în urma lui trei tablouri, care încă nu au fost descoperite. Fascinaţi de povestea acestuia, Madeleine şi Gaspard decid să-şi unească forţele pentru a găsi aceste tablouri. Dar, ca să afle adevăratul secret al lui Sean Lorenz, cei doi vor trebui să-şi înfrunte propriii demoni într-o anchetă tragică şi periculoasă care le va schimba vieţile pentru totdeauna.

„Un thriller irezistibil, pe care nu-l poţi lăsa din mână."
Europe 1

„O reuşită totală. O carte a maturităţii şi a cutezanţei."
RTL

Scanează codul şi află mai multe despre seria de autor Guillaume Musso!
http://www.all.ro/colectii/guillaume-musso/

ISBN 978-606-783-075-0
9 786067 830750

{1} Vezi *Chemarea îngerului,* Editura ALLFA, 2012. (N.a.)
{2} Abreviere de la *Régie Autonome des Transports Parisiens*, compania de transport public din Paris.
{3} În original, *Pouic-Pouic* – piesă de teatru scrisă de Jean Girault şi Jacques Vilfrid, ecranizată în 1963, cu Louis de Funès în rolul principal.
{4} În original, *La Cage aux folles* – piesă de teatru de Jean Poiret adaptată pentru musical şi reprezentată cu succes pe Broadway în 1983.
{5} În original, *Au Théâtre ce soir* – celebră emisiune de televiziune care, în perioada 1966–1986, a difuzat pe posturile A2 şi TF1 comedii înregistrate pe scena unor teatre pariziene.
{6} Confederații sindicale franceze.
{7} „Aici se sfârşeşte drumul meu" (lat.).
{8} Bazar de l'Hôtel de Ville – celebru magazin parizian, creat în 1856, situat în fața primăriei oraşului.
{9} Museum of Modern Art – Muzeul de artă modernă din New York.
{10} Parafrazare a sloganului „Împreună, totul devine posibil", folosit de Nicolas Sarkozy în campania electorală din 2007.
{11} Conceptul de web 2.0 exploatează componenta interactivă a internetului. În cazul medicinii, ea presupune comunicarea online cu pacientul, informații medicale, suport etc.
{12} Cântec din repertoriul lui Jacques Brel.
{13} Geronimo (1829–1909) – vraci şi lider al apaşilor, renumit pentru lupta împotriva expansiunii mexicane şi americane pe teritoriile amerindienilor.
{14} Celebru designer de mobilier, renumit pentru creațiile lui originale care îmbină de multe ori stilul retro cu cel foarte modern.
{15} Joc de cuvinte în original între *dépeindre* (a descrie, a zugrăvi) şi *peindre* (a picta).
{16} Titlul unui poem de Charles Baudelaire.
{17} Celebru restaurant parizian, oferind o gastronomie minimalistă.
{18} În traducere liberă. *The Enormous Crocodile,* Roald Dahl, ilustrații de Quentin Blake, Jonathan Cape, 1978, Londra, nu a fost tradusă în limba română.
{19} Plan antiterorism conceput de guvern.
{20} Corespunzătoare claselor a III-a şi a IV-a din învățământul românesc.
{21} Oameni bogați care dețin fonduri de investiții speculative prin care se folosesc de anomaliile de pe piață pentru a înregistra un profit rapid.
{22} Mişcare culturală spaniolă de la începutul anilor 1980, după căderea dictaturii generalului Franco.
{23} Williamsburg (New York) şi Kreuzberg (Berlin) – considerate unele dintre cele mai reprezentative cartiere din lume ale stilului *underground.*
{24} „Pentru că sunt simpatic. Şi pentru că am zis că sunt soțul tău."
{25} Mici gustări cu specific spaniol.
{26} Caserolă compartimentată pentru diferite feluri de mâncare.
{27} Monede de 25 de cenți.
{28} Bill Bratton – şef al NYPD între 1994 şi 1996 şi între 2014 şi 2016. (N.a.)
{29} Cocaină cristalizată.

{30} Mare centru comercial din Harlem. (N.a.)
{31} „Probabil”, respectiv „fără nicio îndoială”.
{32} Îmbrăcată subțire şi cu rochie scurtă.
{33} Hanorac cu glugă (engleză, în original).
{34} „Motivație” (italiană, în original).
{35} Volumul 6 din albumul de benzi desenate *Aventurile lui Tintin.*
{36} Lanț de farmacii deschise, de regulă, non-stop. (N.a.)
{37} *Bundespolizei,* poliția federală germană.
{38} Traducere din limba germană de N. Argintescu-Amza în Goethe, *Opere 1. Poezia,* Editura Univers, 1984.
{39} Post de radio american specializat pe muzică clasică.
{40} Cartier situat la est de Harlem, cunoscut şi ca East Harlem sau Spanish Harlem.
{41} University of Florida.
{42} Piesă din coloana sonoră a filmului *In the Mood for Love* de Wong Kar-wai.
{43} Personaj dintr-un alt roman al lui Guillaume Musso, *L'instant présent.* (N.r.)
{44} „Boboc de trandafir” (engleză, în original). Aluzie la filmul lui Orson Welles, *Cetățeanul Kane,* în care nişte jurnalişti încearcă să afle secretul vieții unui mogul media, pornind de la cuvântul *rosebud,* rostit de acesta înainte de a muri.
{45} „Vapor de noapte”, respectiv „Rond de noapte” (engleză, în original).
{46} În arhitectură, o „curte englezească” este o deschidere care permite luminii să intre într-un subsol, chiar şi când acesta este complet sub pământ.